

Early Journal Content on JSTOR, Free to Anyone in the World

This article is one of nearly 500,000 scholarly works digitized and made freely available to everyone in the world by JSTOR.

Known as the Early Journal Content, this set of works include research articles, news, letters, and other writings published in more than 200 of the oldest leading academic journals. The works date from the mid-seventeenth to the early twentieth centuries.

We encourage people to read and share the Early Journal Content openly and to tell others that this resource exists. People may post this content online or redistribute in any way for non-commercial purposes.

Read more about Early Journal Content at <http://about.jstor.org/participate-jstor/individuals/early-journal-content>.

JSTOR is a digital library of academic journals, books, and primary source objects. JSTOR helps people discover, use, and build upon a wide range of content through a powerful research and teaching platform, and preserves this content for future generations. JSTOR is part of ITHAKA, a not-for-profit organization that also includes Ithaka S+R and Portico. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

C A L L I M A C H I

H E C A L E.

VI.

Interea medias fallunt sermonibus horas. Colloquia seren-tem cum Theseo Hecalen, Theseum cum Hecale, aliquoties audire mihi visus sum, dum lego Fragmenta Callimachi. Ea colloquia, quum apparatus coenae, coenamque ipsam, uno narrationis tenore, non interrupta sermonibus insertis serie, decucurrisset probabile sit, partim ante coenam partim post eam collocabimus. Itaque differt aliquid inter Callimachum et Ovidii versum, quo decorare capitis huius initium volui.

Quae in ipso adventu Thesei, ante coenam, dicta fuerint, conieci Cap. V. p. 539. seqq. Quibus nunc addo Fragm. XLIX.*

καὶ μὰ τὸ ξικνὸν

σῦφαρ ξμόν, καὶ τούτο τὸ δένδρεον αὖτον ἐόν περ.

ad quod fragmentum Ruhnkenius Epist. crit. II. p. 179. δένδρεον *baculum* esse, quo Hecale nitebatur, animadvertit, ductumque esse locum ex Homero Il. 1. 234. καὶ μὰ τόδε σκήπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους φύσει. Observetur singularis iurandi simplicitas, ne humilitatem dicam, *per suam cutem, per baculum*. In qua poeta haud dubie aliquid Hecalae proprium inesse voluit. Vulgo, ut fert natura rei, per sacra iurabant: quo etiam pertinet, quum per suum sepulcrum mortua: Dioscorid. Epigr. XXVI. 5. Aut per res magnas, ut Achilles per sceptrum, alii per hastam; per caput oculosve. In hymno Mercurii Homericō 460. Apollo:

ναὶ μὰ τόδε κρανῆϊνον ἀκόντιον. At per suam cutem, fere ridicule sonat. Sed ita consulto, ut dixi. Non prorsus dissimilis simplicitas Hymni apud Nonnum ita iurantis: ναὶ δαμάμανθος ὄρχον, Lamponis, Socratica illa, et quae statim suppeditat Suidas: ἐπὶ χλευασμῷ dictum, ναὶ ναὶ μὰ μήκωνος χλόην, per ianuam, ex Menandro; et Aristophanea Av. 194. 1335. 1611. σῦφαρ Siculum primitus vocabulum, ut aiunt, Sophroni usitatum, illustrant Toupius Emendd. in Hesych. P. I. p. 277. Schneiderus ad Schol. Nicand. Alexiph. 91. et accentum quod attinet, Bachmannus ad Lycoph. 795. Eiusmodi cutem describit Apollonius: πίνῃ τέ οἱ αὐσταλέος χρώς ἐσκήκει, ῥινοὶ δὲ σὺν ὀστέα μοῦνον ἔεργον, II. 200. ubi est etiam baculi mentio, et ῥινοῖς vocabulum, illustratum ibi a Brunckio ex Oppiano Hal. V. 593. Iuliano Aegyptio Epigr. XXVII. et exemplo Apollonii altero I. 669. γήραϊ δὴ ῥινοῦσιν ἐπισκάζουσα πόδεςσι, βάκτρον ἐρειδομένη. Add. Oppianus V. 406. Cyneg. II. 346. ῥινηῆν γῆρας Nicander Ther. 137. et γήραϊ ῥινηῆντι, fortasse e Nicandro, Christodorus Ἐκφρ. 340. Addam scriptores epigrammatum: Leonid. Tar. XXXVII. 6. LXXVIII. 7. Zonas Sard. VI. 2. Hymn. in Bacch. Anal. Br. II. p. 517. (Anth. Palat. T. II. p. 186.) 18. ῥινωδέα, Agathias XIII. 4. (Anth. Pal. T. I. p. 168.) γήραϊ ῥινωδῆς ex emend. Iacobsii, Ἀδесп. CCLXXIII. 5. Epigr. Syllog. Welcker. 54. p. 79. Denique Gregorius Theologus, qui Nazianzenus dicitur, Carm. I. 307. et saepe alibi. Et de verbo ῥινοῦν, ῥινοῦσθαι, Intpp. Moeridis p. 335. sq.

Fragmentum Callimachi XLIX*. priori colloquii parti, quae fuit in ipso adventu Thesei, ante coenam, propterea assignavi quod melius ναὶ τοῦτο τὸ δένδρεον [αὖτον ἐόν περ] tum dicitur, quum nondum deposuisset baculum. Quamquam sentio id argumentum non esse inexpugnabile.

Similitudinis caussa subiicio neglectum Bentleio Fragm. CCCCXXX.*

ναὶ μὰ τόν.

Male ibi haec proferuntur tamquam Suidae verba: Καλλι-
μαχος Ἐκάλῃ εἶπε· ναὶ μὰ τόν. Suidas in *Ναὶ μὰ τὸ* pri-
mo illud fragmentum Hecales, ναὶ μὰ τὸ ξικνὸν σῦφαρ etc.
apponit; deinde, aliis interiectis, pergit: καὶ Ἐκάλῃ εἶπε·
ναὶ μὰ τόν· καὶ οὐκ ἐπάγει τὸν θεόν. ῥυθμιζέει δὲ ὁ λό-
γος πρὸς εὐσέβειαν. sic, Ἐκάλῃ, non Ἐκάλῃ. Recte Hem-
sterhusius apud Gaisfordium: *Hecalen intellige sic locutam*
apud Callimachum, in cuius fragmentis has voces omiserunt.
Quando autem, et qua occasione, non definio. Dixeris, quum
bis iurantem habeamus, ναὶ μὰ τὸ ξικνόν etc. et ναὶ μὰ
τόν, usitatum Hecalae Callimacheae, et propriam quasi senili
consuetudini notam fuisse, iurare. De iurandi modo elliptico,
ναὶ μὰ τόν, οὐ μὰ τόν: Iacobsius in Anth. Gr. Animadv.
Vol. I. P. II. p. 330. et quos landat idem Vol. II. P. III. p. 89.
Add. Valckenar. Callim. Eleg. Fr. p. 21. Excitantur autem
testes praecipue hi: Aristophanes, et scriptores Epigramma-
tum Philodemus, Strato, Diogenes Laertius vel poeta apud
Diogenem, Anth. Pal. T. I. p. 338. Add. Agathias LXXXVIII.
(A. Pal. T. I. p. 474.) 2.

Vix dubitaverim quin Hecale dixerit, etsi ubi dixerit
nescio:

γοῆες ἐμέν.

Sic, non ἔμεν: Fragm. CCXCIV. quod Eustathius ad *Odys.*
III. 71. p. 1457, 50. ex Aristarcho refert. Et habet *Hero-*
dianus π. μονήρους λέξ. p. 24, 3. Quibus nunc accessit cuius
sunt *Ἐπιμερισμοὶ* Homerici in *Crameri Anecdotis Graecis*
Vol. I. p. 207, 18. in v. Ἰστω: — παρὰ τὸ ἔω τὸ παραγω-
γὸν ἐμὶ, τὸ πληθυντικὸν ἐμέν· γοῆες ἐμέν δ *Κυρηναῖος*
Καλλίμαχος, ἀντὶ τοῦ εἰμέν· τοῦ ἐμέν τὸ προστακτικὸν ἔστι,
καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἔσθι· Ἐκαταῖος· ἐνθάδι (sic) ἔσθι· ὅπερ
οἱ Ἀττικοὶ ἴσθι κατὰ τροπήν, ὥσπερ τὸ ἔσχω ἴσχε· ἴσχε
τέκος μὴ πίθι. Quorum postremum una cum *Choerobosci*
ab eodem *Cramero* editi, Vol. II. p. 250, 8. observatione (9

tamen ea ad Callimachum spectat) de v. *πῖθι*, adhibendum ad superiorem disputationem nostram Cap. V. p. 539. *Ἐμὲν* quod attinet, e grammatico Crameri illustrandus Etymologus in *Εἶναι* et *Ἔστω*: non dubium enim quin eundem velit locum Callimachi. Cf. et Favorinus tam in Lexico v. *Ἐμὲν*, quam in Eclogis p. 169, 36. p. 172, 11. ed. Dind. De *ἐμὲν* Sophocleo multa est dubitatio. Dicit autem Hecale: *γρηῆς ἐμὲν*, aut de se sola, *anus sum*, insolenter; aut aliquid tale: *nos quotquot anus sumus*. Subiicio fragmentum, quod sola coniectura ductus Ruhnkenius Epistt. Tittm. p. 21. Callimacho tribuit, posuitque inter Fragmenta Callimachi Blomfeldius, CCCCLXXXV. Suidas: *Ἀείπλانا· πεπλανημένα, φλύαρα, πλήρη φλυαρίας*.

ἀείπλانا χεῖλεα γρηός.

Si enim e Callimacho, de quam anu prius cogitabitur quam de Hecale? Atque haec sententia Ruhnkenii fuit haud dubie. Ne quis, quod verba quidem per se ambigua permitterent, errantia labra, i. e. senili infirmitate, ut fit, tremantia, insuavem imaginem, excogitet, Suidas cavet explicatione sua. Itaque sermo erit de se monentis: *futile garrit vetula*. Contrarium, fortasse factum ad similitudinem Callimachi, Nonnus: *χεῖλεσιν ἀπλανέεσσι*, Evang. Ioann. III. 11. Aliud dignum Callimacho vocabulum fragmentumque est apud Etymologum p. 83, 49. Suidam in *Ἀμίσγαλος*, et *Ζοναram* p. 143.

ἀμίσαλλοί τε γέροντες.

Fortasse ex sermone Hecales. Etsi Hecale ipsa quam minime *ἀμίσαλλος* fuit.

Ἐποκορισμῶν, quos aliquis expectet, Hecales nullum superesse vestigium in Fragmentis Callimachi monui Proleg. p. 7. Neque in propriis nominibus neque in aliis. Videbar mihi *Θησείδιον* legisse apud aliquem grammaticum. Nisi somnium fuerit: non reperio enim locum. Sane quo pueri maxime puellaeque (Etymol. M. p. 782, 39.) delectantur, usus

ὑποκοριστικῶν, neque anum dedecet, et potuit modicus quidem placere in carmine. Verbum quo ea in re Plutarchus utitur: — Ἐκαλίνην ὑποκοριζόμενοι, διὰ τὸ κἀκείνην νέον ὄντα κομιδῇ τὸν Θησέα ξενίζουσιν ἀσπᾶσθαι πρεσβυτικῶς, καὶ φιλοφρονεῖσθαι τοιούτους ὑποκορισμοῖς, facit ut recorder Fragmenti Callim. CCCCXXVII.

ἀσπαστός.

ex Suida: Ἀσπαστοί. — παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ ἀσπαστός, ἀσπαστύος· τουτέστι, προσηγορία φίλῃα. Sed quis unum quoddam vocabulum in Hecale fuisse, non alibi, praestet? Et quis, ut fuerit ibi, locum praestet? Veluti aptum ἀσπαστός loco superiori, ubi primum salutatum esse ab Hecale Theseum narro. Ἐκαλίνης appellatio si fuit in poemate, id quod credo, fuit in extremo poemate. Blandientis sunt, sed eadem verissima, si reputes anum agere cum iuvene, τέκος, in illo ἴσχε τέκος, μὴ πῖθι, et mox proferendum τέκνον.

Haec ego, ni fallor, satis probabiliter omnia. Etsi insunt dubia, sed quae ipse fassus sum esse dubia. Nunc, antequam ad alia, quorum commune quoddam fundamentum est, accedam, nonnulla inseram prorsus incerta. Sunt enim in reliquiis Callimachi nonnullae tam generales tamque habiles omnem in partem sententiae, ut merito ineptum dixeris, si quis Hecales esse sententias, non alius cuiuspiam personae Callimacheae, contenderit. At neque hoc quisquam contenderit, non esse Hecales. Talis est gravis sententia, et venuste enunciata, in Fragmento quod Ernestio Ruhnkenius (Epistt. Tittm. p. 117.) indicaverat, CCCCXVIII.

ἐπεὶ θεὸς οὐδὲ γελάσσαι

ἀκλαυτεὶ μερόπεσσιν ὀϊζυροῖσιν ἔδωκε.

ἀκλαυστί unus testis, commendante Boissonadio Callim. p. 214. et ante ad Herodian. Epimer. p. 257. Sed tamen alter auctor, Schol. Victor. Homer. Iliad. VI. 484. Heynio et Bekkero testantibus, ἀκλαυτί (ap. Blomfield. ἀκλαυτεῖ) habet. Et in hymno Dian. 267. ἀκλαυτεῖ libri, quos quidem novi-

mus, omnes. Ut, Callimachum quod attinet, fere haec tantum dubitatio restet, utrum *ἀκλαυτεῖ* an *ἀκλαυτί*. Quod enim alibi significavi, aliquid cerni inter Hymnos et carmina poetarum alia differentiae, et singularia, audacter dicta, minori numero in Hymnis fuisse quam alibi: id non spectat ad tam minutam differentiam, *ἀκλαυτί* (sive *ἀκλαυτεῖ*) et *ἀκλαυστί*; neque credibile est, alium colorem uni carmini ex *ἀκλαυτί* (s. *ἀκλαυτεῖ*) alium carmini alteri ex *ἀκλαυστί* quaesivisse poetam. *Ἀκλαυστί* Suidae (et Apollonii Dysc. Exc. p. 434. C.) e Callimacho esse quis pro certo affirmet? Cf. Blomfieldio annotata in Gloss. Prom. Aesch. 216. Et de *Ἀκλαυστος* an *ἀκλαυτος*, quae cognata quaestio, docte diligenterque, ut solet, exponentem Ellendtium in Lexico Sophocleo. Ad sententiam Fragmenti CCCCXVIII. propius etiam quam laudati Ruhkenio Apollonius IV. 1165. Ovidius Metam. VII. 453. accedit Quintus Smyrnaeus VII. 635. *ἐπεὶ οὐποτε φῦλ' ἀνθρώπων νόσφι γόνυ ζώνουσι, καὶ εἴποτε χάσμα φέρονται*. Caeterum non necesse est, a persona hoc dici poetica, *ἐπεὶ θεός* etc. Fortasse pronunciata a poeta ipso inter narrandum sententia est. Ut similes illae Apollonii, Ovidii, Quinti. Aliud est, restitutum a me olim Fragmentum CCCCCLI. (coll. Ruhken. Epp. Tittin. p. 116. et Etymol. Gud.):

*δῆκόνσον ὀφθαλμοὶ γὰρ ἀπενθέες, ὅσσον ἀκονὴ
εἰδυλῆς.*

Quo etiam spectant, si qui alii *εἰδυλῆς* vocabulum laudant grammatici, Etymol. M. (Hesych. c. intpp. in *Εἰδανλος* et *Εἰδυλή*) Suidas, et (e corrupto Suida, vel simili Suidae Lexico) Zonaras p. 629. Moschopulus Titzii p. 51. tum Suidae glossa: *Ἀπενθέες*. *ἄπειροι, ἀπαίδευτοι*, quo modo, post Callimachum, *ἀπενθέες* dictum Dionysio Perieg. 194. Theophrani Anth. Palat. T. II. p. 600. et *ἀπενθής* Epigr. ἀδесп. CCCCXCV. (A. Pal. T. II. p. 717.) 1. Nonnus Evang. Io. I. 31. ubi sane melius *ἀπενθέα λαόν* quam quod alibi apud

eundem legitur ἀπειθέα λαόν. Aliud, Fragg. CCLXXXIII. (Valck. Call. Elegiar. Fr. p. 297.) elegantissime dictum:

τί δ' ἄκρον εὔδον ἐγείρεις;

Aliud est nondum relatum in ordinem Fragmentorum Callimachi, apud Diomedem Bekkeri Anecd. Gr. II. p. 946, 17. et quem Diomedes nuper admoverunt Lexicographi, Suidam v. Βάλε:

βάλε μοι βάλε τὸ τρίτον εἶη.

expressum ex noto multumque celebrato Alcmanico: βάλε δὴ βάλε κήρυκος εἶην. Cognatum ἀβάλε, e. g. in Callim. Fragg. CCCCLV.

ἀβάλε μὴδ' ἀβόλησαν:

dividendum esse, ἀ βάλε, nunc idonea auctoritate Herodiani apud Choeroboscum Crameri in Anecd. Gr. Vol. II. p. 183, 1. (cf. Vol. I. p. 265, 1. Bekker. Anecd. Gr. II. p. 946, 9. 14.) constat. Etsi facile largior Boissonadio in Callim. p. 216. fuisse et ἀβάλε in usu, maxime recentiorum. Alia dictionis huius, ἀ βάλε s. ἀβάλε, exempla, et quo quasi tramite a docto poeta Alexandrino usque ad observatum a me Cap. II. Apollinarem et recentissimos, non sine significationis varietate, devenierit, discat qui volet ab eruditissimo Hasio in Thes. Steph. et ex Anthologia: in qua quod scripsit Agathias LXXVIII. 1. Anth. Pal. T. I. p. 484. Ἀβαλε μὴδ' ἐγένοντο γάμοι: conflatum est e Callim. Fr. CCCCLV. et eiusdem Callimachi Epigr. XVIII. 1. Ὠφελε μὴδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες. At quis tandem

βάλε μοι βάλε τὸ τρίτον εἶη,

utinam mihi, utinam sit tertium, et quo sensu dixit? Proverbii hoc speciem habet de trino numero absoluto, fausto. An Hecale dixit (Cap. VII.) in loco de ominibus? Ubi bonae mulieri lucernam observanti, quae iam his sternutamentum edidisset, et exspectanti tertium, tamquam fausti ominis complementum, non male conveniret: βάλε μοι βάλε τὸ τρίτον εἶη. Marcus Argentarius: Ἦδη φίλτατε λύχνε τρεῖς ἔπαρες· ἧ τάχα τερπνὴν εἰς θαλάμους ἤξειν Ἀντιγόνην προ-

λέγεις. Sed hoc ego quasi per lusum. Neque convelletur tam levi coniectura quod nuper, in retractata parte Capitis VII. ea, quae est de ominibus, posui, de fausto sternutamento nihil indicatum esse in Fragm. XLVII*. Sunt aliae sermonum particulae, quae unde siut, nemo unquam divinatione assequetur, at praebent, quantumvis minutae, disputandi et docendi scitu digna materiam. Ut quod Herodiano *περί μονήρ.* λ. p. 9. debetur: — καὶ καθόλον τὰ διὰ τοῦ ἡδῶν καὶ ἐδῶν, εἴτε ἀρσενικά εἴτε θηλυκά, διὰ τοῦ ὅ τήν κλίσιν ποιεῖ. τὰ γὰρ παρὰ τῷ Κυρηναίῳ,

τὰ δὲ νῦν πολλὴν τυφεδῶνα λεσχαίνεις,
ἐνεκα μέτρον τὸ ὦ ἐφύλαξεν. Ubi quum λεσχαίνεις haud indignum hoc poeta vocabulum, cui geminum λεσχάζειν apud Theognidem, et quum umbram quasi sententiae, *nunc multum vaporem s. fumum fabularis*, et metri speciem heroici, τὰ δὲ νῦν πολλὴν τυφεδῶνα | λεσχαίνεις, videam: ego hanc maxime speciem metri fallacem esse arbitror. Callimachus ubi versum hexametrum vocabulo concludit tetrasyllabo, ionicum faciente (vel, quod rarum, molosso: h. Iov. 41.) diligenter curat, ut quod praecedat vocabulum, aut monosyllabum sit, aut spondei mensuram ut excedat, et sit trisyllabum (molossus), tetrasyllabon (choriambus), vel etiam, quod saepe fit, longius. Et sane ita multo laetiores fiunt numeri quam praecedente disyllabo spondeo. Id latini quoque poetae perceperant. Simul noster eo plerumque hoc lucratur, ut suavis illa caesura trochaica prodeat. Ut in his: ἄλλικα χροσεῖησιν ἐεργομένην ἐνετῆσιν, et Αἰθρην τὴν εὔτεκνον ἐν ἀγρομένοις ὑδέοιμι, et in hoc, quod annumero, quia duo vocabula ὑπὸ πέτρῃ instar unius tetrasyllabi sunt: κολουραῖη ὑπὸ πέτρῃ. Sed etiam cum caesura altera: ἐν στομάτεσσιν νεὼς Ἀχεροντείας ἐπίβαθρον. Rarum est eo in loco vocabulum anapaesti mensuram habens: ἀρετὴν τ' ἄφενός τε h. Iov. 94. cf. ibid. 36. σκολιοῦ λαβυρίνθου h. Del. 311. Nam ibid. 43. oculi tantum anapaestum vident, aures

choriambum audiunt: καὶ ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντες. Disyllabi vero quod, si discesseris a Wernickii Tryphiod. p. 292. in h. Dian. 160. coniectura, quam nunc ipse, si viveret, damneret Wernickius, unicum exemplum est, h. Del. 291. ἀπο ξανθῶν Ἀριμασπῶν, etiam ipsum, quum bona pronuntiatio proxime iungat ἀπὸ ξανθῶν, lenius fluit quam τὰ δὲ νῦν πολλὴν τυφεδῶνα. Haec obiter, ut novo exemplo appareret, quanta Callimachus diligentia non solum vitandis iis, quae vitiosa habentur in re metrica, sed etiam praeferendo meliora bonis, elegantiora iis, quorum minor elegantia, curaverit, ut versus faceret rotundissimos. Ad dispellendam speciem, quam dicebam, metri in fragmento illo non opus erat hac demonstratione, quum satis doceat prosodia refragari τυφεδῶνα metro heroico. Unum habeo, sed parum locupletem auctorem, Gregorium Theologum, qui in τύφος saepe corripit priorem, et quidem, uno loco Carm. LII. 30. excepto, constanter, ut appareat hanc illi legitimam correctionem visam esse. In Callimachi loco manifesta sunt alius metri vestigia. Veluti pulcher versus erit:

τὰ νῦν δὲ πολλὴν τυφεδῶνα λεσχαίνεις.

Denique inter Fragmenta Callimachi ponendum erat monstratum a Ruhnkenio Epist. crit. p. 177. ex Apollonii Dysc. Excerptis p. 433. A.

ἐὰ κήδεα λέξον.

Erat ponendum, inquam: maxime ab eo, qui alia non pauca sola Ruhnkenii auctoritate, non iubentis, sed tantum suadentis, et modeste suadentis, in ordinem recipienda duxisset. Nunc, postquam editus a Bekkero liber Apollonii de Pronomine est, recipere quidem illud, si mihi Fragmenta edenda Callimachi essent, sed cum dubitatione. Ita enim ibi p. 399. editum: — ἀντὶ τοῦ τεὰ τοι κήδεα λέξον ἐὰ παρὰ Καλλιμάχῳ, καὶ πάλιν παρ' αὐτοῦ ἀντὶ τοῦ σφωϊτέρου. quae iam metrum efficiunt certe non usitatum Callimacho, ἐὰ τοι κήδεα λέξον. Similitudo quaedam horum est, sed fortuita,

ut puto, cum verbis, quae idem Apollonius ibid. in disputatione alia, Excerpt. p. 432. C. apud Bekkerum p. 396. C. profert, Alcmanis : τὰ *Φεὰ κάδεα*.

Sequuntur quae paullo ante promisi, quorum commune quoddam fundamentum est. Ea dico, quae ad personam resque Thesei pertinent, vel eo referuntur demonstratione probabili.

Primum horum esto Fragmentum CCCXI.

τὸ δ' ἐγκυτὶ τέκνον ἐκέρσω.

Quod ita accipio, Hecalen postquam diu secum mirata esset in Theseo singularem capillorum habitum, nunc, quum venit tempus secure atque otiose colloquendi, ita exordiri colloquium, ut interroget, unde sit habitus iste. Praeter Suidam in v. *Ἐν χοῦ* respicit Callimachum idem Suidas v. *Ἐγκυτί*. tum Lex. MS. Reg. Paris. apud Ernestium et Zonaras Tittmanni p. 612. sic : *Ἐγγυτί. ἀντί τοῦ ἐγγύς. οὕτως Καλλιμαχος*. denique Ioannes Dindorfii p. 57, 12. 38, 23. apud quem utrobique σὺ δ' et *ἐγκυτί* habetur. Cf. et Hesychius. Etymologo p. 311, 40. tantum Archilochum (p. 91. ed. Liebel. Fragm. XCVII. ed. Gaisf.) observari, non Callimachum, puto. Differre inter Archilochum et Callimachum de ι littera quam ille producit, hic corripit, monitum a Blomfieldio in Gloss. Aesch. Prom. 216. Coniiciebam aliquando, adiuvante aliquatenus Ioanne grammatico : τί δ' ἐγκυτὶ τέκνον ἐκέρσω ; Sive hoc legas, sive τὸ δ', utique videtur interrogatio esse. Tonsuram intelligo, quae propria Theseo, tonsura inde *Θησής* dicta. Plutarchus Thes. c. 5. (cf. Tzetz. in Lycophr. 1155.) *Ἐθους δὲ ὄντος ἔτι τότε τοὺς μεταβαίνοντας ἐκ παιδων, ἐλθόντας εἰς Δελφούς, ἀπάρχεσθαι τῷ θεῷ τῆς κόμης, ἦλθε μὲν εἰς Δελφούς ὁ Θησεύς, καὶ τόπον ἀπ' αὐτοῦ τὴν Θησεϊάν ἔτι νῦν ὀνομάζεσθαι λέγουσιν. ἐκείρατο δὲ τῆς κεφαλῆς τὰ πρόσθεν μόνον, ὥσπερ Ὀμηρος ἔφη τοὺς Ἀβαντας. καὶ τοῦτο τῆς κορυφῆς τὸ γένος Θησῆος ὠνομάσθη δι' ἐκεῖνον*. Cf. Eustathius ad Il. II. p. 165, 7. De loco, Delphis an Delo, differentiam observavit Meursius in Theseo

c. 2. In eo tonsurae genere pars capitis anterior si non rasa ope novaculae, ut nunc barbam radere solemus, tamen coma ita detonsa ac decurtata, ut *ἐγκυτὶ κεκαρμένος* recte diceretur, qui eo genere utebatur. Scilicet, quae apud Abantes caussa atque origo tonsurae huius ab ipso Plutarcho, a Strabone X. p. 714. A. ed. Almel. et ab Interpretibus Homeri ad Il. II. 542. perhibetur, ne in conflictu corporum hostis apprehendere capillos posset. Idem consilium Theseo diserte tribuit Polyaeus Strateg. I. cap. 4. Aliud est quum mater Thesei Aethra assidet *ἐν χρῶ κεκαρμένη* Pausan. X. 25, 7. *tonsa*, indicium servitutis. De Abantibus obiter addo Nonnum XIII. 166. *Χαλκίς, ὀπισθοκόμων μητρόπολις Ἑλλοπιήων*: cf. 420. et *ὀπισθοκόμων μερόπων* Evang. Io. II. 2. Quod aliquis obiiciat, repugnare haec supra a me scriptis Cap. III. p. 580. ubi prodeuntem Theseum comparatum cum invenili Apollinis specie esse conieci: etsi in tam lubrico argumento, ubi plurima sunt in coniecturis posita, minime puderet de eadem re diversa sibiue contradicentia protulisse, quo liberum lectori esset, aut hoc, aut alterum amplecti contrarium: tamen re vera non repugnant, si quidem non requirebatur in comparatione illa, ut Theseus per omnia similis Apollini esset. Pausanias autem quod tradit I. 19, 1. de puellari primum introeuntis in urbem Thesei specie, *πεπλεγμένης ἐς εὐπρεπές οἱ τῆς κόμης*, aut alienum est a Callimacho, aut hoc quoque qui volet, cum tonsura *Θησηΐδι* conciliabit: plexam fuisse ab occipitio defluentem Thesei *ὀπιθεν κομόωντος* comam. Fragmento CCCXI. non inepte praemittetur Fragm. CCXCIX.

τόδ' ἔχω σέβας.

in quo Suidas, scilicet graviolem aliquanto, quae apud Homerum obtinet (*σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα*, vel *εἰσορόωσαν*), significationem vocis respiciens, diserte τὸ θαῦμα significare *σέβας* monet. *miror quis hic sit ornatus comae.*

Respondere Theseus, explicabatque tonsurac eius occa-

sionem et fortasse caussam. Qua in explicatione fortasse hoc legebatur:

ἔτι πλοκάμοιο περίθριξ.

Thesei verba, quae est coniectura mea, de tempore, quo puer fuit intonsus. Si Callimachi haec sunt, quae sine nomine leguntur apud Suidam in *Περίθριξ*. De scriptura frustra, si quid video, addubitabat Schneiderus in *Lexico*. At Suidae interpretatio: *Περίθριξ· ὁ ἀπὸ γενετῆς πλόκαμος, ὁ μηδέπω καρεῖς*, non bene convenit in poetam, qui magis voluit, quod germanice reddas: noch lockenumhaart. Sed quid si alius poetae, non Callimachi, verba sint? Fateor enim, quod in Epistolis a Tittmanno editis Ruhnkenius, ubi *ἀποσπασμάτια* quaedam Suidae suppresso poetae nomine citata ad Callimachum refert, de se scribit p. 22. amabili modestia: *Facile me in nonnullis horum coniectura fallere potest: sed quæ utramque Anthologiam et editam et ineditam, itemque ceteros poetas accurate cum Suida contuli, videor mihi de his aliquanto certius posse pronunciare: id si de me dicere velim, plus me mihimet arrogaturum esse quam verum est. Ego memor Hecales poetas legi, eos maxime, quorum aut argumenta aut genus dicendi ad morem Callimachi accedunt propius: quo quidem etiam Anthologia pertinet. Suidam pervolutavi non indiligenter. Et quoniam Anthologiae mentionem feci, cuius ingenium moremque spirare ista, ἔτι πλοκάμοιο περίθριξ, videantur, nihil esse apud Suidam ex Anthologia desumptum, quod me lateat, non spondeo: at tantum spondeo, in Anthologia neque hoc, ἔτι πλοκάμοιο περίθριξ, reperiri, neque quae alia ἀποσπασμάτια anonyma, ex Suida maxime, sive ipse sive aliis praeceuntibus vindicavi Callimacho. Praeter unum, Suid. v. *Φιληδῶν*, quod ego, Diogenis Laertii et Anthologiae Palatinae tum quidem immemor, Callimachi esse nimis credulus Ruhnkenio (Epistt. Tittm. p. 21.) concessi, et ipse tractavi infeliciter Cap. VII. Hic animum addit, utque confidentius cogitem de Callimacho,*

facit peritus stili Callimachei arbiter, Toupius, qui et ipse in isto, ἔτι πλοκάμοιο περίθριξ, Callimachum agnoscere sibi visus erat, ut nunc disco ex Gaisfordio. Itaque ut aliquid ludens effingam, quod Callimachum spiret, potuit ille de Theseo ita, eleganter repetito ἔτι: — ἔτι παιδνός, ἔτι πλοκάμοιο περίθριξ. vel ἔτι κοῦρος. Miscui colores partim ex Apollonio I. 508. II. 43. 4. (coll. 779.) Cyneget. IV. 347. Epigr. ἀδεσπ. DCXCV. 1. Anth. Pal. T. II. Append. p. 854. et si dignus sit mentione Gregorius, Gregorio Carm. XI. 84. partim e Callim. h. Iov. 57. h. Dian. 5. 14. 43. 72. Et ἔτι κοῦρος apud Nonnum IX. 201. XIII. 90. 549. XVIII. 220. XXV. 184. qui rursus ad Callim. h. Dian. 5. accedit his: IX. 246. XIV. 154. XLVII. 679. Evang. Io. XXI. 18. ἔτι παιδνήν Christod. 410. In Coma Berenices, de qua Toupius cogitabat, vix locum inveniet ἔτι πλοκάμοιο περίθριξ, nisi forte in versu 77. *Quicum ego, dum virgo quondam fuit:* et ne hunc quidem satis idoneum. Facilius crediderim e Coma Berenices esse, ad versum 82. referendum, praetermissum a Bentleio aliisque fragmentum Callimachi, quod ex Achillis Tatii in Arat. Isag. Valckenarius in Argumentis Elegiae Callimacheae p. 42. protulit:

πρὶν ἀστέρι τῷ Βερενίκης —.

Scilicet quum diversae sint virorum doctorum sententiae, una eorum, qui libere versatum esse Catullum in vertendo Callimacho; altera eorum, inter quos Boissonadius p. 202. Fussio maxime, ni fallor, obsequutus, nomen profitetur suum, qui Catullum fidum fuisse interpretem et verbum fere verbo reddidisse statuunt: mihi quae supersunt Comae Berenices fragmenta graeca tria, certa atque agnita ab omnibus, aliquid in utraque sententia veri inesse probant. Estque hoc etiam per se probabile. Illud optabile, ut si quando liberius egisse poeta latinus deprehendatur, idonea ratione, cur ita egerit, monstretur. Quale exemplum fortasse ante manus est. Catullus inde a v. 80. ita: *Non post* (novas nuptas alloquitur Coma)

unanimis corpora coniugibus Tradite nudantes reiecta veste papillas, Quam (vel Quin) iucunda mihi munera libet onyx. His igitur postremis satis apta esse puto graeca illa. Nam quod aliquis opponat, nimium hoc verborum esse, *πρὶν ἀστέρι τῷ Βερενίκης* —, in tam arctis distichi cancellis, ubi Catullus uno brevissimo verbo *mihi* defungatur: ego reponam, hic fortasse eum locum esse, in quo poeta latinus aliquid sibi licentiae sumpserit. Certe *nudantes reiecta veste papillas* eam speciem habet, ut propriae Catullo lasciviae super exemplar graecum luxuriantis tribuendum esse dicas; Callimachus hoc fortasse brevius ac modestius. Quamquam nec Valckenarium reprehendo, qui alterius carminis, non Comae, fragmentum esse *πρὶν ἀστέρι τῷ Β.* statuebat. Perstringam hac occasione quae alia fragmenta Callimachi eam prae se speciem ferunt, ut a cupidiores ad Comam Berenices referantur. A cupidiores, inquam: nullum est enim, de quo probabilis res sit. Fragmentum CCCV. ita constitutum: *δέδαεν δὲ λαχαινέμεν ἔργα σιδήρου*, aptum videbitur ad Catull. v. 49. ego illud supra Aetiis vindicavi. Fragmenti CCXCVII. *ἥδεα μᾶλλον ἐγὼ κοίτε* — (*ἥδεα μᾶλλον ἔγωγε* Bekker. Anecd. Gr. III. p. 1287. extr.) et Fragm. CCLV. *λύχνα φανείη*, similitudo quaedam est, sed ea levissima et fortuita, vel re vera nulla, cum Catulli locis qui sunt v. 25. 6. et v. 79. Denique ad Catull. 12. *Vastatum finis iverat Assyrios*, retulerunt, non primus Blomfieldius, sed ante Blomfieldiam Anna Fabri, fragmentum Callimachi CLII. *ἡ ἀπὸ (vel ἡ ἀπ') Ἀσσυρίων ἡμεδαπὴ στρατιή.* Repugnat Boissonadius p. 202. Et Blomfieldius quidem eum in finem tentat, Porsoni legens vestigia, quod mihi quoque ante multos annos in mentem venerat: *ἡ' ἐπ' Ἀσσυρίων ἡ. στ.* Ego nunc neque coniecturae isti confido, neque aliud habeo, quo necessitudinem intercedere cum eo Comae loco (aut, de quo alius cogitet, cum v. 36.) verbis hisce persuadeam.

De tonsura capitis non iuraverim plane illud ipsum pro-

didisse poetam, quod narrantem Plutarchum audivimus. Deinde, quod plus est, frustulorum tam minutorum, τὸδ' ἔχω σέβας, et ἔτι πλοκάμιοιο περιθριξ, interpretationes meas qui dicet somnia esse, me ipsum non vehementer reluctantem habebit. Mea in talibus laus esto, ut bene sequutus esse filum fabulae Theseae, utque dicar proposuisse haud indigna Callimacho.

Praeterea de tonsura quod fuit, utrum nexum cum iis, quae statim sequuntur, an seorsum positum, utrum ante coenam insertum fuerit, an post eam, dubium est.

Nam post coenam longum quoddam colloquium, vel potius, ut statim declarabitur, longam narrationem fuisse, tam persuasum mihi est, quam quod maxime in hac saepe difficili carminis deperditi per partes suas dispositione. Ita decebat, colloqui hospitem cum hospita. Nihil autem magis consentaneum quam narrasse nonnulla Theseum avide audienti hospitae suae. Hecale quae narraret non multa habebat. Nisi huc retrahere placeat supra a me pertractata

ἔκ με Κολωνάων etc.

et

δινομένην ὑπὸ βοῶσιν ἔμην ἐφύλασσαν ἄλῳα.

Theseus multa et magna, et digna tractatione poetica. Atque sic fragmenta non pauca, partim Hecales, h. e. quae ad Hecalen diserte referunt testes antiqui, non facile illa alio modo redigenda in ordinem, partim apta ad Hecalen, ordino aptoque huic carmini.

Itaque haec ego appello

ἔ π ε ι σ ό δ ι α.

vel, si quis malit, quoniam singula Episodia communi quodam vinculo inter se nexa fuisse probabile est, ἔ π ε ι σ ό δ ι ο ν. De ambitu eius partis quivis coniecturam ex mensura carminis faciet. Veluti, ut ego meam faciam, multa potuit Theseus et accurate ducentis narrare versibus. Formam narra-

tionis quod attinet, mihi fragmenta nonnulla hoc sonant, ut ipsum narrantem suis verbis Theseum audire mihi videar. Sed tamen non negaverim unum alterumve factum brevitatis causa altero narratum modo esse, ut poeta breviter referret, quae narrasset Theseus: qui est modus in Odyss. XXIII. 310. sqq. alibi. Apparet autem, quam commodam exspatiandi occasionem poetae fecerit secuta apud hospitam commoratio Thesei, et quam scite in medio fere poemate insertum Episodium fuerit, ut callide differretur magnus exitus, pugna Marathonica, deque heroe ut praeclara excitaretur expectatio.

Initium faciam ab eo Fragmento, quo Hecale, ut mihi quidem videtur, cupiditatem audiendi suam declarat, CCLXI.

μύθου δὲ πασαιμένην

ἔειπον.

sic, μύθου, ut est apud Athenaeum I. p. 24. A. θύμου, *thymo*, Ruhnkenii emendatio, recepta adeo ab Ernestio, Blomfieldio, Boissonadio, metrum pessum dat illata caesura trochaica, de qua satis dictum Cap. I. p. 513. sq. Neque video quid tam male habeat viros doctos in dictione hac, μύθου πάσασθαι, *sermone satiari*. Hoc enim consilio laudat Callimachum Athenaeus, ut doceat πάσασθαι, quum alibi sit ἀπογεύσασθαι, apud recentiores esse πληρωθῆναι, *satiari*. Si quis tamen pervivaciter resistat, contendatque πάσασθαι proprie tantum de vera satietate, quae edendo efficitur, recte dici, facile hoc quicquid est duritiae emollietur ita constituta sententia, ut significatio verbi non propria nexu atque opposito illustraretur. Ut si Hecale invitanti ad communionem coenae Theseo responderit, nullam sibi cupiditatem cibi esse: *sermonibus se satiatum iri iucundius*.

Iam de eo, quid narraverit Theseus, quid non narraverit, quo recte statuas, iudicio opus est ad leges artis poeticae consuetamque poetae doctissimo elegantiam quam fieri possit optime conformato. Sic male Theseus omnes res suas,

parentes, pueritiam, adolescentiam, et facta usque ad eum diem, ordine exponeret Hecalae. Quanto melius nos, separatione facta, partem horum communicatam a poeta cum lectoribus eo loco esse, qui nobis est Caput tertium, statuimus. De parentibus Thesei fando audiverat haud dubie Hecale, et tamquam notum sibi exceperat Theseum. Ne quis forte ab Hecale prolatum, originem percontante Thesei, coniiciat Fragmentum CCXLI. (coll. Hesych. v. *Γένη*): τὴν δὲ γένην οὐκ οἶδα. Nunc, per Episodium, accipit recentissima, et quae iucundissimum erat ab eo ipso accipere, qui tam praeclara gessisset. Igitur, quae mea sententia est, narrabatur iter, quo Theseus Troezen Athenas profectus est, et coniuncta cum eo itinere facinora. Illud quoque, de tonsura capitis, seorsum ponere quam cum reliquis coniungere malui, quoniam ad pueritiam pertinet.

Curavimus Cap. II. p. 541. omnibus ut in memoriam revocaremus iter Thesei, factorumque ordinem. Et sunt quae addas prolatis ibi testimoniis. Schol. in Plat. Leg. p. 229. Ruhnk. p. 452. Bekk. disertissime: πρὸς τοῦτον (Cercyonem) τὸ πεμπτὸν ἄθλον ἐν Ἐλευσὶν παλαιῶν διηγωνίσατο Θησεύς. Prorsus ut duodecim numerantur ἄθλοι Herculis. Verum certior in Theseo res est quam in Hercule. Nam Herculis laborum ordinem variant mythographi: de quo docte exposuit Zoega, Bassirilievi T. II. p. 45. sqq. p. 48. sqq. non immemor ille Callimachi h. in Dian. 109. ubi tamen quod traditur, Cervam *ultimum*, ὕστατον, fuisse ἄέθλιον Herculis, ita est reliquorum auctorum narrationibus, variantibus quidem illis, ut dixi, sed tamen in multa varietate unum alterumque magno consensu attestantibus, contrarium, ut non inepte interpretes Callimachi de emendatione cogitaverint, ὕστερον ex Schol. Apollonii; aliam viam iniit censor Blomfieldii Passovius, Ephem. litt. Ien. Octob. 1819. num. 193. At Thesei laborum ordo, illorum quos vidimus, qui adstrictus ordini, locorum geographico est, mature et prius, quam

Herculis labores coepissent in ordinem numerumque redigere, talis factus atque constitutus est, neque variatur ab iis quidem qui accurate agunt. Suidas quoque in v. *Θησεΐα*, ubi facta Thesei recenset obiter ac negligenter, ea tamen, quibus ille τὸν ἀπὸ Τροϊζῆνος χώρον ἅπαντα ἄχρις Ἀθηνῶν purgaverit, ληστῶν ἐμπλεων ὄντα, distinguit ab aliis, et quinque (omissa Sue) hos, Cercyonem, Scironem, Sinnin, Peripheten (*Περίφανον*), Procrusten, inter se iungit proxime. Quid lateat sub illa expeditione Thesei, latronumque excidio, coniectura assequi conatur Müllerus Doriens. l. p. 238. sq. satis ingeniosa. Verum id, quicquid est, non spectat ad Callimachum, qui recensere facinora singula atque exornare more poetico satis habuit.

Igitur cogitetur ingressus suum iter Theseus.

Periphetae τοῦ Κορυνήτου nullum in Fragmentis vestigium reperio. Nisi de Peripheta accipiendum sit Fragm. CCCCXXXIV.

Ἰν' ἔλλαρα πολλὰ τέλεσκεν.

ubi cum Lexico Reg. MS. ex quo primus hoc publicavit Albertius ad Hesych. (cf. Ruhnken. in Epistt. Tittm. p. 103.) convenit Zonarae Tittmanni p. 689. Verum Ἰν' ἔλλαρα πολλὰ τέλεσκεν eodem iure de aliis perdomitis a Theseo sceleratis, de Sinide, Procruste, Scirone, Cercyone dictum esse potuerat, vel alio in poemate. Hoc tenuerim, si fuerit in Hecale, aptius de Peripheta, vel Sinide, et quos memoravi alios, dici quam de sue Cromyonia vel tauro Marathonio. Certe quibus vocabulis ἔλλαρα vocem Hesychius ibique apud Albertium alii interpretantur: ἐχθρά, πολέμια, ἄδικα, magis hominis ferocis mala facta quam bestiae significare videntur. Quamquam ne hoc quidem ab omni parte certum est, si recte grammatici ab occisa Chimaera appellatum Bellerophonem, Ἐλλεροφόντην, tradunt. Ad verba simile est Callim. h. in Dian. 125. ἀλιτήμονα πόλ' ἐτέλεσσαν, ubi ex libris restituendum πολλὰ τέλεσσαν. et de bestiis usitatum

κακά πολλά: Hom. II. IX. 540. σὺν — ὅς κακά πόλλ' ἔρδεσκεν. Hom. h. in Apoll. 302. δρᾶκαιναν — ἥ κακά πολλά ἀνθρώπους ἔρδεσκεν ἐπὶ χθονί. et 355. ἥ κακα πόλλ' ἔρδεσκε κατὰ κλυτὰ φῦλ' ἀνθρώπων. Hecataeus Geneal. lib. II. apud Steph. Byz. v. Ψωφίς (Fragm. 344. ed. Klausen.) Κῦπρος (Erymanthius) ἦν ἐν τῷ ὄρει, καὶ τοὺς Ψωφιδίους κακά πόλλ' ἔοργεν. Potest fieri ut non semper annotem, ubi nove atque insolenter loquentem Callimachum video. At ἔλληρα fortasse primus ac solus ausus est scribere, ex dialecto quadam, de qua obscurum apud Eustathium in Iliad. VI. 181. p. 635, 5. indicium: Βελλεροφόντης — Ἐλλεροφόντης, ἥτοι φρονεὺς κακίας: ἔλληρα γάρ φασι κατὰ διάλεκτον τὰ κακά: vel sola fretus analogia nominis Βελλεροφόντης, quod ipse cum aliis interpretaretur e coniectura: Ἐλλεροφόντης, φρονεὺς κακίας. De Zenodoto grave est testimonium Eustathii, quod apud Heynium ad lib. VI. ubi exspectes, non reperio: in Iliad. II. 569. p. 289, 38. καὶ ὁ Βελλεροφόντης δέ φασιν Ἐλλεροφόντης ἐν τοῖς Ζηνοδότου εὐρῆται. Unus fortasse praeter Callimachum ἔλληρα poeta dixit is, ex quo apud Suidam corrupte: Ἐλερῶ ἔργα. ubi nunc Gaisford. Ἐλληρα ἔργα. In Lexico Reg. MS. apud Albertium ad Hesych. v. Ἐλληρα et apud Zonaram sic: Ἐλληρα. φόνια, χαλεπὰ, κακά. ἔλληρα ἔργα. et apud Favorinum: Ἐλλέρα, φόνια, χαλεπὰ ἔργα. Nisi hoc quoque ad Callimachum pertineat: ἔργα fortasse appositum ab aliquo grammatico explicationis caussa. Sed praestat pro poetae alicuius verbis haberi ἔλληρα ἔργα. At Hesychii glossa: Ἐλληρα. ἐχθρά, πολέμια, ἄδικα, ad Callimachum spectat haud dubie, qui ἔλληρα πολλά absolute scripsit, multa noxia. ut alibi ἀλιτήμονα πολλά. Originem rarae vocis si scruteris, nihil est veri magis simile, quam esse, ut Etymologus p. 331, 32. statuit, ὀλλύντα. Sed audiamus Etymologum, qui fortasse aliquid docet amplius: Ἐλληρα — ὀλλύρα τινὰ ὄντα, ὀλλύντα καὶ ἔρῃειν ποιοῦντα. Eadem Lexicon illud MS. Reg. et Zonaras cum aliqua accentus

varietate. In quibus mihi *ἔρῳειν* verbum statim audaciam Callimachi aliam, quam supra Cap. I. p. 553. mirati sumus, in mentem revocavit, Fragm. CCXCII. *ἔλλετε* pro *ἔρῳετε*. Ergo mihi haec sese illustrare invicem, et cognata esse *ἔρῳειν*, *ἔρῳετε*, *ἔλλετε*, *ἔλλερα*, tam inter se quam cum forma altera *ἔλλνμι* videntur.

Quod alterum loco laud. Cap. I. tractavi fragmentum Callimachi, nunc ut de dialecto Callimachi, h. e. verbis formisque verborum, quae ex dialectis derivavit paullo audacior poeta, nonnulla disputem obiter, admonet. Scilicet in Fragmento CXXI. (Valcken. Call. Eleg. Fr. p. 276. sqq. Wakefield. Silv. crit. P. I. p. 10. sq. Porson. Not. br. ad Toup̄ii Emendd. p. 472.) ubi tum quidem placebat coniectura, si opus coniectura esset, sane omnium maxime probabilis, *ἔλλατε*, postea intellexi fortasse nulla nisi accentus mutatione opus esse, sic:

*ἔλλατε νῦν, ἐλέγοισι δ' ἐνιψήσασθε λιπώσας
χειῖρας [ἑμοῖς], ἵνα μοι πούλῳ μένωσιν ἔτος.*

vel quod alii voluerunt: *χειῖρας, ἵν' . . . πούλῳ μένωσιν ἔτος*. Mihi *μοι* vel *ἐμοῖς*, vel utrumque, valde commodum videtur, ne dicam necessarium. Callimachus in Heraclitum poetam: *αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες*. Ad extrema pentametri fortasse respexit Thallus Epigr. I. (Anth. Pal. T. I. p. 262.) 6. *εὐχομένοις ἡμῖν πούλῳ μένοισ ἐπ' ἔτος*. Et *νῦν* scripsi, sed ea significatione, quam alibi *νῦν* encliticum habet. *ἔλλατε* autem (pro eo quod ap. Schol. Pindari, *ἔλλαῖτε*) ex uno tum mihi quidem noto testimonio Etymologici Gud. v. *Χίλιοι* p. 566, 32. de Aeolensibus: — *ἀλλ' ἰστέον, ὅτι σπανίως τὸ ἰῶτα ἐκτεταμένον τρέπουσιν εἰς ε, οἶον, ἱλαθι ἔλλαθι, χίλιοι χέλλιοι*. coll. Etymol. M. in ead. v. et cuius ad eum locum Etymologi Magni verba profert Peyronus, Charace in Orthographia. Verum iam exposuerat memorabilem Aeolismum Seidlerus meus in docta atque eleganti dissertatione de Sapphus et Alcaei fragmentis, deque dialecto aeolica, p. 180.

Et est forma illa certa et minime dubia eo, quod qui eam proferunt grammatici, quippe assueti regulae in universum verissimae, aelolicum *ελλ εμμ ενν ερρ* non fieri nisi ex diphthongo *ειλ ειμ ειν ειρ*, quam regulam unus nuper a Cranero editus Choeroboscus locis fere innumeris inculcat: duo haec, *ελλαθι* sive *ελλαθι*, et *χέλλιοι*, cum admiratione proferunt tamquam singularia. Choeroboscus p. 275. in *Χίλιοι*, et p. 224, 16. ita: *Ελλαθι: οί Αιολεῖς γὰρ ελλαθι λέγουσιν.* ubi *ελλαθι* fortasse nihil nisi ficta a Choerobosco, vel antiquiore grammatico, forma est, scilicet ficta ab explicaturo, quomodo aelolicum oriri *ελλαθι* potuerit, quum secundum regulam illam ex *ιλαθι* non fiat *ελλαθι*, sed, qui alius aeolismus est, *ιλλαθι*: ut *ιλλας* ex *ιλαος* testante eodem Choerobosco p. 225, 6. Verumtamen semper mirum, vel adeo temerarium videbitur, quod illud totum aelolicum *ελλατε* Callimachus suam in poesin receperit. Est enim in his modus quidam. Audacter usurpatum vidimus Cap. V. p. 539. genitivum doricum *ασκάντα*, *αράχνα*. Enimvero satis mihi tueri se invicem videntur tria: *ασκάντα*, *αράχνα* (de quo dubitant Iacobsius in Anthol. Gr. Animadv. Vol. II. P. I. p. 29. Bernhardy in Suid.), *Ἐχέμμη* in Epigr. Callim. LXXII. (Anth. Pal. T. I. p. 226.) si est Callimachi, ut tribuitur illi in Palatino. In Fragmento CCXXXVII. morabatur me aliquando non *ασκάντα*, sed producta per *ν* paragogicum ultima in *κάθισεν*. Nunc video exempla eius productionis apud Callimachum satis multa esse, ut ea, nisi alia accedat suspicio, qualis in Fragm. CCXLVIII. accedit, nihil dubitationis habeat. Ergo iucunda imago et digni hoc poeta numeri forent: *τὸν μὲν ἐπ' ασκάντα κάθισεν [περιπηχύνασα]*. Mos blandientis, amplecti eum, quem considerare volumus, et infigere sellae, quasi per vim, sed eam lenem. Fragmentum CCCXLIV. *περιπηχύναντες* e Suida, ad h. Iov. 46. referendum esse non credo Ruhnkenio, Ernestio. *πήχυνα* — *κοῦρον ἀγοστιῇ* et similia, modus dicendi Nonna usitatus: III. 340. 398.

IV. 152. V. 417. 451. 547. VIII. 187. alibi; aliquanto rarius medium: IX. 50. XI. 591. XIV. 152. alibi. Quamquam nihil nisi lusum esse apparet, quod *περιπηχύνασα* supplevi ex ingenio; neque facile refutabitur, qui servandum esse, quod illic apud Etymologum legitur, *καί*, et fuisse tale quid: — *καὶ τὸν μὲν ἐπ' ἀσκάντα καθίσασα* — coniiciat. Sed cooperamus nonnulla recepta Callimacho e dialectis colligere. Sic pro dorico habebitur, non tentandum cum viro docto apud Santenium, et Blomfieldio, *διδυματόκος* h. Apoll. 54. sive id poeta primus ipse ex dorica dialecto (cf. Theocrit. III. 34. V. 84.) suum in usum asciverit, sive alii praeiverint non Dorienses. Callimachus in eo obsequentes habuit Philippum Thess. VII. (Anth. Pal. T. I. p. 218.) 5. Manethonem IV. 455. 590. Orpheum Hymn. XXXV. (34.) 1. Epigr. *ἀδεσπ.* DCCXXX. non habuit Nonnum, neque Ioannem Gazaeum, siquidem quod apud Nonnum semel III. 588. legitur, *διδυματόκος*, vix dubium quin aliis ex locis *διδυμητόκος* scribendum sit: quae etiam Graefii sententia. Ac mirum quodammodo *διδυματόκοι* apud Philippum est, qui poeta alias *η* littera in tali formatione delectatur: *ἀφρηλόγον, γυρητόμον (γυιητόμον), καλαμητομής, κρηδόκον, λειψανηλόγους, λαιμητόμα, πυρηφάτον, πυρητόκον* (?), *πυρηνέμους* (?), *στελεχητόμον, ὄλησκόπη*, ut praeteream trita et multum etiam aliis usurpata *θαλαμηπόλε, θυηπολίης*. Cf. Lobeck. in Phrynich. p. 660. seq. Modicus dialecti usus, quippe munitus antiqui poetae epici auctoritate: *ῥδος*. Si tamen hoc aeolicum, quod unus, quem meminim, Tzetzes tradit ad Hesiodum: caeteri, Suidas, Etymologi, et quos laudaturus sum alios, non dicunt. Habet etiam Theognis. Praeterea Callimachus *ῥδος* fortasse non usurpaturus fuisset alibi, at usurpavit, et cupide usurpavit eo in loco, cuius etiam alia quaedam cum loco Hesiodico similitudo esset. Nam ita Callimachus Fragm. CCCCLXVI. ed. Blomf. sed ubi pars tantum prostat e Constantino Lascare, integrum ex Choerobosco Bekkeri A. Gr. III. p. 1209. appono:

ἔστιν ὕδωρ καὶ γαῖα, καὶ ὀπτήτειρα κάμινος.

De figulo aliquo, ut puto. Et de figulo, Vulcano Pandoram efficturo, Hesiodus Opp. 61. γαῖαν ὕδει φύρειν. Apud Bekkerum una syllaba deficiente ὀπτῆρα legitur. ὀπτήτειρα meum inventum est, in quo duplicem elegantiam, et fortasse proprietatem poetae huius, observari velim. nam et forma haec, ὀπτήτειρα, aliquid elegantiae habet: cui geminae sunt in reliquiis quas nunc habemus Callimachi, ἐπιθυμήτειραι, θηρήτειρα, ἀρήτειρα, λήτειραι, ἐμπελάτειρα. et exquisita est coniunctio: ὀπτήτειρα κάμινος, ut h. in Del. 230. κύων — θηρήτειρα, h. in Dian. 207. θηρητήρε — κύνε. Senserat elegantiam Nonnus, qui et nomina in εῖρα multa habet, quorum nonnulla multum frequentat, et partem etiam communicavit cum sectatoribus suis, Paullo, Ioanne Gazaeo, Colutho: ἀλεξήτειρα, ἀπειλήτειρα, γένετειρα, δμήτειρα, ἐλάτειρα, ἡγήτειρα, θρέπτειρα, κατευνήτειρα, κυβερνήτειρα, ναέτειρα, ὀλέτειρα, παιδολέτειρα, πανδαμάτειρα, προηγῆτειρα, τιθηνήτειρα, ὑποδρήσειρα, (ἀρήτειρα apud Musaeum et Christodorum); et amat talia: ἀλεξήτειραν ἰωὴν XXIII. 162. ἀλεξήτειραν ἀνάγκην XXXVI. 142. ψυχὴν - ἀλεξήτειραν Evang. Io. XV. 13. ἀπειλήτειραν - ἰωὴν XXX. 40. XXXVII. 506. Ev. Io. II. 18. ἀπειλήτειρα γενέθλη Ev. Io. XV. 20. ἀστεροπὴν ὀλέτειραν VIII. 590. ut omittam ea, in quibus pendens a nomine verbali genitivus accedit, et, quorum infinitus numerus, ubi eodem modo versat masculina: ut ἀμιλλητῆρι - ταρσῶ, σιδῆρω, παλμῶ, χαλκῶ, πόθῳ, χορείῃ, δίφρον ἀμιλλητῆρα, γρῦπας ἀμιλλητῆρας; ἀπειλητῆρι - πήχει, δεσμῶ, ὕμβρῳ, χαλινῶ, κορύμβῳ, παλμῶ, δαλῶ, ὄλκῳ, μύθῳ, ὀδόντι, ἀνθρεωῶν, ἀπειλητῆρα - ταῦρον, μῦθον, δοῦπον, πυρσόν, δεσμόν, τίγριν, ζωστήρα, ἀπειλητῆρος ὀνείρου, ἀνθρεωῶνος, ἀπειλητῆρος ὀφθαλμούς, ἀπειλητῆρες κερανοί. Sunt alia magis mira quam ὕδωρ, apud Callimachum. Ut de quibus Buttmanus Lexil. I. p. 45. egit, βιοπλανές, et Μαλοές in Fragm. ap. Bekker. A. Gr. III, p. 1187. Neque δραμεῖ

Fragm. CCCCXCVIII. Blomf. (Const. Lascaris in binis locis, *Περὶ τῆς πέμπτης κλίσεως*, et *Περὶ τῶν πέντε κλίσεων τῶν συνηρημ. ὀνομ.* haud dubie ex Choerobosco suo: Bekk. A. Gr. III. p. 1185.) non sapit dialectum. Prolatum alibi *βωνίτησιν*. At *ἡεριοαγέες* Fraggm. CCCCXXIX*. neque tum mihi se approbavit, quum illud tractarem Cap. IV. p. 515. 518. et nunc utrumque respuo, *εριοαγέες*, et *εριοηγέες*. Nam primo, si *εριοηγέες* fuisset a manu poetae, quo modo id in formam abierit doricam, *εριοαγέες*, non satis intelligitur. Deinde, quod gravius, si bene dicitur *Κυκλάδας εριοηγέας*, *ζῶναι εριοηγέες*, ut dicitur bene, eo sensu quem ibi explicui: non aequè bene *κωμῆται εριοηγέες*. Id sensit, quo est sensu acutissimo, meque per litteras docuit Hermannus. Et statim, quae est eiusdem viri dexteritas et sagacitas, emendationem tam commodam ad locum quam congruam cum more Callimachi invenit:

τοῦτο γὰρ αὐτὴν

κωμῆται κάλειον πέρυ ἀγέες.

ut intelligantur *reverentes*, *pii*. Unum se nosse ait eius vocabuli auctorem, Hipponactem Fraggm. IV. *ὡς οἱ μὲν ἀγῆτ Βονυάλῃ κατηρῶντο*, ibique explicationem afferri hanc, *μν-συχρός*. sed nihil obstande quominus *ἀγῆς*, ut *ἄζομαι* verbum, ambigua fuisse significatione putetur. Recte, ut puto. Et ipse sententiam hanc, de ambigua significatione, professus eram in Choerilo p. 179. sq. admoto, quod tamen quo iure fecerim nunc ipse dubito, ad Hipponactis locum versu Empedoclis. Verum nescio quo modo, sed haud dubie excitatus ab Hermanno, in aliud incidi, non illud melius invento Hermanni, sed tamen non spernendum: *κωμῆται κάλειον πέρυ ἀλέες*. sic, *ἀλέες*: e Callimachi Fraggmento LXXXVI. cuius pars etiam in Etymologico Gudiano p. 39, 9. et apud Favorinum in Lexico itemque in Eclogis p. 96. edit. Dind. exstat. Et tum quidem de nomine *Ἐκαλίνης* accipiendus locus foret, differendus ad partem carminis extremam, ubi mor-

tuam Hecalen congregati (ἀλλέες, i. e. ἀολλέες) circa tumulum *κωμῆται* salutare nomine ὑποκοριστικῶ, Ἐκαλίνην, coeperint. Adhuc de formis verborum disputatum est. Aliud est quum verba Callimachus e dialectis assumit integra. Ut σῦφαρ. Sed hoc tamen antiquioris scriptoris auctoritate, eiusque magni. Εἴρενα fortasse sine ulla scriptoris, h. e. eiusmodi scriptoris, qui praeire hoc poetae posset, auctoritate. Non puto enim εἴρενα Callimacho Lacedaemonium εἴρενα sive ἰρένα esse, sed quemvis iuvenem ea aetate. Certe id non superat audaciam huius poetae. Ex loco ipso Callimachi, quem post Blomfieldium (Fragm. CCCCXCVII.) plenior ex Choerobosco Bekkerus A. Gr. III. p. 1198. et in Epimerismis Homericis Cramerus A. Gr. I. p. 413, 22. protulerunt, nihil certi efficio. Et Bekkerus quum exhibuisset ἀλλ' ἀντὶ βρεφέων πολλῶν εἴρενα μέσσω (sic, imperfecto versu), Cramerus versum in suo grammatico multo esse emendatiorem dicit :

ἀλλ' ἀντὶ βρεφέων πολὺν νέον εἴρενα μέσσω.

Ex parte verum. Sed praeter πολὺν. Quid enim πολὺν νέον esse censebimus? *canum iuvenem*, ut sunt nonnunquam viri iuvenes cani? Cf. ut afferam quae statim ad manum sunt, Gregorius Theol. Carm. II. 704. (et L. 221.) At tamen non εἴρενες, viginti annorum, ut spero. Nisi quis huc revocet πολιοκροτάφους Hesiodi, de quibus nuper Hermannus Opusc. Vol. VI. P. I. p. 169. Mihi semper illud ἡγερός — πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων ante animum versatur, et sententia talis: multorum infantium instar haberi iuvenem adultum. Qualem sententiam etiam ad Theseum accommodabit, qui volet. μέσσω quoque non putaverim μέσσω esse, sed a μέσσω i. e. μεῖζων, insolenter. Etsi fateor nullum me formae huius, μέσσω, certum exemplum, praeter grammaticos qui ea in explicanda forma altera μεῖζων utuntur, habere. Et sic quidem ἀλλ' ἀντὶ βρεφέων πολλῶν νέον εἴρενα μέσσω, vel etiam μέσσω neutrum, — bene illustrabitur ex Sophocle

Antig. 182. καὶ μείζον' ὅστις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πατρὸς φίλον νομίζει. Alia audacia est, 'vocabula barbara inferre, graece *ἡθα*. *Βάκαλ*, *βάκαλες*: Fragm. ex Choerobosco ap. Bekker. Anecd. Gr. III. p. 1174. extr. et Goettling. in Theodos. p. 254. cf. L. Dindorfius in Thes. Steph. v. *Βάκαλ*. Et *δανάκης*.

Redeo ad Hecalen et res gestas Thesei.

Fragmentum est inter Benteleiana CCCXVI.

ὁ δ' οὐκ ὅθ' αἶσυλα ῥέζων.

quod, ut *ἐν ἄλλῃρα πολλὰ τέλεσεν*, aptum ad Periphetac historiam, sed aptum itidem ad latrones a Theseo perdomitos omnes erat. Verum hic mature dubitatio exorta est, an ea Homeri ex Iliad. V. 403. sint, non, Callimachi verba. Eandem dubitationem, eorundemque virorum, vidimus in Fragmento CCLXXXIX. Cap. V. p. 547. Et Ernestii in rem, qui utrobique ita sentit, licuisse Callimacho suum facere Homeri aliquod hemistichium, adscripseram sic suum fecisse Callimachum h. in Cer. 116. Homericum *αἰτίζων ἀκόλους*; et ex utroque Agathiam LXVI. 6. *αἰτίσας ἀκόλους*. Finge intercidisse hymnum Callimachi in Cererem, at conservata ex eo a grammatico quodam haec esse: *αἰτίζων ἀκόλως* (vel *ἀκόλους*). *Καλλιμάχος*. Quis non erroris argueret grammaticum, et Homeri verba esse Od. XVII. 222. diceret? Certe multi dicerent, neque refutari ea sententia posset, et tamen fallerentur. Rursus Rubnkenii Epistt. Tittm. p. 105. sententiae, qui ex Homero esse *ὁ δ' οὐκ ὅθ' αἶσυλα ῥέζων*, et errasse grammaticum, censebat, novam paraveram commendationem ex eo, quod nunc edocti scholiis apud Heynium et Bekkerum antiquis scimus, fuisse qui pro vulgata ibi eaque vera scriptura, *ὅς οὐκ ὅθ' αἶσυλα ῥέζων*, legerent: *ὅτ' οὐκ ὅ. αἶ. ῥ.* Apparet quam facile *ὅτ'* in *ὅδ'* abierit. Iam de Fragmento CCLXXXIX. rem incertam reliquimus, et relinquemus in futurum. De Fragm. CCCXVI. aliud idque inexpectatum docet editus nunc integer a Cramero in Anecdotis

Gr. Vol. I. Grammaticus, ex quo Callimacheum hoc apposerat Bentleius, et quem non esse Herodianum viderat: p. 51, 25. in v. Ἄξυλος: κανὼν γ'. τὰ τριγενῇ παροξύνεται (Cod. προπαροξ.). οἶον, ἀγκύλος · καμπύλος ·

στρογγύλος ἔστι λίθος

Καλλίμαχος · σεσημείωται τὸ αἶσυλος · οὗ οὐδέτερον τὸ αἶσυλον ·

ὅδ' οὐκ' ὅθεται αἶσυλα ῥέζων.

Ergo Callimacho quod dandum erat, omisit, et pro eo illud dedit Bentleius, quod Homeri erat. Homericum iterum profert idem Grammaticus p. 73, 27. ita scriptum: ὥς οὐκ' ὅθεται αἶσυλα ῥέζων. Et festinanter ista exscripsisse Virum magnum, vel semel lecta referre memoriter, etiam reliqua documento sunt: concisum enim atque contractum dedit locum grammatici ita: Ἄξυλον. — Καλλίμαχος, οὗ τοῦτο. Ὁ δ' οὐκ' ὅθεται αἶσυλα ῥέζων. Novum fragmentum Callimachi,

στρογγύλος ἔστι λίθος,

quum primum oculis vidi, statim ad narrationem de πέτρῃ κολουραίᾳ, et de gladio calceisque, referendum conieci, quae est Cap. III. p. 561. Ac bene ἔστι, non ἦν: monstrabatur enim non solum Callimachi aetate, sed etiam Pausaniae. Praeterea vidimus ibi explicationem vocis κολουραίᾳ unam, στρογγύλη. Neque λίθος non conveniret, ut puto: κολουραίῃ ὑπὸ πέτρῃ et λίθος στρογγύλος non male variata dictio. Sed fatendum est, facile res alias narrationesque excogitari, ad quas accommodata fuerint tam pauca verba στρογγύλος ἔστι λίθος.

Agro Epidaurio, in quo habitaverat Periphetes, ager conterminus Argivus est (Pausan. II. 26, 1.), per quem dum iter faceret, fortasse ad Asterionem fluvium se pervenisse narrabat Theseus. Ut hic ponendum sit Fragm. CLXVI.

καὶ δόνακι πληθόντα λιπὼν ῥόον Ἀστερίωνος.

De Asterione fluvio vicino Mycenis Pausanias II. 15, 5. 17, 1. 2. qui quod scribit: ὁ δὲ Ἀστερίων οὔτις ῥέων ὑπὲρ τὸ Ἡραῖον ἐς φάραγγα ἐσπίπτων ἀφανίζεται, nescio utrum ma-

gis rapidum, torrentem significet, an tarde profluentem et stagnantem fluvium, qualem fuisse Asterionem ex verbis Callimachi δόνακι πλῆθοντα colligas. Aliud est quod de πόα in ripis eius fluminis proveniente narrat Pausanias. Statio in Thebaidos quarto Asterion primum *celer* v. 121. alibi v. 715. *aequas fluctibus* audit. Eundem magnum nobilemque fecit, nescio quo iure, Nonnus XLVII. 493. Ἀστερίων δ', ὅθι πολλὰ θαλύσια μεΐζονος ἤβης ἡϊθέων κείροντο λιπότριχος ἄνθεα κύρσης, αὐτοὺς παῖδας ἔδεκτο, καὶ οὐκέτι βόστρυχα χαίτης. Qua in re fortasse melius et usitatius fuisset *Inachi* mentionem facere, vel propter Aeschylum: sed *Inachum* versibus praecedentibus nominaverat alia in re, et placuit haud dubie docto poetae tam doctum *Asterionis* nomen. Deinde Theseus *Lyrceum* se mentem conspexisse narrabat. Fragm. LV.*

Λύρκειον, ὄρος Ἀργῶν· Καλλιμάχος Ἐκάλῃ.

Argivum montem cum Stephano Byz. Scholia in Apollonium I. 125. *Lyrceum* dicunt, itemque, ut videtur, Sophocles ap. Strabon. VI. p. 271. Fragm. 265. Dind. Hesychius quoque tam in v. *Λύρκειον*, quam in glossa ad Sophoclem referenda *Λυρκίου δῆμον*. *Arcadicum* facit Strabo VIII. p. 370. (569. A.) Mitto alios qui laudantur ad Stephanum Byzantium et a Tzschuckio in Strab. T. III. p. 219. Neque multum interest. Ut enim concedamus *Arcadicum* fuisse, certe haud longe abfuit ab oppido cognomine *Lyrcea*, quod Argivis vindicant Pausanias II. 25, 4. 5. et ipse Strabo VIII. p. 376. (578. A.) ex emend. Casauboni. Quum in agro versemur *Argivo*, et in montibus *Argivorum*, quaeram an ad eiusdem itineris *Thesei* descriptionem pertineat Fragmentum, neglectum a Bentleio, apud Interpr. vet. Statii Theb. IV. 46.

Neris. montis nomen Argivi, ut ait Callimachus.

Ea vero prorsus incerta res est, quum de *Argis*, montibusque eius regionis, dicendi multa occasio, non uno in carmine poetae fuerit: ut *Arachnaci* montis mentionem in *Ae-*

tiorum libro primo fuisse scimus, Fragm. XIV. Deinde *Neris* mons qua in parte agri Argivi quaerendus sit, eamque partem an attigerit suo itinere Theseus, non constat. Quin ipsum hoc, *montem* fuisse, solus tradit e Callimacho interpret ille. Nam Statius quum scribit: *Quaeque pavet longa spumantem valle Charadron Neris*, manifesto oppidum intelligit, non montem. Id oppidum vel is vicus, cui montem proximum fuisse cognominem non incredibile est, Pausania lib. II. extr. testante, in confiniis Argivorum, Arcadiae et Laconicae situm erat. Statius, ut videtur, quod interdum accidit poetis exquisitorum nominum amatoribus, ignobili vico nimium dignitatis tribuit. Neque hoc praestiterim, tam vicinam Nerin Charadro fuisse, ut *pavendum* esset. C. Barthius Lutatium aut errare cum toto hoc *monte* suo, et auctore insuper scribendi Callimacho, aut corrigendum esse censebat. Corrigendum autem hoc parum probabili modo: *comi nomen Argivi*.

De Sinide nihil indicatum in Fragmentis reperio. Levis coniectura, si quis conservatum in illis *Ὅμηρον Ἐπιμερισμοῖς* Cramer. Anecd. Gr. Vol. I. p. 575, 29. fragmentum Callimachi,

κούρη δὲ παρείατο δακρυχέουσα :

de filia accipere Sinidis, Perigune (Plut. Thes. 8. Pausan. X. 25, 7.), vellet. Memorabilis utique locus propter *παρείατο*. *Παρείατο*: Καλλίμαχος, κούρη δὲ παρείατο δακρυχέουσα. *τινὲς πλεονασμὸν ἡγήσαντο τοῦ α· ἀντὶ τοῦ παρῆν γὰρ ἔστιν καὶ παρεκαθέζετο· οὐκ ἔστιν δὲ πλεονασμὸς ἀλλὰ πληθυντικὸν ἔστιν ἀντὶ ἐνικοῦ τεθειμένον, ὥς τὸ, (Odys. VIII. 503.) οἷδ' εἶατ' εἰν ἀγορῇ.* Etymol. M. p. 653, 20. *Παρείατο δακρυχέουσα, ἀντὶ τοῦ παρῆν ἢ κόρη δακρύνουσα.* ἔω τὸ κύθημαι, et quae seq. Et ex Etymologico Favorinus in Lexico, tum plenius in Eclogis p. 343, 15. Dind.

Neque de sue Cromyonia quicquam. Memorabile est, quippe insignitum quasi illa doctrinae Alexandrinae et Calli-

macheae nota: ἔρῳας, *aper*, Fragm. CCCXXXV. sed quod eo consilio adscripsi, ut monerem alienum videri ab Hecale. Nam vocem inferre in Hecalen velle hac sola de ccussa, quod doctrinae notam habeat, id hariolari est. Praeterea bestiam Cromyoniam, si recte memini, omnes *suem* vocant, et *Phaeam*: praeter Hyginum, qui *aprum*. Et omnino quibus verbis Tzetzes utitur: ἔρῳάον τοῦ κριοῦ. ὁ δὲ Καλλίμαχος λέγει τοῦ κάπρου —, ea, ni fallor, non tam hoc sonant, usum esse aliquando voce ἔρῳας *aper* Callimachum, quam, disputavisse alicubi de significatione eius vocis, et docuisse, *aprum* esse ἔρῳάον. Quaerebam, an forte Fragm. CCCXXXV. nectendum cum Fragmento CCCIII. esset. *Cromyoniam* scribo, una littera *m*, maxime propter versum certatim laudatum a viris doctis, Ovidii VII. 435. *Quodque Suis securus arat Cromyona* (vel *Cremyona*) *colonus*. Vulgo in libris auctorum veterum, quantum quidem mihi de libris compertum est, Plutarchi (c. g. in edit. Aldina), Diodori, et putaverim etiam Strabonis, scriptura praevallet altera *Κρομμύων*; et *Κρεμμύων* est apud Stephanum Byzantium. Ut fere hanc usitatum fuisse et scriptionem et pronunciationem existimem, *Κρομμύων*; utque eum usum etiam Pausaniam sequutum esse credam eo in loco qui est I. 27, 9. Ovidius, praeunte, ut videtur, poeta graeco, qui fortasse fuit Callimachus, *Cromyona*: bene illi, et suo iure, si, quae minime contemnenda coniectura est, nomen loco *κρόμυνα* dederunt. Sin a Cromo nomen, quae Pausaniae II. 1, 3. sententia: Cromum hunc *Κρόμον* fuisse, atque inde *Κρομμύων*, editores statuunt Pausaniae, non *Κρώμον* et *Κρωμύων*, ut est in libris. Quod scripsi, nihil me de Sinide et de Sue indicatum in Fragmentis reperire, nolim ita accipi, acsi mirer hoc, atque inde coniciam mentionem horum apud poetam aut nullam aut tantum brevissimam fuisse. Fuerunt apud Callimachum monstra illa omnia. Cuius longior historia fuerit, cuius obiter tantum facta mentio: ut sane probabile est, in uno poetam diutius

moratum esse quam in altero: id nunc dignosci nequit. Viam Thesei et non multum inter se loco distare Cromyonem et Scironis Sinidisque habitationem discas ex Strabone, VIII. p. 380. (585.) et lib. IX. init. Cf. Pausan. II. 1, 3. 4.

Scironem habemus: Fragm. CCCLXXVIII. ex Hecale, ut coniicio, et ex hac in qua nunc versamur parte. Schol. Eurip. Hippol. 979. (976. Matth.) Σκειρωνίδες: ὁ Σκείρων ἐν Μεγάροις ἦν, τύραννος ξένος (ἄξενος coni. Valcken.), ὃν τῇ χελώνῃ ἐξόριψεν ὁ Θησεύς. Σκειρωνίδες δὲ πέτραι καλοῦνται ἀπὸ τοῦ Σκείρωνος, ὃς τὴν χελώνην ἔτρεφεν, οὗ μέμνηται Καλλιμάχος. οὗτος ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας νύπτειν τοὺς πόδας, καὶ λακτιζομένους ὑπ' αὐτοῦ βρωῖμα ἐποίει γίνεσθαι χελώνης. Θησεὺς δὲ τοῦτον ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς ῥίψας εἰς τὴν θάλασσαν ἐποίησε βρωθῆναι ὑπὸ τῆς χελώνης. Adscripsi omnia, quia ista fere omnia, quae sunt in scholio posteriori: nam apparet duo esse scholia: complexum esse Theseum Callimachi brevi, sed luculenta narratione, doctisque verbis, existimo. Mirum commentum, dignus artificio Callimacheo locus propter insolentiam immanitatis. Cf. in Lucianum disputata Prolegg. p. 6. Qui multi Scironem commemorant, inter quos tamen non reperitur in partes vocatus Natali Comiti Sosicrates, Meursio in Theseo cap. 6. Salvagnio in Ovid. Ib. 409. Bacheto de Meziriac ad Epistt. Ovid. T. I. p. 142. Valckenario in Eurip. Hippol. 977. 1207. laudati (cf. Cramer. Anecd. Gr. II. p. 261, 27.), non omnes illi testudinis memores, in eo consentiunt, ut in scopulis habitassē Scironem tradant: v. maxime Strabo IX. p. 591. (600. A.) et Hemsterhusius in Lucian. Dial. marin. VIII. Vol. II. Bip. p. 369. sq. quos scopulos etiam posteriori tempore opportuna latronibus latibula fuisse ostendunt Wesselingius ad Diod. Sic. IV. 59. Siebelis ad Pausan. I. 44, 12. Quo statim utar ad explicandum vindicandumque Hecalae versum quendam Callimachi. Nam ex Thesei hac de re narratione primum puto hoc esse:

Ἀκταίην τις ἔναιεν —

Fragm. CCCXLVIII. Scil. Sciron. Si recte ibi Ernestius Ἀκταίην edidit. In Etymol. MS. Paris. Ἀκταίη erat, ut est in Etymol. Gud. v. Ἀττική p. 91, 6. Et in hoc quidem sic: Ἀρχταίη τις ἔναιεν. Sane Ἀκταῖοι etiam Attici sive Athenienses dicti sunt, testantibus tum ipso Etymologo Gudiano glossa ea quae praecedat, tum Etymol. Magno in v. Ἀττικός, et Stephano Byz. in Ἀκτῆ: atque observavi eum usum apud poetas Maximum π. καταρχ. 494. Nonnum XXVII. 282. XLIV. 265. Ut ita accipi liceat Ἀκταίη τις ἔναιεν: *Actaea quaedam (mulier) habitabat.* At tamen commendant scripturam Ernestianam ipsi qui laudant poetam grammatici, Eustathius et Etymologi illi. Veluti Gudianus ita: Ἀττική, παρὰ τὸ ἀκτῆν, καὶ γὰρ παραθαλασσία. Καλλιμάχος· Ἀ. τ. ἔ. Ad eundem locum revocandus Interpres Virgilii apud A. Maium, in Georg. IV. 463. *Atticae quae Acte aliquando vocata est, ut Callimachus et alii tradiderunt.* Similia Iun. Philargyrius et Pomponius Sabinus, sed absque nomine poetae. Crebrum nomen in poesi latina. Ut Petronius: *Qualis in Actaea quondam fuit hospita terra Digna sacris Hecale.* Deinde quum de Scirone accipio verba Callimachi, Ἀκταίην interpretor non omnem Atticam, sed, id quod nomen sonat, tractum Atticae littoralem inclusa, ad quam Sciron et petrae pertinent Scironides, Megaride. Non obstat, quod Ἀκταίην Etymologi et Eustathius Ἀττικήν interpretantur. Fuit quum ita scribendum: Ἀκταίην τις ἔναιεν, coniciebam, *qui habitabat.* τὶς cum accentu, ut sit idem quod ὅστις, satis notum e Callimacho: οὐδὲ κελεύθῳ χαίρω, τὶς πολλοὺς ᾧδε καὶ ᾧδε φέρει, ex Nosside, aliis. Cf. nunc Iacobs. in Anth. Palat. Not. crit. p. 88. 740. Pro simplici ὅς, ut in hac dictione: *Sciron, qui habitabat*, rarum, ne dicam suspectum. Afferitur Callim. Fragm. CCLXXII. ὑπεὶρ ἄλλα κενὸς ἐνόσθη, Ἀλκάθοον τὶς ἄπυστος —. Melius utique hoc in loco, quem nunc tractamus, τὶς sine accentu. Et omnino ne altera quidem libertate illa

abutendum est. Quod factum a Brunckio et Th. Burgessio in Callim. h. Iov. 93. ubi mihi quidem interrogationes accumulatae: *τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν αἰδοί; οὐ γένει', οὐκ ἔσται· τίς κεν Διὸς ἔργματ' αἰήσει;* si placere dicerem, mentirer, at anhelanti alacritati, quam affectat hic illic in Hymnis Callimachus, sunt accommodatissimae. Similis interrogationis cupiditas cernitur in Oraculo Milesiis dato, apud Diogenem Laert. I. 28. *Ἐκγονε Μιλήτου, τρίποδος πέρι Φοῖβον ἐρωτᾷς; τίς σοφίῃ πάντων πρῶτος; τούτου τρίποδ' αὐδῶ.* quod paene praetulerim tam aliorum scripturae auctorum veterum: ὃς *σοφίῃ πάντων πρῶτος*, quam Hübnerianae: *τίς σοφίῃ* —. Et Gregorius in Carm. LXIII. 275. maluit: *τίς πρῶτος χροίησε Θεοῦ πλάσιν; ὥς ἀπόλοιτο πρῶτος ἀναιδείῃν χρώμασιν ἐγκεράσας;* quam *τίς πρῶτος* — *πλάσιν*, sine interrogatione. *Ἀκταίην τις ἔναιεν* in mentem revocat supra Cap. IV. p. 513. indicata initia HomERICA. Quod deest ad versum, quaerebam an adscito Fragmento CCCCXXXIV. supplendum esset, ita:

Ἀκταίην τις ἔναιεν, ἵν' ἔλλερα πολλὰ τέλεσκεν.

Verum si hoc, non ipsum initium putem narrationis de Scirone esse, sed praecessisse tale quoddam vocabulum, quale est *λησιτής, ὑβριστής. latro quidam Actaeam habitabat, ubi etc.* Nunc talis fere confirmatio loci observatur: *Ἀκταίην τις ἔναιεν ἀτάσθαλος, αἰσυλοεργός.* Dico conformationem: verba non praesto. Deinde Fragmentum est a Ruhnkenio publicatum CCCCXXXVIII.

ὃς δ' ὥστ' ἐξ ὀχεῆς ὄφρις αὐύλος αὐχέν' ἀνασχών.

ingeniosa emendatio Ruhnkenii in Epistt. Tittm. p. 35. in Callim. Ernest. p. 574. et Epist. crit. II. p. 189. Ernestius male et contra mentem Ruhnkenii pro ὥστ' edidit ὥς. Vulgo, in Orionis Etymologico: — *Καλλίμαχος· οἱ δ' ὥστ' ἐξ ὀχεῆς σοφίσαι ὅλως αὐχέν' ἀνανυχῆν.* Ubi ὥστε et αὐχένα ἀνανυχῆν in ed. Sturz. p. 165. Ruhnkenii emendationem Toupianae Emendd. in Suid. P. III. Vol. II. p. 253. sq. (T. I. p. 481. Lips.) etiam Valckenarius praetulerat ad Theocr. Adonias.

p. 255. A. etsi, ut verum fatear, non perspicio quid reprehendi in coniectura Toupii, οἱ δ', ὡς ἐξ ὀχρεῖς ὄφεις αἰόλος αὐχέν' ἀνέσχευ, debeat. Et Toupius quidem ita a se scriptum de Hercule et Iolao in hydra occupatis intelligi volebat. Ruhnkentius suum de quo viro aut monstro acceperit, non prodit. Ego narrantem Theseum, quomodo e saxis Sciron sive in ipsum Theseum, sive ante in viatores alios proruperit, agnosco. ὅς δ' i. e. ὁ δέ, si non obvium alibi apud Callimachum, cuius unum tantum exemplum recorder Fragm. CCLXXXVIII. ex mea (Cap. IX. p. 19.) coniectura, at usitatum aliis, ut Theocrito XXV. 142. Bion I. 82. 83. 85. Meleagro II. 5. ex emendatione satis probabili Graefii, qui id saepe inveniri in Anthologia observat; et apud Nonnum ὁ μὲν — ὅς δέ innumeris locis, et ὅς μὲν — ὁ δέ. Annotavi obiter Anthologiae locos, sed omissis iis, qui multi sunt, ubi nominativus est, ὅς δέ, quod omnium frequentissimum, et ubi ὅς μὲν. ᾗ δέ Alexander Anth. Palat. T. I. p. 243. 182, 5. Alcaeus. ibid. p. 244. 187, 5. 6. Meleager T. II. p. 479. 94, 3. ᾗ δ' Ἀδελ. T. II. p. 667. 135, 3. ᾗ μὲν — ᾗ δέ Ἀδελ. ibid. p. 706. 265, 7. 9. ὅν δ' Antipater Sid. T. I. p. 189. 14, 5. Zosimus p. 243. 184, 5. ὅν μὲν — ὅν δ' Onestes T. II. p. 101. 292, 1. ὧν μὲν Argentarius T. II. p. 286. 18, 3. οἷς μὲν Macedonius ib. p. 327. 27, 5. αἷς μὲν — αἷς δέ Meleager ibid. p. 489. 127, 5. Semper conditione hac, ut δέ sequatur aut μὲν. Igitur hac quoque ex parte laborat dudum alia de caussa repudiatum commentum in Epigr. ἀδεσπ. CCLI. (A. Pal. T. II. p. 682.) Brunckii: ὅς θύρωσιν δεινός, ὁ δὲ ῥοπάλῳ. Semel ὅς γάρ repperi, Ἀδεσπ. A. Pal. T. II. p. 218. 615, 7. Hic est satis constans eorum usus, qui Epigrammata scripserunt. Quem tamen non contendo semper observatum esse ab omnibus. Fortasse iam antiqui aliter hic illic. Et recessit Gregorius Theologus in Carminibus, apud quem ὅς hic etiam solum reperitur, quo Brunckius modo in Epigr. ἀδεσπ. CCLI. volebat, et ὅς γάρ, et ὅς τε — ὅς τε, hic — ille, et ὅς λόγος

hic sermo. Mitto qui prosa oratione ὅς illud usurparunt, etiam recentiores: ut Aristaenetus ex admonitione Boissonadii p. 387. ὀχεή: Aratus 1026. (294.) et ubi ὀχῆς, 956. (224.) Nicander Ther. 139. ubi ὀχεῖσιν de latibulis serpentis, ut apud Callimachum. Orphei Arg. 79. locus dubius. χειάις Nicander Ther. 79. χειή, post Homerum, Oppian. H. II. 291. IV. 618. Cyneg. I. 522. II. 258. Orph. Lith. 467. Nonnus XII. 327. et ex probabili emendatione, XXV. 537. Nonno XII. 327. ubi: πετραίην βαθύκολπον ἐδύσατο γείτονα χειήν, Εὐϊὸν ἀθρήσας, ὄφης αἰόλος: Ruhnkenius versum obversatum esse Callimachi putabat. ὄφιν αἰόλον etiam Orpheus Lith. 704. αὐχέν' ἀνασχών alio sensu Gregorius Theologus Carm. arcan. VIII. 94. Denique quod Pausanias I. 44, 8. narrat: τὰς δὲ μετὰ ταύτην (petras) νομίζουσιν ἐναγεῖς, ὅτι παροικῶν σφίσιν ὁ Σκίρων, ὁπόσοις τῶν ξένων ἐπετύγγανε, ἡφίει σφαῖς ἐς τὴν θάλασσαν. χελώνη δὲ ὑπενήχετο ταῖς πέτραις τοὺς ἐσβληθέντας ἀρπάζειν: in his illa avide adnatans testudo dignam carmine, et dignam Callimacho imaginem praebet. Non dico a Callimacho id habere Pausaniam, sed fortasse eadem Callimachus usus imagine est. Alia imago, vel etiam coniungenda cum illa, in Ciri est: *infestum* Megarensibus *dirae testudinis Spelaeum*. Enatabat e spelaeo, quoties novam devolutam praedam senserat.

Moranti in fabula Scironis, et in tractationem eius poeticam, quae quidem potuerit esse, inquirenti curiosius non incredibile videbitur, brevi ante Fragm. CCCCXXXVIII. spatio, duorum versuum, vel unius tantum, antecessisse Fragmentum CCLXXVII.

μαστὺς ἀλλότ' ἔκαμνον ἀλητῦ.

vel ex speciosa Eldikii Susp. Spec. Cap. IV. et Iacobsii Anth. Gr. T. IX. p. 145. emendatione:

μαστὺς ἀλλ' ὅτ' ἔκαμνον ἀλητῦ —.

ἀλλά secundo loco positum ex usu Callimachi, h. Iov. 18. Epigr. V. 11. Crebrum in Anthologia: Iacobs. in Anth. Palat.

Not. crit. p. 535. cui, ut ipse monet multos alios locos esse, statim tria quae addas unus suppeditat Crinagoras XII. 5. XXIV. 5. XXXIII. 5. Non attinet reliquos addere, inter quos sunt tam antiqui quam Damagetus, Philodemus. Aratus v. 648. ex emendatione Buttmanni. Magis audacter, sed tamen cum nescio qua elegantia, Moschus III. 50. *λυπεῖσθε, πελειάδες, ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς*. Callimachus h. in Del. 118. *Πήλιον, ὃ Φιλύρης νυμφῆϊον, ἀλλὰ σὺ μένον*. Scio aliunde locupletari atque illustrari hanc quaestionem posse, et ex antiquioribus, e. g. ex Tragoedia. Meam in rem plerumque sufficit, aequales Callimacho aut suppare aetate, et vero arte, poetas apposuisse. Quaesiverat, ut coniicio, Theseus Scironem per rupes et antra. Tum fatigato repente apparuit famosus latro. At sentio quam hoc dubium sit: minus dubia priora de Fragm. CCCXLVIII. et CCCCXXXVIII. Sed omnino illud recte statuo in universum, Theseum non inopinantem, dum iter faceret, incidisse in latrones, feras: quaerebat eos per occasionem itineris, ut extirparet. Ut Callimachus *μαστύς - ἀλητῦ*, ita Nonnus I. 45. coniunxit *μαστῆρος ἀλημόνος - Κάδμου*. cf. ibid. 365. *ἀλητῦς* Manetho III. 379. usurpat sive a Callimacho acceptum sive a se suum in usum factum. Scilicet effingendi talia libertatem etiam recentioribus fuisse putem: ut *ποθητύν* ex uno Cynegeticorum scriptore II. 609. annotatum habeo. Delectari nostrum formis ionicis in *τύς* (*ἀλητῦς, ἄρπακτῦς, ἀσπαστῦς, γελαστῦς, διωκτῦς, μαστῦς*, et fortasse *ἀφραστῦς*, et similis magis quam vere cognata, sed non suspecta, ut Siebelisio in Istri Fragm. videbatur, forma *τριτῦς, θυσίᾱ*: Callim. Fr. CCCCIII.) monitum Cap. III. p. 571. sq. Eorum nominum quantitatem ut attingam obiter, admonet facta ex hoc Callimachi loco ingeniosus Toupii coniectura in Soph. Philoct. 43. *ἀλλ' ἥ' πὶ φορβῆς μαστύν ἐξελέλυθεν*. Ubi Hermannus non abhorruisse ab huius formae usu Atticos apto exemplo Platonico, *σωφρονιστῦς*, ostendit. At sapienter idem de eo dubitationem esse significat,

an non recte *μαστύν* corripiat ultimam. Scilicet quotquot post Brunckii factas non uno loco observationes, et maxime post diligentiores Spitzneri, Wernickii disputationes (Graefii commemorata ab Iacobsio in Anth. Pal. Nöt. cr. p. 692. non ad manum est), certa prostant correptionis huius ex poetis Atticis et recentioribus quibusdam exempla, et quae his addas exempla, fere omnia in nominibus eiusmodi versantur, quae cum nominibus ionicis in *τύς* non ab omni parte recte compares. Si in *νηδύν* corripere ultimam Euripidi Androm. 356. Cycl. 574. licuit, non sequitur necessario, idem licuisse Sophocli in nomine verballi raro, ionicum in modum formato, *μαστύς*. Ut taceam, etiam illo in genere, ex quo *νηδύς* est, fortasse praevaluisse usitatam antiquis poetis epicis productionem: *νηδύν* est ultima producta apud Aristiam Athen. XV. p. 686. A. tum apud recentiores multos vel plerosque, Nicandrum Alexiph. 416. Oppian. H. II. 580. Cynege. III. 150. 157. Orph. Lith. 273. Quint. Sm. IX. 189. Alcaeum Mess. XIV. 2. Philodem. XXVIII. 3. Crinagoram XIII. 6. Contra Callimacho h. in Dian. 160. si *νηδύς* ultima correpta placuit, ut placuisse certum est grammaticorum testimoniis et propter Nonnum XLVI. 518. cum Ioanne Gazaeo et Agathia, ut mittam Apollinarem, Gregorium, Palladam: num propterea eidem *ἀκεστύς* Epigr. XLVIII. (XLIX.) 7. placere eadem conditione debuit? Unum est verbalibus, quale *μαστύς*, aequiparandum *κλιτύς*, *κλιτύν*, ultima correpta, apud Sophoclem Antig. 1144. Trach. 271. Euripidem Hippol. 227. Bacch. 409. Nicandrum Alexiph. 34. apud Lycophronem bis, et Niciam in epigrammate, sed in quo vocabulo fortasse multus usus fecerat, ut negligeretur mos antiquus producendi. Et *θελκύν* apud Apollonium I. 515. ex emendatione, sed non ita certa, ut nihil dubites, Brunckii. Mitto recentissimos, ut Apollinarem, qui in *ἐλεητύς*, *ἐλεητύν*, ultimam corripit saepissime; Gregorium, qui in *ἐδητύν* Carm. XLIX. 31.

Contemplandum mihi sumpsi Alpum Nonni XLV. 173. sqq.

et alibi, an forte factus ad similitudinem Scironis Callimachei videretur. Sed nihil video, quod iste crudelis aequae ac ridiculus terrae filius commune cum Scirone habeat, praeterquam quod rupium habitator fuit, ut Sciron, et quod terriculamentum viatoribus.

De Cercyone etiam magis probabilia, vel, quatenus quidem aliquid in his rebus certi est, magis certa quam de Scirone habeo. Primum quo unius nominis, sed vetusti ac reconditi, memoria conservata est, Fragmentum LIV.*

Ἰανίς,

et ipsum planissimum est, et multam recte intellectum lucem omni disputationi huic affert. Narrat Theseus ex Megaride se in agrum penetravisse Eleusinium. Ibi *Iapis*. Stephanus ita: *Ἰανίς, χαράδρα Ἀττικὴ εἰς Μέγαρον ἀπάγουσα, ὡς Καλλίμαχος Ἐκάλῃ.* ubi tam rarum nomen felici coniectura A. Berkelius, I. Gronovius p. 798. ed. Pined. et aliquanto plenius in ed. Berkel. Append. p. 17. a. itemque Holstenius, e Stephano restituerunt Scylaci binis locis: *Παράπλους δὲ τῆς Μεγάρων χώρας μέχρι Ἰανίδος, ἐστὶ γὰρ οὗτος ὄρος τῆς Ἀθηναίων χώρας, στάδιοι ρμ'. et paullo post in descriptione Atticae: Ἀπὸ Ἰανίδος χώρας ἐπὶ Σούνιον στάδια* — utrobique vulgo *Ἀπιδος* legitur. Recte hoc quoque Gronovius, quod quam *χαράδραν* Stephanus, eandem Scylacem potuisse *χώραν* vocare animadvertit. Tum haec quae tradidimus e Stephano et Scylace, facile conciliantur cum determinatione finium vulgari Strabonis IX. p. 595. (604. D.) Plutarchi Themist. c. 13. qui montibus duobus, *Κέρατα* appellant, Megareuses dirimi ab Attica scribunt. Scilicet per *Κέρατα* Iapis ducebat *χαράδρα*. Nisi viae fuerunt duae. Apud Pausaniam I. 39. fines non determinati diserte, sed proxima finibus Megarensium regioni agri Attici, et quidem Eleusinii, assignatur Cercyon, dum haec ordine enumerantur Eleusine proficiscenti versus Megaridem obvia: *φρέαρ Ἀνθιον, ἱερὸν Μεγαρεύρας, τάφοι τῶν ἐς Θήβας, Ἀλόπης* (Cercyonis filiae)

μνημα, denique ultimo loco *Cercyonis palaestra*. καὶ ὁ τόπος οὗτος παλαιόστρα καὶ ἐς ἐμὲ ἐκαλεῖτο Κερκύονος, ὀλίγον τοῦ τάφου τῆς Ἀλόπης ἀπέχων. Eo igitur Theseus se pervenisse per Iapidem narrabat. Sequitur Fragm. CXLIII.

ὅς ῥ' ἔφηνεν μὲν-

Ἀρκαδίην, ἡμῖν δὲ κακὸς παρενάσσατο γείτων.

Praeclare Ruhnkenius: *Hi versus ad Hecalen referendū sunt, cui Theseus suam cum Cercyone pugnam narravit.* Epist. crit. II. p. 183. Adstipulatur Boissonadius p. 201. Non tacendum est, apta etiam Hecalae verba esse, tali quodam nexu: novi te, Theseu, vel: saluto te victorem ac vindicem; tu enim Cercyonem perdomuisti, illum, ὅς ῥ' ἔφηνεν etc. Sed praefero narrationem Thesei continuam; atque egregie ἡμῖν dicit Theseus, etsi tum quidem, quum congredieretur cum Cercyone, nondum civis fuit Atticus: at nunc est, suamque merito patriam facit Atticam, dum narrat ante gesta. *παρενάσσατο* usitate. Memorabile est quod aequales Callimacho poetae, et posteriores, ita utuntur verbo *νάσσατο*, et ipso hoc *παρενάσσατο*, ut sit, quod vulgo dicitur, transitivum: de quo Brunckius ad Epigr. ἀδεσπ. XVIII. 6. p. 260. ad Apollon. Rhod. I. 1356. Scire me velim, an quid Ruhnkenius, quum illud paullo ante commemoratum scriberet, coniunctum cum ea disputatione aliud in mente habuerit. Fortasse illi haec, quae expono de Cercyone, omnia obversabantur. Certe idem in Epistt. Tittm. p. 21. sq. et rursus ad Callim. Fr. CCXLVII. ed. Ern. coniectura admodum felici ad Callimachum retulit poetae non nominati fragmentum apud Suidam v. Ἔαρ et v. Ἀξείνος:

ἦχι κονίστραι

ἄξεινοι λύθρῳ τε καὶ εἶαρι πεπλήθασιν.

Fragm. Call. Blomf. CCCCXCII. Quod hoc in nexu sententiarum, quo est a me positum, nemo non ex Hecale esse, et de palaestra intelligendum Cercyonis coniiciet. Blomfieldius ne hoc quidem operae impendit, ut Suidam inspiceret annotationemque Kusteri, qui testimonium addit minime conte-

mnendum Eustathii in Odys. XVIII. 367. p. 1851, 45. *Ἰσιέον δὲ καὶ ὅτι Ὀππιανὸς μὲν καὶ τὸ αἶμα ἔαρ ἔφη διὰ μόνον τοῦ εἰ ψιλοῦ, ἔτερος δέ τις διὰ τῆς εἰ διφθόγγου ὁμοίως τῷ αὐτῷ, ἔνθα περὶ λησιτηρίου γράφει τὸ, ἥχι κονίστραι ἄξεινοι λύθρῳ τε καὶ εἴαρι πεπλήθωσι.* Ex Suida haud dubie: illud autem, de quo nihil apud Suidam, *ἔνθα περὶ λησιτηρίου γράφει*, non dubito quin de suo addiderit Eustathius coniectura sane non infelici. Apud Suidam in *Ἀξείνος*, quem locum nunc uncis inclusit Gaisfordius, *πεπλήθωσι* legitur, ut apud Eustathium; et ante Gaisfordium *ἄρει* pro *εἴαρι*. In v. *ἔαρ* semper recte *εἴαρι* *πεπλήθωσι*. Et sunt idonea formae huius *πέπληθα* exempla Pherecratis, Antimachi, Arati, apud Buttmannum, ubi de verbo *πίμπλημι* agit; tum haec, Theocrit. XXII. 58. Dionys. P. 1100. Oppian. H. IV. 691. V. 178. Maxim. 318. Maneth. IV. 82. Quint. Sm. IX. 595. XI. 160. Formae Blomfieldianae, *πεπλήθουσι*, non item, nisi eo aliquis trahi *πεπλήθωσιν* Arati 841. (109.) iusserit. Quo Callimachum agnovit Ruhnkenius, *ἔαρ* maxime est, sive *εἴαρ*, dilectum doctis poetis, quibus, ut meum faciam verbum Salmasii, *γλωσσήματα* cordi, (*τοῖς νεωτέροις* Schol. Nicandri) vocabulum: Callimacho Fragm. CCXLVII. et de oleo Fragm. CCI. tum Euphorioni Fragm. XXXVIII. 3. Nicandro Ther. 701. ex emend. Schneideri, Alexiph. 314. et de oleo ibid. 87. denique Oppiano H. II. 618. Cf. praeter laudatos Ruhnkenio Scalligerum in Manil. V. 212. p. 567. Hemsterhusium in Lucian. Deor. dial. p. 241. (Vol. II. Bip. p. 292.) Salmasius Exerc. Plin. p. 906. b. Toupius Addend. in Theocrit. p. 405. Animadv. in Schol. Theocrit. p. 218. Wakefieldius Silv. cr. P. II. p. 112. et indicatae ab Hemsterhusio glossae Hesychii, illa quoque, quae valde antiquum sonat, *ἰαρηπάλαμος*. et de voc. *εἰαροπῶτις* Schol. Hom. II. XIX. 87. Townl. et Vict. *ἐαρόχορον* cur *ἰασπιν* Lithicorum scriptor v. 264. appellet, dubium inter Tyrwhittum Ruhnkeniumque, qui *viridem* interpretantur, et Wakefieldium l. l. qui *purpuream*. Et Wakefieldii sententias

quodammodo Dionysius Perieg. 724. ubi *ἡερόεσσαν Ἴασπιν*, quod *ἀερώδη, σκοτεινήν*, interpretantur, et magis etiam Plinius H. N. XXXVII. 8. (57.) favet, maxime ubi scribit: *Optima ergo (iaspis), quae purpurae quicquam habet. ἐαρόχροον*, ab *ἔαρ* ver, non tam id dici putem, quod *viride* est simpliciter, quam quod, ut Hemsterhusii in Luciani Nigrin. p. 247. Vol. I. Bip. verbis utar, *grata colorum varietate vernat*: cf. Nonnus X. 189. XXXIV. 109. Atque haec videtur vocis *ἐαρόχρους* potestas apud Paullum Silentiarium esse *Λιβ.* 259. Fuit etiam *εἰαρίτης*, h. e. *αἵματίτης, λίθος*. Scholion est in Nicand. Alexiph. 314. inter ea, quae sunt in margine apud Aldum, quod scholiorum genus nimis neglexit Schneiderus: — *εἶαρ δὲ τὸ αἷμα φησὶ παρὰ τὸ ἐν ἔαρι πλημμυρεῖν. Ἀγλαΐας δὲ εἰαρίτην τὸν αἵματίτην λίθον φησί.* In Scholio Alexiph. 87. ubi vulgo: — *καὶ Καλλιμάχος ἐλαΐας τὸ αἷμα τὸ δαῦνον εἶπε*, ante Bentleii ad Call. Fragm. CCI. emendationem, quae talis est: *καὶ K. ἔλαιον τὸ αἷμα τοῦ λύχνου εἶπε*, Casaubonus in Suet. Octav. 67. tentaverat: *καὶ K. ἐλαΐας αἷμα τὸ ἔλαιον εἶπε*. Quod e cod. Gotting. Schneiderus p. 296. profert, *ἐλαίου τοῦ αἵματος*, in neutram sententiam proficit. Igitur Callimachus quum meminisset Homericum *αἷματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον*, unde ipse *λύθρῳ πεπαλαγμένα - τεύχεα* scripsit in Lavacro Palladis, et quum posset *λύθρῳ τε καὶ αἷματι πεπλήθασιν*, praetulit magis exquisitum *λύθρῳ τε καὶ εἶαρι*. Cum Homero Nonnus XXV. 68. *λύθρῳ — καὶ αἷματι*, et IV. 447. *αἵματος — λύθρῳ*, XXXVI. 199. *φόνου - λύθρῳ*. et *τεύχεα — πεπαλαγμένα λύθρῳ* Quintus X. 60. cf. id. IX. 147. XI. 14. 475. *κονίστραι* idem Callimacho, quod Pausaniae *παλαιστρα* Cercyonis. Laudatur Lycophro v. 866. 7. *ἦξει δὲ ταύρου (Erycis) γυμνάδας κακοξένους πάλης κονίστρας*, ubi quae a Bachmanno proferuntur verba Eustathii: *κονίσσθαι γὰρ τὸ ἀγωνίζεσθαι, ὅθεν καὶ κονίστρα ἢ κατὰ τὴν παλαιστραν μάλιστα παρὰ τοῖς ὕστερον*, aut ad Lycophronem spectant, aut ad locum, quem non ignotum fuisse Eustathio vidi-

mus, Callimachi. Sic quam alii, ut Philostratus in Imaginibus, *palaestram* dixerunt Antaei, poetae latini nonnulli *pulveris* significare mentione satis habent: Gronov. Diatr. in Stat. III. 1. p. 145. Ac Lycophroni fortasse obversabatur Callimachus illud scribenti: satis inter se similia *κακοξένους κονίστρας* et *κονίστραι ἄξεινοι*. ἄδικος εἰς τοὺς ξένους Cercyon etiam Pausaniae audit. Ne quem temporis significatio praesentis, *πεπλήθασιν*, male habeat, tenendum est, describi locum, qualem accedens ad Cercyonem viderat Theseus, et rursus qualem victo Cercyone reliquerat: *ubi* (etiamnum) *palaestra inhospitalis caede et sanguine horret ac repleta est*. scilicet hospitum cruore, quos ad luctandum Cercyon cogere invitos, et postquam vicisset, occidere solebat. Nam ita hoc accipiendum haud dubie. ut non prorsus recte Schol. Platon. p. 229. scribat: *οὗτος γὰρ τοὺς παριόντας ἡνάγκαζε παλαίειν, καὶ παλαίων ἀνῆρει*. Scilicet in eo ludibrium quoddam positum erat luctatoris crudelissimi, quod parem facere conditionem victique ut haud iniuria mori viderentur. Idem paullo ante commemorati Erycis mos fuit, et Amyci: quamquam de genere certaminis diversa traduntur. Recordor ex Virgilio Caci latronis non palaestram, sed speluncam *Solis inaccessam radiis*: semperque recenti Caede tepebat humus, *foribusque adfixa superbis Ora virum tristi pendebant pallida tabo*. Quae rursus imago, capita affixa foribus, Antaeum Pindari Isthm. IV. 92. (III. 72.) et commemoratos ibi in scholiis Diomedem Thracem, Evenum Bacchylidis, Oenomaum Sophoclis, et Nonni locos in mentem revocat tum alios, VIII. 237. XXVII. 219. XLVI. 232. tum hos, in quibus propter magnam rei similitudinem, credibile est ductos e Callimachi loco de Cercyone colores esse, de Lycurgo lib. XX. (153. 174. 317.) et maxime de Pallenes patre, Sithone, lib. XLVIII. Apponam quae aliquid in verbis similitudinis cum his paucis, quae ad nos pervenerunt, Callimachi verbis habent. XX. 170. *κακοξένους πυλεῶνας*. 179. *στικτὴ δὲ κόνις φοινύσσειο*

λύθρῳ δώματος ἀμφὶ θύρετρα. XLVIII. 96. — μνηστῆρας, ἀπέθρισεν, ὧν ὑπὸ λύθρῳ κτεινομένων καναχῆδὸν ἐφοινίσσοντο πάλαιστραι. 103. καὶ μιν ἄγων ἐπέβησε κακοξείνοιο παλαίστρης. 222. sqq. μνηστήρων σκοπίαζε σεσηπότα λείψανα νεκρῶν, — — — ἤνιδε κείνα κάρηνα, θαλύσια σεῖο μελάθρων, λύθρον ἔτι στάζοντα κακοξείνων ὑμεναίων.

De Cercyone narrationem aut praecedere aut proxime sequi debuit, sed puto praecedere, Fragmentum quod nunc est LVI.*

Μελαινεῖς, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. Καλλιμαχος δὲ Μελαινάς φησι τὸν δῆμον ἐν Ἑκάλῃ.

ἐν Ἑκάλῃ ex emendatione, cui diffiderem, desumptumque locum, ut vulgo legitur — τὸν δῆμον κεκλῆσθαι, ex alio opere Callimachi, prosa oratione scripto, ut Fragmentum CCCLXVII. existimarem, nisi ἐν Ἑκάλῃ vestigiis niteretur librorum scriptorum. Sic e cod. Rehdig. annotatum τὸν δῆμον καὶ κεκάλη. Conficit rem, quod ipsa poetae verba nuper reperta sunt. Etymol. Gud. p. 300, 11. — χωρὶς τοῦ πτώξ, πολυπτῶξ, ὥς παρὰ Καλλιμάχῳ·

πολυπτῶκές τε Μέλαιναι.

Μέλαιναι δὲ εἰσι τόπος τῶν Ἀττικῶν. Et Choeroboscus Bekkeri Anecd. III. p. 1191. et in Annotatt. ad Etymol. M. subiectis Etymologico Gud. p. 886. — χωρὶς τοῦ πτώξ πολυπτῶξ, πολυπτῶκές τε Μέλαιναι. τὸ δὲ Μέλαιναι τόπος ἐπὶ (vel ἐστὶ) τῆς Ἀττικῆς. In Etymol. Magno bis est πολυπτῶξ, p. 455, 35. 659, 21. in eadem disputatione, et haud dubie ex loco eodem. Simul docemur hoc fragmento, non requiri, ut propria his Melaenis fabula quaedam eruatur. πολυπτῶκές τε Μέλαιναι qui legerit, extemplo sentiet, ni fallor, loca enumerari praeter Melaenas alia; et loca quidem, ut ego censeo, quae apparuerint iter facienti Theseo, sive adeunda per occasionem itineris, sive dextra sinistrave parte relinquenda. *Meluenas* ut in hac parte itineris ponam, primum Statius facit, Theb. XII. 618. 9. *Mittit in arma manus genialibus ho-*

spita divis Icarii, Celeique domus, viridesque Melaenae. ubi Icarii Celeique habitationi, quorum hunc communis fabula Eleusini assignat, non temere adiunctae *Melaenae* videntur. Etsi non decet accuratam topographiae observationem expectare a Statio, qui paullo post, aliis locis interiectis, iterum diserte *Eleusinem* infert, v. 627. Deinde cum interpretibus Stephani, Berkelio, Holstenio, et Valesio in Harpocrat. p. 429. Vol. II. Lips. easdem Callimachi *Melaenas* esse et *Melaenas* sive *Celaenas* statuo illas, de quibus bellum olim gessisse Athenienses cum Boeotis, victoriamque miro quodam eventu obtigisse duci Atheniensium narrant Polyaeus I. 19. Scholiastes Aristophanis Pac. 890. Acharn. 146. Suidas v. Ἀπατούρια et v. Κελαιναί, Etymologus v. Κουρεῶτις (cf. v. Ἀπατούρια, sed ubi nomen non est loci), Mich. Apostolius III. 74. Quum easdem dico, locum fere eundem volo. Nam differt Callimachus a caeteris eo, quod ipse Melaenas δῆμον vocat, illi suas χωρίον. Praeterea ut de scriptura quaestionem, *Melaenae* an *Celaenae*, aliis disceptandam relinquam, utque mittam differentiam accentus, *Μελαιναί* an *Μέλαιναι*, quorum illud fere magis se commendat, rursus aliud differunt Etymologus l. l. apud quem *Μελαίνης* genitivus, et Harpocratio v. Ἀπατούρια, apud quem τῆς *Μελαινίας* (vel *Μελανίας*) χώρας. Iam Melaenas s. Celaenas illas quum Polyaeus, caeteri, χωρίον μεθόριον Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας vel χωρίον ἐν μεθορίοις appellent, quaerenti qua in parte finium, probabilis parata responsio ex Etymologo et Conone est, fuisse *Oenoe* vicinas: nam sic Etymologus: Ἀθηναίων πρὸς Βοιωτοὺς πόλεμον ἐχόντων περὶ Οἰνόης καὶ Μελαίνης; Conon autem Narrat. XXXIX. de eodem bello: Ἀθηναίοις δὲ καὶ Βοιωτοῖς πόλεμος ὑπὲρ Οἰνόης συνίστατο, omissis Melaenis. Quae *Oenoe* si est, ut est haud dubie, vicinus Eleutheris δῆμος τῆς Ἰπποθωντίδος, de quo demo sunt Strabonis VIII. p. 375. (577. A.) Harpocratonis v. Οἰνέη (vel potius Οἰνόη) testimonia, et viris doctis, Hemsterhusio in Lucian.

p. 438. Wassio ad Thucyd. II. 18. Valckenario ad Herodot. V. 74. disputata, sequitur quod nostram in rem requiritur, fuisse *Melaenas* finibus Boeotiae simulque Megarensium conterminas, vicinas Eleusini. Propter bellum illud addam iam laudatos Scaligero Anim. in Euseb. p. 57. a. et Valesio l. l. Nonni versus XXVII. 301. sqq. ubi Iuppiter Minervae: αἰγίδα σεῖο τίνασσε, προασπίζουσα Ἀναίον, σεῖο κασιγνήτου μελαναιγίδος, ὃς σεῖο πάτρην ῥύσεται, ἐξελάσας Βοιωτίον ἡγεμονῆα· καὶ μέλος αἰεῖσει ζωάγριον ἀστὸς Ἐλευθοῦς, πιστὸν ἀνευάζων Ἀπατούριον νῆα Θυνώνης. ἀστὸς Ἐλευθοῦς, Eleusinius, civis Cereris. Sic solet Nonnus: ναέτην - ἀπειρώδινος Ἀθήνης, σαόφρονος ἀστὸν Ἀθήνης, ἀμήτορος ἀστὸν Ἀθήνης, XXVII. 110. XLVII. 365. XLVIII. 680. alibi. Dicit tamen etiam altero modo: Ἰναχίης - ἀστὸς ἀρούρης, ἀστὸν Ὀλύμπου, ναετῆρας Ὀλύμπου, Ἀττίδος - ναέτης, Κερρονίης ναέτης, III. 261. VIII. 95. 97. XIII. 258. XIX. 70. 79. et similia. Atque eo referendum XXIV. 96. ναετῆρα θεοκρήνιδος Ἀθήνης. ut Ἀθήνης urbis nomen sit. Urbem etsi Nonnus Ἀθήνας appellare solet usitate, est tamen ubi *Athenen*: XLI. 274. ἐς εὐρυάγνιαν Ἀθήνην, ex Odyss. VII. 80. Verum, quod gravius, memorabilis est insolentia, sive errorem dicere malis, sive audaciam ex etymologia (Etymol. M. et Gud. in Ἐλευσις) novum nomen eruentis poetae, sive doctrinam reconditam, sed insolentia utique, quod illic XXVII. 304. Ἐλευθῶ dixit Cererem. Vulgo Ἐλευθῶ non Ceres audit, sed Ilithyia. Notum ex Pindaro: cf. Antip. Thess. XXXVIII. (A. Pal. T. II. p. 92.) 3. Paull. Sil. LXXXIII. (A. Pal. T. I. p. 490.) 3. Phurnut. c. 34. Hesych. v. Ἐλεύθω. Apud Hesychium in v. Ἐπιλυσαμένη, unde nonnulli (Gyrald. Opp. T. I. p. 365. C. Mitscherl. in H. h. Cer. p. 118.) Cereris cognomen Ἐλευθῶ afferunt, Ἐλευθῶ Musuro debetur. Ut ad geographica redeam, idem ille Nonnus in Catalogo lib. XIII. ubi loca Atticae varia enumerat, v. 182. quam *Oenoen* debebat, animadvertente Graeco, *Oenonen* vocavit: Οἰνώνης γόνιμον πέδον. Non di-

cam utrum per commoditatem metricam an vetusto errore. Apud Strabonem memini, certe in Tzschuckii T. III. p. 247: sq. libris, constantem scripturam esse *Οἰνώγη* pro *Οἰνόη*. Caeterum, quod iam significatum est, Melaenas ipsas, ut puto, non adierat Theseus, sed per agrum pergens Eleusinium, atque ex Eleusinio agro contra Procrusten, reliquerat in sinistra parte sitas.

Non definio, ubi primum ex Megaride egresso, per agrum Eleusinium pergenti versus Athenas ἄκρα conspicua fiat *Κωλιάς*. Sed hic, inter Cercyonem et Procrusten, posuerim Fragmentum DXI*. Addend. Blomf. monstratum ante a Fabricio Bibl. Gr. Vol. II. p. 484. Quod ita interpretor, progredienti Theseo conspicuam factam, vel indicatam esse, ἄκραν *Κωλιάδα*, sive positum in eo promontorio templum Veneris *Κωλιάδος*. Suidas: *Κωλιάς. ναός ἐστι τῆς Ἀφροδίτης οὗτω καλούμενος, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος τὴν προσηγορίαν λαβών.* sequitur historia de iuvene Attico, qui aliquando raptus a Tyrrhenis, postea liberatus ope puellae, templum hoc Veneri ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ἀφ' ἧς ἡρπάγη, condiderit appellaveritque ἀπὸ τῶν κώλων, ἃ ἐν τοῖς δεσμοῖς κατεπονείτο. alios narrare de accipitre, qui in Ionis sacrificio κωλῆν rapuerit:

— ὅθεν ὁ τόπος *Κωλιάς* ἐκλήθη. μέμνηται καὶ *Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ.*

Ex Scholiis Aristophanis in Nub. 52. sed e codice his nostris plenior: deest enim in nostris testimonium Callimachi, pro quo explicationem nominis tertiam subministrant, illis prioribus certe non deteriore: οἱ δὲ, τόπον εἰκότα κώλοις ἀνδρός, ἐνθα ἡ θεὸς τιμᾶται. Recte ibi unus scholiastes et scriptores alii *Κωλιάδα* non templum, sed deam vocant, et promontorium: Ἀφροδίτῃ *Κωλιάς*, *Κωλιάς* ἄκρα, ἡϊών. V. Pausanias I. 1. extr. et quos ibi laudat Siebelis, et ad Lycoph. 867. Tzetzes, Potterus. *Κωλιάδος ἐγγμῖνος* Nonnus XLI. 108. ubi notas Veneris sedes recenset: οὐ Πάφον, οὐκ ἐπὶ Βύβλον ἀνέδραμεν, οὐ πόδα χέρσῳ *Κωλιάδος ἐγγμῖνος ἐφῆρμουσεν.*

Callimacho etiam sic licuit poetice: *Visa est Venus Κωλιάς*, dea pro templo deae. De situ promontorii: Palmer. Exerc. in A. Gr. p. 315. C. O. Müller. in descript. Atticae, Encyclop. Ersch. et Gruber. P. VI. p. 222. Fabellas attigisse Callimachum, quae sunt apud Suidam, nihil est quod persuadeat.

Procrusten non reperio in Fragmentis Callimachi. Nisi huc retrahendum sit

ἔν' ἔλλερα πολλὰ τέλεσκεν.

Quippe ita ratiocineris: quum Pausanias Procrusten (ut vulgo vocatur: Ruhnk. Auct. Em. in Hes. T. I. p. 883, 1.) *Πολυπήμονα* appellet, fortasse poetam illa quasi circuitione interpretari nomen *Πολυπήμων* voluisse. Plus autem fidei hac in re Pausaniae quam aliis tribuerim. Ut fere hoc tantum quaeri putem, utrum *Πολυπήμων* proprio nomine audiverit Procrustes, an Plutarchi Hesychiique haud contemnendo testimonio, *Δαμάστης*. Alii, de quo a Meursio in Theseo cap. 5. et 7. Meziriaco in Ovid. Heroid. T. I. p. 139. sq. monitum, habent *Polypemonem* in historia Thesei, sed non ut sit Procrustes. Apollodorus lib. III. extr. *Polypemonis* filium vocat Sinin. itemque Schol. Eurip. Hippol. 974. ed. Matth. si vera est iam proposita a Meziriaco emendatio *Πολυπήμονος*: vulgo ibi — *Σίνης υἱὸς Πήμονος* legitur. Distinguendum autem hoc scholion ab eo, quod praecedit: in quo de patre Sinidis nihil, at ipse, quod notatum viris doctis quos dixi, et Salvagnio ad Ibin, confunditur cum Procruste: qui error cum hoc scholiasta communis, certe ex parte, scholiastae Pindari ei, cuius in *Ἐποθέσει Ἰοθμίων* verba sunt: *ἐπὶ Σίνιδι τῷ Προκρούστῃ*. Rursus Interpres Ibidis Ovid. vetus ad v. 409. *Polypemonem* non solum Sinidis, sed Sinidis, Scironis et Procrustis patrem facit: *Sinis et Sciron et Procrustes Polypemonis filii, a Theseo ad Cephisum fluvium cum patre occisi sunt.* ex loco Ovidii, in quo *nati* scriptum, ut fuit in Mediceo Burmanni, ante oculos habebat, sic: *Ut Sinis, et Sci-*

ron, et cum Polypemone nati. At Ovidio ipsi non male convenit cum Pausania. Sive enim et cum Polypemone natus, sive legas, quod ego praetulerim cum aliis, et de Polypemone natus, certum videtur Procrusten intelligendum esse. Itaque quem Pausanias ipsum Polypemona, eum Ovidius Polypemonis filium: non magna differentia. Scilicet magna erit, si, quod Hyginus Fab. XXXVIII. tradit, Neptuni filius Procrustes fuerit: verum tam clarae originis nullum est apud Pausaniam indicium. Procrusten ibi intelligere Ovidium, etiam propter locum geminum Epist. Her. II. 69. aut certum est aut veri longe simillimum. Vide quam accurate sibi respondeant: Cum fuerit Sciron lectus, torvusque Procrustes, Et Sinis, et tauri mixtaque forma viri: et in Ibide: Ut Sinis, et Sciron, et de Polypemone natus, Quique homo parte sui, parte iuvencus erat. Hos versus qui excipiunt, 411. et 412. Quique trabes pressas ab humo mittebat in auras, Aequoris adspiciens huius et huius aquas, merito scrupulum iniecerunt Meziriaco p. 139. 141. Salvagnio ad Ibdid v. 411. quandoquidem non intelligitur, quomodo ad commemoratum ante versu 409. Sinin, interiecta Scironis, Procrustis, mentione, sic reverti Ovidius: Quique trabes etc. potuerit: corruptionis tamen, quae quidem in nomine Sinis v. 409. quaerenda foret, nullam suspicionem movent. Itaque aut ab aliena manu illati sunt non indigni tamen, si recte sentio, stilo Ovidiano versus 411. et 412. aut Ovidius, quum incredibile sit errasse tam nota in re Ovidium, et nescio quem alium diversum a Sinide Πιτυκάμπτην somniasse, hoc sibi sumpsit, quod fortasse licere in enumeratione exemplorum tali, quali constat singulare carmen Ibis, putaret, ut bis poneret Sinin, semel obiter coniunctum brevi recensione cum aliis, tum iterum accuratius cum descriptione propriae huic scelerato immanitatis. Similis est, vel etiam maior, in Propertio, quem Salvagnius comparavit, insolentia, III. 22, 37. Arboreasque cruces Sinis, et non hospita Graiis Saxa, et curvatas in sua

fata trabes. ubi de Sinide narratio *Arboreasque crucès — et curvatas in sua fata trabes* mirum in modum divisa atque interrupta est interiectis verbis *et non hospita Graiis Saxa*, quae verba neminem non de Scirone admonent. Mihi vero fallax ea recordatio videtur, et de Sinide accipienda omnia. Quid enim pronomine *sua* fiat, nisi pendeat a praegresso *Sinis*? Quomodo autem pendeat ab eo nomine, si *non hospita Graiis saxa*, de Scirone accipiantur? Accusativos *arbo-reas cruces, saxa, curvatas trabes*, etiam Dorvillius ad Charit. p. 708. (634. ed. Lips.) a verbo quodam intellecto pendere statuebat. Id vero eruendum ex praecedentibus. Nam si *praetereo* verbum, quod suppleri volebat Puccius, vix ferendus *Sinis* genitivus, et scribendum foret: *Arboreasque cr. Sinidis, non hospita* etc. Verum sic rursus *sua* pronomen non usitate positum videbitur. Friderico Iacob, viro eruditissimo, cui placet *curvatas trabes*, ut, quae per se minime inepta sententia est, tres numerentur, *Sinis, Sciron, Procrustes*; inter alia opposuerim hoc, quod iam monuit Burmannus, non bene *trabes* de lecto Procrustis dici. Contra de arboribus *Sinidis curvatas trabes* optime, ut in *Ibidis* loco illo v. 411. et *Metam.* VII. 441. *Qui poterat curvare trabes.* Quum semel in has fabularum tricas me coniecerim, non decet praeterire obscurum Ovidii locum, ubi mutatos in aves, et quidem in *Attica*, enumerat alios, *Innixamque novis neptem Polypemonis alis*: *Metam.* VII. 401. Ibi quaeritur, quae sit *Polypemonis neptis*, qui *Polypemon*. Et hoc quidem statim cernitur, certe pro nostra scientia, quibus multa desunt antiquitatis monumenta, recedere Ovidium eo loco a doctrina illa, quam profitentem in *Ibide* vidimus, *Polypemonis* filium *Procrusten* fuisse. *Procrusti* nulla, quod sciam, filia fuit. An cum *Apollodoro* facit *Ovidius*? *Apollodorus*, ut vidimus, *Polypemonis* filium *Sinin* facit. Ac *Sinidi* filia fuit satis nota illa *Perigune*. Verum de ea tradunt alia; mutata esse in avem nemo. Ergo, quod unum reliquum, *Probi* doctrinam

sequi videtur Ovidius, quae talis est: Polypemonis filium Scironem, Scironis autem Halcyonen filiam fuisse. Fabula ab eo, quod de Scironis filia Endeïde Plutarchus et Pausanias tradunt, diversa, atque uni propria, quem Constantius Fanensis ad Ovidii locos hunc et Ibdidis v. 409. laudat, Probo. Vel potius non Probo, sed referenti narrationem Probi Pomponio Sabino in Georg. I. 399. p. 102. Verba Pomponii: *Varia opinio de origine halcyonis est. in altera Ovidius sequitur Nicandrum, in altera Theodorum, ut Probus meminit. Ceyx Luciferi filius, (et quae sequuntur, simillima Servianis in eund. Virg. locum, aliorumque, quibus convenit cum Servio, disputatis) — Aliter sic narratur. Halcyone filia Scyronis fuisse putatur, cui cum pater praeciperet, ut maritum quaereret, arbitrata est promitti (puto permitti) sibi, ut concumberet cum quibus vellet. ita ab irato patre deiecta fuit in mare, et demutata in halcyonem avem. Tum post alia: Scyron Polyphemonis filius fuit, latro nominatissimus in Attica regione. Ab eo Scyronia saxa, ubi latrocinabatur, appellata sunt. a Theseo interfectus fuit. De Nicandri testimonio an constet aliunde, nunc non memini. Theodorum intelligendum esse eum, quem Plutarchus Parallel. c. 22. p. 311. A. ἐν ταῖς Μεταμορφώσεσιν, probabilis est Constantii Fan. sententia. Praeterea quod scriptum est, *deiecta fuit in mare*, observetur non male convenire cum reliqua Scironis fabula. Quod tot viatores perpessi erant, idem puella ab irato patre. Non mirer autem, quod Ovidius alium in Ibide, alium in altero opere Polypemonem dixerit, et rursus quod eodem in opere halcyonem nunc, libro septimo, ex filia Scironis Halcyone, nunc, libro undecimo, ex uxore Ceycis Halcyone factam tradiderit. Id ferebat natura eius operis. Praeterea Ovidius in libro VII. fortasse consulto non posuit nomen avis. Poetice κόρη Σκείρωνος Sosicrati Athen. XI. p. 474. B. *aura* dicitur flans a Scironiis petris.*

Medius fere inter Eleusinem et Athenas, ex luculenta

Strabonis IX. p. 395. (605.) descriptione, *Κορυδαλλός* est, in quo Procrusten Diodorus ponit. Pausanias I. 38, 5. quum Procrusten Eleusini et Cephisso admovet, et *Erineo*, ubi ipse Plutonem descendisse rapta Proserpina annotat, fortasse non multum discrepat a Diodoro, vel plane non discrepat, si conicias, quae in promptu coniectura est, in Corydallos demo Erineum fuisse. Ex Ovidio notum: *Vidit et immitem Cephisias ora Procrusten.* *ἐν Ἐρινεῷ* multa cum probabilitate ex Pausania restitutum Plutarcho est, Thes. c. 11. ubi vulgato *Ἐρμιόνι*, *Ἐρμιόνι*, *Ἐρμιόνῃ*, non habeo quid faciam. Frustra aliquis ex iis, quae Toupius Animadv. in Schol. Theocrit. XV. 64. annotavit, novam efficere Atticam *Ἐρμιόνην* conetur. Leopoldus *ἐν Ἐρμεῖ* coniecturam Palmerii edidit.

Neque Phylidas siluisse Theseum, et antiquam aram Iovis *Μειλιχίου*, arbitror: qui ipsum primi mortaliū, ut Plutarchus scribit, comiter atque humaniter exceperant: Plut. Thes. c. 12. et 23. extr. Pausan. I. 37, 4. Quo illi similes Hecalae.

Sic propius propiusque accedenti ad urbem Theseo tandem affulsit e longinquo spectabilis arx Minervae, *Γλανκώπειον* vel *Γλανκώπιον*. Tantum elicio ex Fragmento Hecales novo illo, quod Augusto Matthiae debetur, Schol. Eurip. Hippol. 32. e cod. Florentino. Et Euripides quidem ita, de Phaedra: *καὶ πρὶν μὲν ἐλθεῖν τήνδε γῆν Τροιζηνίαν, πέτρᾳ παρ' αὐτὴν Παλλάδος, κατόπιον γῆς τῆσδε, ναὸν Κύπριδος ἐγκαθείσαστο, ἐρῶς ἔρωτ' ἔκδημον. Ἰππολύτῳ δ' ἐπὶ τὸ λοιπὸν ἀνόμαζεν ἰδρῶσθαι θεάν.* Scholion ita se habet:

Ἰππολ. δ' ἐπὶ. ἐν γὰρ τῇ ἀκροπόλει ἰδρῶσατο Ἀφροδίτης ναὸν ἐπὶ κακῇ Ἰππολύτου. πέτρᾳ δὲ Παλλάδος φησὶ τὸ ἐν τῇ Ἀττικῇ Γλανκώπειον, οὗ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ (cod. Ἑκάβη) μέμνηται, περὶ τὸ ἱερὸν Γλανκώπειον καλεῖσθαι ἀπὸ τοῦ ἐπωνύμου.

Quae duo videntur scholia esse non sic ab eodem scripta.

ἐν τῇ Ἀττικῇ vix scripturus fuisset, qui paullo ante breviter ἐν γὰρ τῇ ἀκροπόλει scripsisset. Ne quis forte in postremis haereat, et quod mihi accidere primum legenti memini, περὶ suspectum habeat, περὶ τὸ ἱερόν Γλαυκώπειον καλεῖσθαι defendo exemplis, qualia sunt apud Schaeferum Ind. Graecit. in Greg. C. p. 986. not. et ad Euríp. Orest. 325. cf. idem apud Siebelis. in Pausan. I. 38, 5. et sic poetae, Apollon. Rhod. I. 216. 237. III. 200. IV. 115. Nonnus Ev. Io. VIII. 20. Γαζοφύλαξ ὅθι χῶρος ἀκούεται. Ut sensus sit: *Glaucoptium appellari locum, qui est circa templum. templum autem, ἱερόν*, intelligi a Scholiasta puto Παλλάδος, quod nomen facile suppletur ex Euripide. Sed quemnam locum illum? quod ἱερόν? Arcem haud dubie, ἀκρόπολιν, vel partem eius. Recte enim Valckenarium πέτραν Παλλάδος, κατόπιον γῆς τῆσδε, h. e. γῆς Troezeniae, in Hippolyto, itemque in Ione v. 1434. 1480. Ἀθήνας σκόπελον, arcem Athenarum interpretari, et mihi certum est, et puto omnibus. Ac praevit eam sententiam Diodorus Siculus IV. 62. ita velut interpretans, ut bene monet Valckenarius, Euripidea: Φαίδρα διὰ τὸ κάλλος ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, τότε μὲν ἀπελθόντος ἰδρύσατο ἱερόν Ἀφροδίτης παρὰ τὴν ἀκρόπολιν, ὅθεν ἦν καθορᾶν τὴν Τροιζῆνα. Neque repugnat, quod Scholiastes Euripidis is, cuius prius scholion est, conditum a Phaedra templum Veneris (de quo testes praeter laudatos Meursio in Theseo c. 21. coll. P. Burmanno in Iove Fulgatore cap. 8. p. 277. sq. et Valckenario ad Hippol. nullos habeo) ἐν τῇ ἀκροπόλει, non παρὰ τὴν ἀκρόπολιν, dicit. Accuratius haud dubie Euripides: πέτραν παρ' αὐτὴν Παλλάδος, in quo πέτρα αὐτὴ arcem proprie dictam, h. e. summitatem collis significat; Scholiastes in universum ἐν τῇ ἀκροπόλει, de toto colle cogitans. Iam si certum est, Euripidi πέτραν Παλλάδος arcem esse, sive partem arcis, incredibile est, aliud cogitasse Scholiasten veterem eum, qui de Glaucopio scripsit. Igitur habemus, nisi fallor, unum eorum qui, quod mirante

ad Strabon. VII. p. 299. Casaubono, testatur Eustathius in Odyss. II. 399. p. 1451, 61. *Γλαυκώπιον* dixerunt arcem Athenarum. Verba sunt Eustathii: *Ὅτι δὲ ἀπὸ τοῦ γλαυκῶπις Γλαυκώπιον ἢ Ἀττικὴ ἐλέχθη ἀκρόπολις, ἢ καὶ ἡ ἀπλῶς, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί.* Non negligenda erat gravior aliquanto auctoritas Etymologi p. 233, 28. et ex eo Favorini: *Γλαυκώπιον, τὴν ἀκρόπολιν οἱ ἀρχαῖοι. ἢ τὸ ἐν ἀκροπόλει τῆς Ἀθηνᾶς ἱερόν. ἀπὸ Γλαύκου τινὸς αὐτόχθονος, ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ κατοικήσαντος.* Observetur quod Eustathius scribit, *οἱ παλαιοί*, et quod Etymologus, *οἱ ἀρχαῖοι*, pro quo male Sylburgius malebat *οἱ Ἀθηναῖοι*. Nam tenendum est, ad antiquissima tempora priscosque homines eam appellationem revocandam esse: ut mirum non sit, quod apud Pausaniam, qui arcem dudum munitam et condecoratam repletamque innumeris artis operibus ab Ictino, Phidia, aliis, novit, nomen *Glaucopii* non reperitur. Rursus memorabilis est Eustathii et Etymologi inter se dissensus, quorum ille, quae statim cuivis unice vera videatur explicatio esse, *ἀπὸ τοῦ γλαυκῶπις* appellatum, at hic *a Glauco quodam autochthone Γλαυκώπιον* docet. Et ne dissidas Etymologo, miram doctrinam Etymologi confirmat atque amplificat non ab omni parte tutus, verba si spectes, librariorum culpa, at quod caput rei attinet, satis idoneus testis, Stephanus Byz. praeclaro testimonio: *Ἀλαλκομένιον, πόλις Βοιωτίας, ἀπὸ τοῦ Ἀλαλκομενέως, ὃς καὶ ἴδρυσε τὴν Ἀθηνᾶν Ἀλαλκομενήδα. οὐ γὰρ παρὰ τὸ ἀλαλκεῖν, ὥς Ἀρίσταρχος. ἦν γὰρ ἂν καὶ Ἀλαλκηΐς. ἀλλ' ὥς Θεσεὺς Θεσηΐς, οὕτως Ἀλαλκομενεὺς Ἀλαλκομενηΐς, ὥσπερ καὶ Βρισεὺς Βρισηΐς, καὶ Νηρεὺς Νηρηΐς. ἐκ τοῦ Ἀλαλκομενέως δὲ, καὶ Ἀθηναΐδος τῆς Ἐπποβότου, Γλαύκωπος, ἀφ' οὗ τὸ Γλαυκώπιον, καὶ Γλαυκῶπις. καὶ Ζεὺς Πολιεὺς, καὶ Ἀθηνᾶ Πολιάς. τὸ ἐθνικὸν Ἀλαλκομενιεύς, καὶ Ἀλαλκομένιος, καὶ Ἀλαλκομενία ἢ Ἀθηνᾶ ἐκτὶ τιμᾶται. τοῦ δ' Ἀλαλκομενῆ, Ἀλαλκομεναῖος.* Haec vulgo leguntur. In quibus non sponderim recte se

habere omnia. Certe lacuna videtur esse post *Γλανκῶπις*. Nam ut de Glaucopio nihil dictum fuerit amplius, tamen dictum esse debuit, fuisse in arce, quo annexerentur illa, *Ζεὺς Πολιεὺς*, et *Ἀθηνᾶ Πολιάς*. Similia vel cognata tradentes, de Alalcomeneo autochthone, vel heroe, qui nutriverit *Ἀθηνᾶν*, vel templum eius condiderit, tum de Alalcomenia Ogygis filia, excitavit Berkelius Pausaniam IX. 33, 5. Etymol. M. v. *Ἀλαλκομενήϊς* p. 56, 14. et 19. Eustathium in Iliad. IV. 8. p. 439, 33. Comparentur cum Etymologico Schol. Hom. II. IV. 8. Eudoc. p. 4. sq. Cramer. A. Gr. V. I. p. 76, 25. E recentioribus Müllerus Orchom. p. 213. Pro certo habebitur, coniunctis Etymologi in *Γλανκῶπιον* et Stephani testimoniis, fuisse qui *Γλανκωπίου* appellationem et ipsum adeo Deae cognomen *γλανκῶπις*, a *Glaucopo* quodam derivarent: non *Γλανκῶπιον* a Dea *γλανκῶπιδι*. Sequitur Strabo, in quem, nisi fallor, ex Etymologi Stephani disputatione aliquid redundat lucis. Refert autem Strabo VII. p. 299. (459. B.) Apollodori disputationem in lib. II. *περὶ νεῶν*, et quidem in prooemio: cf. Apollodori Fragm. Heyn. p. 421. *καὶ τοῖς μὲν ἄλλοις συγγνώμην εἶναι, Καλλιμάχῳ δὲ μὴ πάνν, μεταποιοῦμένην γε γραμματικῆς· ὅς τὴν μὲν Γαῦδον Καλυψοῦς νῆσόν φησι· τὴν δὲ Κόρκυραν Σχερίαν· ἄλλους δ' αἰτιᾶται* (Apollodorus) *ψεύσασθαι περὶ Γερήνων, καὶ τοῦ Ἀκακησίου, καὶ Δήμου ἐν Ἰθάκῃ, Πελεθρονίου δ' ἐν Πηλῳ, Γλανκωπίου δ' ἐν Ἀθήναις*. Callimachi illa de Gaudio Calypsus insula et Scheria Corcyra apud Bentleium sunt Fragm. Callim. XXXIX. ex *Ἐθνικαῖς ὀνομασίαις*, vel, ut G. Bernhardt Eratosthen. p. 3. fortasse rectius, ex *Ὑπομνήμασι*; augenda, ni fallor, ex Etymol. Gudiano p. 352, 5. his: *ἐν δὲ καύδῳ* (corr. *Γαύδῳ*) *καὶ καλυψοῦν* (corr. *Καλυψοῦς*) *ἔστιν Ἀφροδίτης ἱερὸν*. De *Glaucopio* Strabo non declarat, quos reprehenderit Apollodorus, et cur. Quid si illos, quos *Γλανκῶπιον* et cognomen Minervae *γλανκῶπις* a *Glaucopo* derivantes vidimus, ipse vero sobria eruditione legibusque interpretationis

Aristarcheis imbutus, *γλαυκώπιδα* ab oculis *γλαυκοῖς*, tum ab nomine *Γλαυκῶπις* appellatum *Γλαυκώπιον* putaverit? Quem autem reprehendit, fortasse fuit, quamquam fateor lubricam coniecturam esse, cuius ante commemoratur de insula Calypsus et Scheria error, Callimachus. Non obstat, si quid video, quod Strabo Callimachum se relinquere, et transire ad *alios*, quos reprehendat Apollodorus, significaverat verbis his: *ἄλλους δ' αἰτιᾶται*: potuit enim semel redire ad Callimachum et notatam ab Apollodoro opinionem Callimachi aliam. Quod ad hanc usque partem disquisitionis nostrae certum, ut equidem crediderim, effecimus, hoc est: arcem Athenarum esse *Γλαυκώπιον*, vel partem arcis. Cui sententiae si quid habent contrarium testes, qui mihi ad manum sunt, de *Γλαυκωπίῳ* vel *Γλαυκωπέῳ* alii, non tanti sunt, ut praeferrantur illis locupletioribus. Sic repugnat, quod alia ante Matthiaeum nota scholia Euripidis, ad eundem locum Hippolyti, *Γλαυκώπειον ὄρος* vocant *τῆς Ἀττικῆς πέτρῳ* dicunt arcem; *κολωνόν* et *λόφον* Himerius: *ὄρος* qui dixerit, non habet statim praeter Proclum hym. Minerv. Πολυμ. 26. *ὑπὸ σφυρὸν οὐρεὸς ἄκρον*. Verum non multum tribuet repugnantiae, qui reputaverit ea scholia manifesto recentiora ac viliora esse illo, quod primus Matthiaeus protulit, et derivata esse ex illo, et factum esse, dum derivarentur, ut recentior grammaticus de sua imperitia *ὄρος* adderet. Quod viliora dixi, ut uno documento comprobem, quam imperite dictum, quam aperte ignorantiam scribentis arguit, quod ad v. 25. scribitur: *ὥστε καὶ ἐπ' αὐτῇ ἰδρύσασθαι τὸ ἱερὸν ἐπὶ πέτρῳ τινὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ*. Graviorem dubitationem Etymologica iniiciunt, Magnum quod dicitur, p. 233, 35. et Gudianum p. 126, 5. ubi inter varias explicationes vocis *Γλαυκῶπις* haec: *ἢ ἀπὸ τοῦ Γλαυκωπίου ὄρους (τῆς Ἀττικῆς), ὃ Λυκαβητιδὸς καλεῖται. Γλαυκωπίου* e Gudiano, qui etiam *τῆς Ἀττικῆς* inserit: in Magno et apud Favorinum (edit. Basil.) erat *γλαυκοπίου*: ut paullo ante *Γλαυκώπιον*, ead.

pag. 253, 28. In re error, si est error, ut ego iudico, fortasse ex eo explicandus, quod facile confundeabantur arx Athenarum et vicinus arci mons Lycabettus. De Lycabetto, quam prope abfuerit ab arce v. Mülleri in *descript. Atticae* p. 216. et in *descript. Athenarum* p. 231. sententias. *Arcem* esse *πέτρην Παλλάδος*, atque hinc *in arce* fuisse *Γλανκώπιον*, etiam altero argumento evincitur. Nam esse *κατόπιον γῆς τῆσδε*, h. e. Troezeniae, longe prospicere in mare subiectum atque in Troezeniam regionem: id tantum de *arce* Athenarum diserte traditur ab idoneis testibus. Notus est colossus artis Phidiae, Minerva, de quo est a Valckenario adhibitum Euripidi testimonium Pausaniae I. 28, 2. ubi in arce versans recenset opera ex decimis praedae bellicae confecta: ἄγαλμα Ἀθηνᾶς χαλκοῦν ἀπὸ Μήδων τῶν ἐς Μαραθῶνα ἀποβάντων, τέχνη Φειδίου. — ταύτης τῆς Ἀθηνᾶς ἡ τοῦ δόρατος αἶχμη καὶ ὁ λόφος τοῦ κράνους ἀπὸ Σουνίου προσπλέονσιν ἐστὶ σύνοπτα. cf. idem Pausanias IX. 4, 1. Müller. *descript. Athenar.* p. 239. et ante, de Minerva Poliade p. 19. de Phidia p. 21. De eo fortasse cogitabat Himerius Orat. III. 13. ὅθεν (ex arce) ἡ θεὸς ἐποπτεύει etc. Dehinc quum similia de *templo* praedicantur a scriptoribus: esse in vertice arcis positum, esse e longinquo conspicuum, qualia ex Dicaearcho Athen. XIII. p. 594. F. Lucretio VI. 749. deprompsit docta diligentia Valckenarii: non decernam, maxime in Dicaearcho, utrum intelligant quem Philochorus (coll. Siebelis. ad Pausan. I. 24, 5.) simpliciter τὸν νεῶν τὸν μέγαν dicit, Parthenonem, de quo quidem facile quivis primum cogitet; an templum Minervae Poliadis. In loco Dicaearchi altero, in *Excerpt. B. Ἑλλάδος*, ubi, quae vulgo interpunctio est, distinguuntur, et recte, ut puto, distinguuntur, templa duo, Poliadis et Parthenon, de priori dictum: Ἀθηνᾶς ἱερόν, πολυτελές, ἀποβιον, ἄξιον θεᾶς: multum exercuit viros doctos. Mihi Marxii coniectura *κατόπιον* ut non vera: non potuerat enim *κατόπιον* sic simpliciter dici: ita proxima verò videtur. Placet *ἐπόπιον*, con-

spicuum. Confecta est, quae una pars quaestionis non explicata reliqua erat. Fuit *Γλανκώπιον* Callimacho, et qui pauci appellatione usi sunt alii, ἡ ἀκρόπολις proprie dicta, hoc est, vertex collis is, in quo quid Thesei aetate fuerit dici nequit, etsi iam tum sacrum Minervae verticem fuisse probabile est, at posteriori tempore templa Minervae nobilissima fuerunt. Ita definienti *Γλανκώπιον* in mentem venit, an ambitum fere eundem Strabo verbis τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερόν significet IX. p. 396. (606. C.) ubi de arce: ἐπὶ δὲ τῇ πέτρᾳ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερόν, ὃ τε ἀρχαῖος νεὼς ὁ τῆς Πολιάδος, — καὶ ὁ Παρθενών. certe si unum quoddam Minervae templum intellexerit, mire obscureque dictum erit τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερόν, quum statim accurate distincta addat *templum Poliadis et Parthenonem.* Alterum, ἡ Ἀττικὴ ἀκρόπολις — ἡ καὶ ἡ ἀπλῶς, non credo Eustathio. Sed Dicaearchi verba, paullo ante commemorati, adscribenda esse video, quae egregie illustrant Callimachum, propositamque supra Fragmenti Callimachei explicationem nostram. Diximus affulsisse *Γλανκώπιον* Theseo ad Urbem appropinquantem ab ea regione, in qua Eleusis. Iam audias Dicaearchum, ἐν τοῖς περὶ τῆς εἰς Τροφωνίου καταβάσεως, Athen. XIII. p. 594. F. ταυτὸ δὲ πάθοι τις ἂν ἐπὶ τὴν Ἀθηναίων πόλιν ἀφικνούμενος κατὰ τὴν (emend. Iacobs. vulgo: καὶ ταύτην) ἀπ' Ἐλευσίνος τὴν ἱερὰν ὁδὸν καλουμένην. καὶ γὰρ ἐνταῦθα καταστάς, οἷ ἂν ᾗ τὸ πρῶτον εἰς Ἀθήνας ἀφορώμενος νεὼς καὶ τὸ πόλισμα, — *templum et arx*, ut recte interpretantur Dalecampius et Valckenarius. Sententia perspicua: de verbis dubites, quae Valckenarius ita tentabat: οἷ ἂν φανῇ τὸ πρῶτον εἰς Ἀθήνας ἀφορωμένῳ ὁ νεὼς καὶ τὸ πόλισμα. Denique hoc in me recipio, ut verba ipsa Callimachi de *Γλανκωπῷ*, quae fuerint in Hecale, proferam ac praestem. Longum est in Scholiis Homericis, minoribus sive Didymi ad Iliad. V. 422. in Venetis B. ed. Villois. ad versum eiusd. libri 458, et in Etymologico M. v. *Κύπρις*, scholion de epithetis

deorum non ἀπὸ τῶν ἱερῶν τόπων, sed ἀπὸ τῶν ψυχικῶν ἐνεργειῶν, vel a proprietate quadam corporis, repetendis. Igitur Κύπριν non dictam a *Cypro*, Κυθήρειαν non a *Cytheris*, Ἀλαλχομενήϊδα non ἀπὸ Ἀλαλχομενίου (vel Ἀλαλχομενοῦ) τινός. sequuntur doctiora haec: οὐδ' ὥς Ἑρατοσθένης παρήκουσεν Ὀμήρου εἰπόντος, Ἑρμείας ἀκάκητα, ἤγουν (vel ὅτι, vel ὅ) ἀπὸ Ἀκησίου (vel Ἀκακήτου, vel Ἀκακησίου) ὄρους, ἀλλ' ὁ μηδενὸς κακοῦ μεταδοτικός, ἐπεὶ καὶ δοτὴρ ἐάων. πᾶν γούν (vel πάντ' οὖν) ἀπὸ τῶν παρεπομένων τοῖς θεοῖς· καὶ γὰρ ἡ γλαυκῶπις οὐκ ἀπὸ τοῦ, ἥ τ' ἄκρην τινὰ γλαυκῶπις ἴζει, ἀλλ' ἀπὸ τῆς περὶ τὴν πρόσσψιν τῶν ὀφθαλμῶν (vel περὶ τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς) καταπλήξεως. Fragmentum poetae sic, ἥ τ' ἄκρην τινὰ γλαυκῶπις ἴζει, scriptum in Schol. Ven. B. aliquanto rectius apud Etymologum: *Ἡ τὰ κρηστινὰ γλαυκῶπιον ἴζει.* sed verum Scholia praebent quae dicuntur Didymi: *ἥ τ' ἄκρης θῖνα γλαυκῶπιον ἴζει.* Cur Homeri fragmentum esse coniciat Casaubonus ad Strab. l. l. p. 299. et quo iure inter Homeri Fragmenta p. 109. relatum sit a Barnesio, non dispicio. Me partim structurae ratio exquisita illa ἴζει Γλαυκῶπιον, partim res, et quod doctiores tantum compertum habuisse de Glaucopio videntur, permovet, ut Callimachi esse fragmentum, illud ipsum quod ante oculos veteri interpreti Euripidis fuit, pronunciem:

ἥ τ' ἄκρης θῖνα Γλαυκῶπιον ἴζει.

Theseus: *apparuit*, inquit, ἄκρη, vel πόλις ἄκρη, et quae cumulum ἄκρης Glaucopium insidet, Παλλὰς Ἀθηναίη, vel similis deae appellatio. Satis poetice dictum pro vulgari et sacra Minervae sedes. Habet aliquid similitudinis Proclus hym. in Minerv. Πολυμ. 21. ἡ λάχες ἀκροπόληα καὶ ὑψιλόφοιο κολώνης. Neque prorsus alienum Homericum, sed de arce Troiae: *μηὸν Ἀθηναίης γλαυκῶπιδος ἐν πόλει ἄκρη.* Tryphiodor. 566. *ἔαχε δὲ γλαυκῶπις ἐπ' ἀκροπόλῃος Ἀθήνη.* Monuimus frustra quaeri, si quis animum inducat quaerere,

quid Thesei tempore in vertice illo fuerit. Fortasse ara, vel quacumque re sacrum deo sive deae esse locum aliquem indicatur. Si tamen iam tum templum ibi fuisse, quod in conspectum venire appropinquanti Theseo posset, statuerit Callimachus, Poliadis templum Minervae in mente habuerit, cuius templi cum Ἐρεχθείῳ coniuncti, iam apud Homerum II. II. 547. sqq. Od. VII. 81. notitia esse videri poterat. Homericæ, ἐν ἐπὶ πτόνι νηῖ, et Ἐρεχθῆος δόμον, postea exsequutus est, et παρθενεῶνα Minervae, in quo nutritus fuisset Erechtheus, λάρνακα, λύχνον, intulit Nonnus XIII. 175. XXVII. 115. sqq. 320. 1. XXXIII. 124. cf. XLVIII. 954. sq. Caeterum utrum Γλανκώπιον Callimachus a Minerva γλανκώπιδι dictum, an Γλανκώπιδα et ipsum Γλανκώπιον a Γλαυκοπό, crediderit ac tradiderit, non decerno: sed hoc nunc magis probabile ea sola de causa, quod in universum quo fabula aliqua doctior, vel etiam obscurior, eo fuit Callimacho acceptior. Et tum quidem de Glaucopo aliquid additum fuisse in loco Hecales credibile est. In Scholio illo quod scriptum: περὶ τὸ ἱερὸν Γλανκώπειον καλεῖσθαι ἀπὸ τοῦ ἐπωνύμου, ambiguum est. Sane facile suppleveris cogitando Γλανκώπον. Ex Scholiis Homericis, unde verba desumpsimus Callimachi, nihil eam in rem certi efficias. Neque apparet e Callimacho, quo genere Γλανκώπιον vocabulum usurpaverit, utrum sic, Γλανκώπιον neutrum, an θῖνα Γλανκώπιον: aliis, quos supra laudavimus, est τὸ Γλανκώπιον. De usu verbi ἵζει e Callimacho annotaveram similia sive cognata: ἐφοῖτα παῖπαλά τε κρημνούς τε, et οὔρεα πλαζομένους, ex hymno in Dian. 194. 235. Euphorio Fr. LXVI. Ὁρχομενὸν Χαρίτεσσιν ἀφαρέσιν ὀρχηθέντα: quod Euphorioni praeiverat, paullo minus audacter, Pythia: δώσω τοι Τεγέην ποσειάροτον ὀρχήσασθαι. Prorsus gemina expetenti, quae ipse non statim repperissem, suppeditavit Hermannus quantum satis, nonnulla Euripidis, et Aeschylum Agam. 982. ex emendatione etiam a Porsono recepta: θάρσος εὐπιδὲς ἵζει φρενὸς φίλον θρόνον.

At insolenter poeta usurpat *θῖνα* de vertice *ἄκρης*. Non tamen ita insolenter, ut haesites, praesertim in docto poeta. Neque si ipse alibi idem *θῖνα*, *θῖνας*, usitata *littoris* significatione usurpat, alia significatione non potuisse sequitur. Et sine haesitatione Heynius in Iliad. V. 422. Obs. p. 86. ita accipit locum: *quae aggerem, s. collem glaucopium tenet*. Haec ego paullo longius, ut significarem non opus esse coniectura Guil. Dindorfii in Thes. H. Steph. v. *Γλαυκώπιον*, commoda illa quidem ad sensum, etiam mihi, sed iusto audaciori. Deinde in his acquiescet, ut spero, Lucas noster, qui eum locum tum edito a. 1831. programmata, de Minervae cognomento *Γλαυκῶπις*, p. 14. tum nuper in eodem argumento docte atque accurate retractato Quaestion. Lexicolog. Lib. I. p. 136. sq. attigit. Annotaveram etiam ex Alcaeo Strabonis XIII. p. 600. (895. C.) templum Minervae Sigeensis, aut *Γλαυκωποῦ ἱερον* dictum, ut Seidlerio, aut *Γλαυκώπιον*, ut nuper Dindorfio visum est.

Disputationis de Glaucopio nostrae satis ab omni parte munitae auctarium erit non eodem modo certum, sed probabile auctarium complementumque Fragn. Callimachi CCLXXXIII.

Τυρσηνῶν τείχισμα Πελαργικόν.

Quod fortasse ita iungendum cum illo:

Τυρσηνῶν τείχισμα Πελαργικόν . . . . .

. . . ἥ τ' ἄκρην θῖνα Γλαυκώπιον ἴζει.

Apparuit Tyrrhenorum munimentum Pelargicum, et quae etc. Schol. Aristoph. in Avium v. 835. *τῆς πόλεως τὸ Πελαργικόν*, ita: *ὅτι Ἀθήνησι τὸ Πελαργικὸν τεῖχος ἐν τῇ ἀκροπόλει, οὗ μέμνηται Καλλίμαχος· Τυρσηνῶν τ. II. et in v. 837. ὡς δ' ὁ θεὸς ἐπιτήδειος οἰκεῖν ἐπὶ πετρῶν*, Schol. ex Didymo: *Διδυμὸς φησι τὸ Πελαργικὸν τεῖχος ἐπὶ πετρῶν κεῖσθαι. Ἄλλως. τὸ Πελαργικὸν καὶ αὐτὸ τραχύ.* De Pelasgico s. Pelargico veterum locos multos nuper congegit Müllerus in descript. Athenarum p. 229. sq. Cf. Siebelis ad Pausan. I. 28, 3. Et Müllerus quidem maxime de situ. Hi-

historica, ut unum nomen sed heroem, et quid intersit inter Pelasgos et hos Tyrrhenos Pelasgos s. Pelargos, Niebuhrius Hist. Rom. I. p. 45. sqq. ed. tert. ubi casu factum puto, quod p. 47. in Callimachi fragmento hoc nostro *Πελαργικόν* exhibetur. Idem accidit I. G. Graevio Prooem. in Callim. p. 655. ed. Ernest. Valckenario in Herod. VI. 137. In disputatione Niebuhrii nihil video, cur ille *Πελαργικόν* dixisse poetam negaverit. A Niebuhrio et Siebelisio assumo testimonium Dionysii Halic. A. R. I. 28. p. 75. R. *Μυρσίλος, τὰ ἔμπαλιν ἀποφαινόμενος Ἑλλανίῳ, τοὺς Τυρρῆνους φησιν ἐπειδὴ τὴν ἑαυτῶν ἐξέλιπον, ἐν τῇ πλάνῃ μετονομασθῆναι Πελαργούς, τῶν ὀρνέων τοῖς καλουμένοις πελαργοῖς εἰκασθέντας, ὥς κατὰ ἀγέλας ἐφοίτων, εἰς τε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν βάρβαρον· καὶ τοῖς Ἀθηναίοις τὸ τεῖχος τὸ περὶ τὴν ἀκρόπολιν, τὸ Πελαργικόν (Πελαργικόν coni. Casaub.) καλούμενον, τούτους περιβαλεῖν. Pausaniae I. 28, 3. verba: Τῇ δὲ ἀκροπόλει, πλὴν ὅσον Κίμων ᾠκοδόμησεν αὐτῆς ὁ Μιλτιάδου, περιβαλεῖν τὸ λοιπὸν λέγεται τοῦ τεύχους Πελαργούς οἰκήσαντάς ποτε ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν· φασὶ γὰρ Ἀγρόλαν καὶ Ὑπέρβιον. . . . (nam lacunam esse ego quoque putaverim) πυνθανόμενος δὲ οἵτινες ἦσαν, οὐδὲν ἄλλο ἐδυνάμην μαθεῖν ἢ Σικελούς τὸ ἐξ ἀρχῆς ὄντας ἐς Ἀκαρνανίᾳ μετοικῆσαι. Communis Lexico Rhet. Bekkeri Anecd. I. p. 299, 16. cum Etymologico M. p. 659, 12. λέξις est: Πελαργικόν· τὸ ὑπὸ Τυρρῆνων κατασκευασθὲν τεῖχος, οὗς θεασάμενοι διὰ τὰς σινδόνας, ἃς ἐφόρουν, πελαργούς ὠνόμασαν. in Etymologico: — κατασκαφὲν τεῖχος· οὗς καὶ θεασάμενοι τινὲς Πελαργούς ὠνόμασαν διὰ τὰς σινδόνας ἃς ἐφόρουν. Non τινές, nonnulli, supplendum, si recte video, sed *Athieniensēs*, ex Photio, qui plenius ita: *Πελαργικόν*· τὸ ὑπὸ τῶν τυράννων (Τυρρῆνων) κατασκευασθὲν τῆς ἀκροπόλεως τεῖχος· τούτους γὰρ κληθῆναι Πελαργούς, οἷον Πελαργούς, ὥς πλανήτας τινας· ἢ ὅτι ἰδόντες αὐτοὺς πρῶτον οἱ Ἀθηναῖοι σινδόνας λαμπρὰς περιβεβλημένους, πελαργοῖς εἵκασαν. *τειχίον* dici ab Hesychio annotavit Müllerus. Calli-*

macho utrum *τείχισμα* ipse murus ille, an sit in universum munita muro arx, incertum est: id certum, si quidem illa recte coniunximus, a muro s. munimento Pelargico distingui partem arcis summam, quam Minerva tenet, *Glaucopium*. Ne quis forte ita iungendum opinetur: ἢ τ' ἄρκυς θίνα Γλανκώπιον ἴζει, *Τυρσηνῶν τείχισμα Πελαργικόν*. Hoc neminem latet, quam apte, et quam ex re poetae, antiquissima quaeque nomina multoque tempore obscurissima, *Tyrrhenos*, *Pelargicum*, *Glaucopium*, cumulemus uno in loco. Delectant recondita quaevis Callimachum, et hic quidem rectissime usus esse talibus censebitur, ut in historia Thesei. Nunc de Pelargis Tyrrhenis scripsit Fritzschi in Quaestionibus Aristophaneis, ubi p. 40. sq. de Bachmanno scriptum est, qui Fragmentum CCLXXXIII. ad Hecalen lubens referat. Quaeritur, quo ille sensu modoque: et gaudebo, si Bachmanno haec mea placuerint. De Fragmento CCCCLXXV. Blomf. quod idem Bachmannus, ut narrat Fritzschi, et Callimacho tribuit et refert ad Hecalen, Blomfieldio praeunte, ego meam dubitationem postea aperiam.

Adventum Thesei in urbem, et quae reliqua Plutarchus c. 12. et 13. sive ex Philochoro sive aliunde narrat, Medae conatum, venenum, ἀνέρεςιν, Pallantidas (quae duo, agnitio et tumultus Pallantidarum, nescio quam extremae Odysseae partis similitudinem referunt), utrum Callimachus attigerit; deinde si attigerit, ut sane probabile est, quid horum, et quo in loco attigerit, non liquet. Potuit illud, quod quicquid fuerit non longum fuisse arbitror, hoc loco narrari a Theseo; potuit, quod nunc malim, a poeta loco superiore, qui nobis est Cap. III. Veluti sic, post expositam ibi narrationem de gladio calceisque: *Iamque agnoverat Aegeus filium; et iam dira novercae pocula effugerat Theseus, tendebatque in campum Marathonium*. In universum hoc maxime teneri ac perpendi velim, quam diversae a scriptoribus rerum Atticarum, quos Plutarchus sequitur, vel Theseidos alicuius,

rationes fuerint Callimachi, qui ex tanto fabularum numero unam tantum more tractandam epico elegisset: quantum illè eorum, quae a Theseidos auctore, vel Atthidos, narranda necessario et nectenda inter se quavis ratione fuissent, aut obiter indicare brevissime potuerit, vel etiam, ut unum et absolutum in se carmen fieret, in quo nusquam animus lectoris a summa operis et proposito poetae primario avocaretur, debuerit. Sic ego minime spondeo Pallantidarum mentionem immixtam carmini Callimacheo fuisse. Ac ne Medeam quidem spoponderim.

Cognata quaestio est, et commode hic tractabitur, de eo, quo Theseus tempore expeditionem Marathoniam susceperit, vel potius, quo ipse tum, quum susciperet, loco et qua conditione fuerit. Scilicet quum in eo consentiant omnes, ex urbe, Athenis, Theseum contra taurum profectum esse: ut frustra futurus sit, si quis forte Theseum post interfectum Procrusten statim, salutata e longinquo urbe, in campum Marathonium processisse animum inducat: illud quaeritur, utri de duobus, Plutarcho et Ovidio, fides habenda sit: Plutarcho (cum Diodoro), qui statim postquam advenisset Athenas, agnitum esse a patre Theseum, et postea profectum contra taurum tradit; an Ovidio lib. VII. 404. sqq. 425. sqq. qui Theseum suscepisse illud ac perfecisse e mandato quidem Aegei, sed nondum agnitum, significat. Hoc enim efficitur ex accurate accepta narratione Ovidii; et diserte id tradit Mythographus A. Maii prior c. 48. — *Medea autem, repudiata ab Iasone, Aegeo nupta persuasit advenientem iuvenem tauro opponere, qui vastabat Atticam regionem, dicens futurum, ut ab eo privaretur regno. Theseus vero tauro interfecto duplicavit regi timorem. Dein invitatum ad epulas eum perdere voluit. Tandem agnito gladio, quem apud Aethram olim reliquerat, libens agnovit filium, et Medeam, quae fuerat insidiarum causa, profugere coegit.* Ex qua conformatione fabulae in narrationem Diodori illud a me Cap. IX. p. 20. an-

notatum, Plutarcho, quocum in caeteris convenit Diodoro, contrarium fluxisse dixeris: immolatum taurum ab Aegeo esse, non a Theseo, ut Plutarchus et Pausanias. Nam sane si tum nondum agnitus Theseus fuerit, par erat ab Aegeo rege immolari taurum, non abiuvēne ignoto. Iam de fide habenda quod dixi, non est meum, uter illorum, Plutarchus, an quem nunc quidem auctorem contrariae sententiae primum habebimus, Ovidius, *verum* prodiderit, excutere. Callimachum cum Plutarcho, vel potius Philochoro, fecisse omnia suadent. Veluti, ut documenta asseram, scivisse Hecalen, quantum et quam nobili origine hospitem secum haberet, vix cuiquam dubium erit. Ergo Theseum putabimus, antequam agnitus fuisset a patre, illud de origine sua, quippe secretum, in aures insusurrasse Hecales? Indecorum. Deinde quum in extremo carmine haud dubie Thesei victoris in urbem introitus et sacrificium fuerit, eum introitum factum esse ab ignoto, et sollemne sacrificium interpellatum veneno et agnitione esse? Incredibile in eo poeta, qui omnium optime sciret aliud esse Theseida scribere, aliud Hecalen et Taurum. Alii cuiquam hoc fuerit primum, quanti res momenti fuisset, agnosci a patre Theseum, quanto obnoxia discrimini; sed tandem agnitum esse, et agnitum esse illustrem recenti victoria Marathonica, et occasionem praebente ea victoria. Callimacho primum hoc, gloria Thesei ex parta victoria Marathonica. Neque quicquam observationi isti in Diodorum tribuo: cuius testimonio id tantum probatur, dubitatum fuisse, et fortasse iam antiquitus, utrum taurum rex an victor filius regis immolavisset. Et ut dicam quod sentio, non multum tribuo Ovidio, qui, ut ex versu eius: *te, maxime Theseu, Mirata est Marathon Cretaei sanguine tauri*, intelligitur, totum illud, immolatum Athenis deo sive deae taurum, quae antiquioribus, Graecis, magni res momenti et pars fabulae minime contemnenda fuit, aut ignoraverit aut non curaverit. Ut alii, neglecto sacro, narrant breviter: — ταῦτον,

ὃν ἀνεῖλε Θησεύς. Theseus taurum occidit.

Ad finem pervenimus disputationis huius quidem, quae aliquo fundamento nititur. Fundamentum dico, quod quae adhuc Fragmenta in *Episodio* posui, quae fere omnia geographica sive topographica erant, facile se ad efficiendum probabilem quendam narrationis Theseae nexum praebuerunt. Supersunt Fragmenta nonnulla, quae et ipsa communi appellatione

g e o g r a p h i c a

appellaverim: unum, quod ex Hecale esse perhibuerunt viri docti, vestigiis freti codicis alicuius, vel codicum, admodum incertis; alia, quae ex Hecale esse coniicias, quoniam ad topographiam Atticae aut aliarum regionum cum historia coniunctarum Thesei spectant.

Quod primo loco dixi, apud Stephanum Byz. est:

Δίκη, ὄρος Κρήτης. Καλλίμαχος, ε (?) τὸ ἐθνικόν, Δικταῖος καὶ Δικταία.

omissum a Bentleio fragmentum. Si omissum recte dicitur, quod quis consulto omiserit. Censebat Bentleius, nisi fallor, locum respici a Stephano non carminis nunc deperditi, sed exstantem etiamnum in Hymnis, fortasse h. Dian. 197. sq. Quae est exornata ab Holstenio coniectura veri satis similis. Scilicet quum in Hymnis non semel *Δικταῖος* nomen legatur, ut in hymno Iovis v. 4. et 47. quem ad locum Schol. Apoll. Rhod. I. 509. spectat: vix credam Stephanum Callimachi auctoritate istud satis aliunde notum, Cretae montem *Dicten* esse, comprobare voluisse, sed excitaverat doctum poetam, ut aliquid singulare doceret: quale est illud a Strabone X. p. 479. (733. sq.) reprehensum in h. Dian. l. l. Igitur si hoc, nihil commune *Δίκη* cum Hecale. Neque commemorassem Stephanum, nisi exstaret coniectura Berkelii, eademque Holstenio testante Salmasii: *Δίκη — Καλλίμαχος Ἐκάλη*. Quam ego neque approbari posse nec refutari sine alio libro censeo.

De quibus nunc constat, tantum ε vel ε̃ vel ε̇ habent. E cod. Rehd. Passovius: Καλλ. ε̇ ἐθν. ε̇ litteram Th. de Pinedo ita explicabat, fuisse olim a manu Stephani ἐν Ὑμνοῖς, vel ἐν Ἰάμβοις. Holstenius fuisse ἐν ὁρῶν, ex hymno in Dian. 196. Th. Aldobrandinus suppleverat εἰς Ἀρτεμιν.

Hecalae vindicari velim, sed ipse non satis firma argumenta habeo quibus vindicem, Fragm. CLXXXVI. et CX. ita coniungenda :

εἰς Ἀσίνην, Ἀλκόν τε, καὶ ἀμπόλιν Ἑρμιονήων.

. . . . .

τοῦνεκα καὶ νέκνες πορθμῆϊον οὔτι φέρονται
μούνῃ ἐνὶ πτολίων, ὅγε τέθμιον οἰσέμεν ἄλλους
ἐν στομάτεσσι νεὼς Ἀχεροντείας ἐπίβαθρον
ἀνθρώπους, δανάκην.

Horum illud, εἰς Ἀσίνην etc. Fragm. CLXXXVI. satis per se expeditum est, sedemque facile inveniet in historia Thesei, quum tria oppida ac loca, *Asine*, *Alycus*, *Hermione*, in ipso fuerint natali solo Thesei sita, prope Troezenem. Duas, *Hermionen* et *Asinen*, coniungit Homerus in Catalogo Iliad. II. 560. Ἑρμιόνην, Ἀσίνην τε, βαθύν κατὰ κόλπον ἐχούσας, Τροίξῃν, Ἠϊόνας τε καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον. *Alycum* non habet, nisi, quae Mülleri coniectura, Ἠϊόνες vel Ἠϊών, eundem locum significet. Cf. Strabo VIII. p. 373. (572. sq.) Pausanias de δμόρφ τῆς Τροίξῃνιων *Hermione* II. 34. et 35. de Halice, ut ille *Alycum* Callimachi vocat, ibid. c. 36. Müller. Doriens. I. p. 155. 175. II. p. 436. sq. cf. si placet, Boeckh. ad Inscr. Hermionens. 1195. p. 595. sq. et de Halice Siebelis ad Pausan. II. 36, 1. Ab *Hermione* facilis atque expeditus transitus ad Callim. Fragmentum CX. Ubi quod traditur, τοῦνεκα καὶ νέκνες πορθμῆϊον οὔτι φέρονται μούνῃ ἐνὶ πτολίων, id ipsum fuit apud *Hermionenses*. Strabo VIII. p. 373. (573. A.) et e Strabone Eustathius in Iliad. II. p. 286, 44. παρ' Ἑρμιονεῦσι δὲ τεθρύλλεται τὴν εἰς ἄδον κατάβασιν

σύντομον εἶναι· διόπερ οὐκ ἐντιθέασιν ἐνταῦθα τοῖς νεκροῖς ναῦλον. Caussam quod attinet, aliquid nos sapere supra Strabonem audemus. Strabo propter brevitatem viae portorio non opus esse Hermionensibus scribit. Nos caussam immunitatis a raptu repetimus Proserpinae, Suidae auctoritate mox in medium proferendi. Ab *Hermionensibus* Cererem edoctam esse de raptu filiae suae, celebris fabula apud Apollodorum I. 5, 1. *Ἀθήνητρα δὲ μετὰ λαμπάδων νυκτός τε καὶ ἡμέρας κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν ζητοῦσα περιήει· μαθοῦσα δὲ παρ' Ἑρμιονέων, ὅτι Πλούτων αὐτὴν ἤρπασεν, δογυζομένη θεοῖς ἀπέλιπεν οὐρανόν.* ubi v. Heynius Obs. p. 25. Unde sponte colligitur, raptam esse apud Hermionenses Proserpinam, et per illam Strabonis *κατάβασιν*. Etsi hoc quidem nemo, quod sciam, diserte tradit. At tamen Pausanias haud dubie illam ipsam Strabonis *κατάβασιν* significat, ubi postquam de celebratissimo Hermionensibus cultu Cereris Chthoniae disseruit, II. 35, 10. ita scribit: *ὁπισθεν δὲ τοῦ ναοῦ τῆς Χθονίας χωρία ἐστὶν ἃ καλοῦσιν Ἑρμιονεῖς τὸ μὲν Κλυμένον, τὸ δὲ Πλούτωνος, τὸ τρίτον δὲ αὐτῶν λίμνην Ἀχερουσίαν. περὶ αἷρεται μὲν δὴ πάντα θριγκοῖς λίθων, ἐν δὲ τῷ Κλυμένον καὶ γῆς χάσμα· διὰ τοῦτον δὲ Ἡρακλῆς ἀνῆγε τοῦ Αἰδου τὸν κύνα κατὰ τὰ λεγόμενα ὑπὸ Ἑρμιονέων.* Ibi Proserpinam quoque raptam esse, sive per idem χάσμα sive per vicinum aliud, sed nulla caussa, cur non per idem: aut oblitus est dicere Pausanias, aut divinandum lectoribus reliquit. Quem idem paullo post, absoluta narratione quae est de Hermione, Halice, Asine, II. 36, 7. descensum commemorat, apud *Χεῖμαρῶν* fluvium, prope Lernam, per quem Pluto descendit cum Proserpina, nimis remotus ab Hermionensibus est, quam ut conciliari cum disputatione Strabonis queat. Ex his quod discimus gravissimum est, de uno eademque *καταβάσει* agi apud Strabonem l. l. et in Callimachi Fragm. CX. Scilicet descensus fuere multi, et multi, per quos rapta descendisse Proserpina ferebatur: at immunitatem portorii istam

uni tantum urbi concessam fuisse diserte docet doctus poeta ille, *μούνῃ ἐνὶ πολίων*: quam urbem, quum Strabo immunitatem eam de *Hermione* praedicet, hanc ipsam esse *Hermionen*, si non certum atque exploratum, at quam maxime probabile est. Scripsi hoc maxime propter Casaubonum, qui immunitatem illam communem locis, ubi *κατάβασις* esse *ἄδου* dicebatur, omnibus fuisse significat, Lectt. Theocrit. cap. IV. ad Strabon. l. I. Etsi hoc ipse quoque in Lectt. Theocrit. diserte statuit, de *Hermione* loqui Callimachum. Nunc audiendus Suidas est, qui unum praeclare, atque ex ipso Callimacho docet, alterum difficile, suspectum: *Πορθμήϊον· ὁ μισθὸς τοῦ ναύτου. Καλλίμαχος· τοῦνεκα καὶ νέκνεσ πορθμήϊον οὔτι φέρονται. Ἐν Αἰγιάλῳ γὰρ καταβάσιόν ἐστιν ἄδου (vel εἰς ἄδου: cf. Schaefer. ad Schol. Apoll. Rhod. p. 185.), ἐς ὃ ἀπελθοῦσα ἡ Δημήτηρ ἔμαθε παρὰ τῶν περιούκων περὶ τῆς Κόρης, καὶ ἐδωρήσατο αὐτοῖς, ὥς λέγει, ἄφεσιν τοῦ πορθμήϊου.* In his quod praeclarum dixi, postrema sunt, de caussa immunitatis. Quae mirifice conspirant cum narratione Apollodori: *μαθοῦσα δὲ παρ' Ἑρμιονέων, ὅτι Πλούτων αὐτὴν ἤρπασεν*, ita ut ex Suida suppleri possit, quod ad alia properans omisit Apollodorus. Nam Apollodorus beneficium commemorare Hermionensium satis habuit; Suidas e Callimacho et beneficium commemorat, et quo Ceres modo illud remunerata sit. *ὥς λέγει*, scil. Callimachus. Obscurum atque suspectum illud, *ἐν Αἰγιάλῳ*. Quod et superiori demonstrationi nostrae, qua ad *Hermionen* retulimus locum Callimachi, repugnare videtur, et per se est ad explicandum difficile. Qui enim, vel quae *Aegialus*? *Αἰγιάλόν* novimus, s. *Αἰγιάλειαν*, quae Achaia postea, ex Homero, Strabone, Pausania, aliis, atque ipso Callimacho h. in Del. 73. Addam unum de doctioribus, simulque de doctioribus interpretibus unum: Euphorionem Fr. LXXX. ibique Meinekium: coll. Anth. Palat. T. II. p. 166. 464. cum annot. Iacobs. Novimus alios *Αἰγιάλους* ex Stephano Byz. v. *Αἰγιάλος*. At Suidas videtur, quum *ἐν*

Αἰγιαλῶ scripsit, non magnum littoralem terrarum tractum indicare, sed certum quendam locum, oppidum, vicum. Iam est quidem *Aegiale* s. *Aegialea* antiquissimum Sicyonis urbis nomen: Pausan. II. 5, 6. 6, 5. 7, 7. cf. Strab. VIII. p. 382. (587. A.) At nomine ita antiquato ut potuerit uti Callimachus, Suidam, vel eum a quo sua habet Suidas, aliam substitutum fuisse magis usitatam appellationem veri simile est. Accedit quod nullum in regione illa *καταβάσιον* memini. Est in Ponto Strabone XII. p. 545. (820. C.) et Stephano l. I. testantibus longus *Αἰγιαλός*, et *κώμη δμῶννμος*, sed cui non facile commune quicquam cum disputatione nostra. Viri docti quomodo se hac ex difficultate expediverint, non dispicio. Hemsterhusius quidem ad Luciani Colloq. select. Not. p. 18. ex Suida refert simpliciter, Cereris benevolentia remissum *Aegiali incolis* fuisse vectigal mortuale, propterea quod illam edocuis-
sent de raptu Proserpinae; Strabone ibi non utitur. Qui conciliandum esse cum Strabone Callimachum, et loqui Callimachum quoque de Hermione statuunt, Anna Fabri in Cal-
lim. p. 249. (p. 353. ed. Ern.) Heynius Obs. in Apollodor. p. 25. etsi id, me quidem iudice, rectissime statuunt, tamen ante expedire istam Suidae discrepantiam debuerant. At, puto, non memores fuerunt Suidae. Ut nec Casaubonus. Mihi Suidas, sive antiquior Suida grammaticus, ex quo profecit Suidas, ut non liberandus ab obscuritatis crimine, ita excu-
sandus videtur eo, quod fit obscurus, dum pressius accedit ad auctorem suum, Callimachum. Scilicet quum reputo, quam per se late pateat nominis appellativi *αἰγιαλός* potestas, nihil obstat, quominus *αἰγιαλόν* poeta totum illud sinuosum littus, in quo sita Hermione, dixerit. De parte eius littoris, in qua ἡ προτέρα πόλις sita, aliquanto illa mari propior quam ἡ ἐφ' ἡμῶν Hermione, ipso vocabulo illo Pausanias II. 34, 9. utitur: μετὰ ταύτην (Hydream insulam) *αἰγιαλός τε παρῆκει τῆς ἡπείρου μηνοειδῆς, καὶ ἄκτῃ μετὰ τὸν αἰγιαλόν* etc. Iam Callimachus quid sibi voluisset, quum diceret *αἰγια-*

λόν, clarum erat legenti atque ante oculos habenti Callimachum: praecedebat enim mentio urbis, καὶ ἀμπόλιν Ἑρμο-
νίων. Apud Suidam, ubi nulla ante urbis mentio, obscura
atque ambigua appellatio est, ἐν αἰγιαλῷ, et hanc fallacem
speciem habet, ut Αἰγιαλός dici, hoc est, certus quidam
locus, oppidum s. vicus, videatur. Denique, si quis sit,
cui nondum persuaserim, de Hermione loqui Callimachum,
omnem scrupulum eximet imitator, hac quidem in re, Cal-
limachi Orpheus, Argon. 1141. (1134. vulg.) ἐνθα δὲ οἱ χα-
μαλὴ τε καὶ εὖβοτος Ἑρμιόνη τείχεσιν ἡρήρεται ἐϋ-
κτιμέναις ἐπ' ἀγνιαῖς. ἐν δὲ γένῃ ζώουσι δικαιοτάτων ἀνθρώ-
πων, οἷσιν ἀποφθιμένοις ἄνεσις ναύλοιο τέτυ-
κται. καὶ δ' αὐταὶ ψυχαὶ μετεκίαθον εἰς Ἀχέροντα πορθμί-
δος ἐκ γλαφυρῆς· σχεδόθεν δὲ οἱ εἰσι πόληος ἄρῃηχοί τ'
Ἰδίοιο πύλαι, καὶ δῆμος Ὀνειρων. Dedi locum fere ut est
ab Hermanno emendatus. Praeclarum inventum ἄνεσις ναύ-
λοιο, pro vulg. ἀποφθιμένοισιν ἄλις ναῦς ἴα τέτ. Digna
etiam Orpheo forma verbi non valde poetica ἄνεσις: est
ἄρσεις apud Manethonem III. 415. 427. Inscr. Boeckh. n. 474.
Welcker. Syll. p. 179. et ἰκπάφειν Epigr. ἀδεσπ. CCVIII.
ἄνεσις Sibyll. XIV. 247. ξύνεσις iam Homer. Od. X. 515. Igi-
tur habet Orpheus *Hermionen*, habet assignatam Hermionen-
sibus immunitatem. Haud dubie e Callimacho. Tantum enim
honoris habebitur Orpheo, non ut e Strabone sapere, sed
ex antiquiore auctore poeta existimetur. Differt a Callima-
cho, et cum Strabone facit eo, quod immunitatem a sola vi-
cinitate repetit, non a Cerere. Quocum coniunctum est alte-
rum huic poetae proprium, quod pro sua sapientia geogra-
phica, ex notissima urbe graeca nescio quam remotissimam
a Graecia, proximam inferis, Hermionen sive Hermioniam
fecit. Ex parte similia, pervenisse Argonautas ad ἀκραν Ἀχε-
ρουσίδα, et σπέος Ἰδίοιο, et Acherontis προχοάς, praeivit
Apollonius II. 553. sqq. 728. sqq. Cf. Nicand. Alex. 13. 4.

Locum Callimachi, qui plenissimus exstat in Etymolo-

gico M. v. *Δανάκης*, pars, quam vidimus, apud Suidam v. *Πορθμήϊον*, et rursus pars alia, *νεὼς Ἀχερουσίας ἐπίβαθρον*, apud eundem Suidam v. *Δανάκη*, ut nunc taceam eodem spectantes glossas alias, praeclara emendatione Casaubonus Lectt. Theocrit. cap. IV. p. 75. ed. Reisk. ad Strabon. l. l. p. 573. ed. Almel. et in Epistolis, editionis qua utor, 6. et 7. ad Theod. Canterum, restituit:

τοῦνεκα καὶ νέκνες πορθμήϊον οὗτι φέρονται
 μούνη ἐνὶ πτολίων, ὅγε τέθμιον οἰσέμεν ἄλλους
 ἐν στομάτεσσι νεὼς Ἀχερουσίας ἐπίβαθρον.

Atque sic satis emendatus visus Bentleio est, videreturque omnibus, nisi verissima esset Hemsterhusii in Lucian. Dial. mortuor. Vol. II. ed. Bip. p. 515. sq. observatio: *In eo solum a Casaubono dissentio, quod proferri hos versus non quia in illis voce δανάκης usus sit poeta, sed ad confirmationem moris (verba Casauboni in Lectt. Theocr.) existimarit, cum mihi satis apertum videatur, tribus, quos egregie refinxit, adiungi debere initium quarti versus Δανάκην.* Explicat mentem Hemsterhusii Ernestius ad Callimachum: *Certe Grammatici in glossariis non res, sed verba amplectuntur.* Recte. Atque quod vocem δανάκης inferendam in versum Callimachi quartum Hemsterhusius scribit, non coniectura est, sed ipse id indicat Etymologus, cuius hic locum integrum apponam: *Δανάκης, νομίσματος ἔστιν ὄνομα βαρβαρικὸν, πλέον ὀβολοῦ· ὃ τοῖς νεκροῖς ἐν τοῖς στόμασιν ἐτίθεσαν. Καλλίμαχος· τοῦνεκα καὶ νέκνες πορθμήϊον οὗτι φέρονται μούνη ἐπιπτολίων ὅτε θυμωμένην ἄλλ' οὐδ' ἄνοις ἐκ στομάτεσσι νεὼς Ἀχερουσίας ἐπὶ βάθρον δανάκης. Ἀχερουσία δέ ἐστι λίμνη ἐν ἄδου· ἣν διαπορθμεύονται οἱ τελευτῶντες, τὸ προειρημένον νόμισμα διδόντες τῷ πορθμεῖ. εἴρηται δὲ δανάκης ὃ τοῖς δαναοῖς (δανοῖς coni. Sylburg.) ἐμβαλλόμενος. δαναοὶ (δανοὶ Sylb.) γὰρ οἱ νεκροὶ, τοντέστι ξηροί. δανά γὰρ τὰ ξηρά. Ἡρακλείδης ἐν τῷ δευτέρῳ Περσικῶν.* Igitur fuisse vocem illam in quarto versu, certum videtur; quo in loco fuerit, quomodo accommodanda sit

versui, non item. Nam quod Hemsterhusio praeceunte edidit Ernestius, acceperuntque Rubnkenius ad Timaei Lex. p. 134. Valckenarius in Callim. Eleg. Fragm. p. 10. *δανάκην* ut sit ipsum versus quarti initium, recte Blomfieldius et Boissonadius senserunt vix posse molossum esse *δανάκην*. Ab hac parte tutus est Salmasii de Usuris c. XV. p. 427. conatus, in caeteris infelix et multo Casauboniana emendatione deterior: — *μούνη ἐνὶ πολίων, ὅτε τέθμιον οἰσέμεν ἄλλοις ἀνδράσιν ἐν στομάτεσσι νεὼς Ἀχερουσίδος ἐστὶν ἔμβαθρον δανάκης*. Blomfieldius articulum inferri iubet, *τὸν δανάκην*: specie tantum facilem, et sine arte factam emendationem. Quod ego dedi supra, ab omni parte satis facit, quum sic sua, quam expectes, voci *δανάκης* mensura reddatur, et unum quod non explicatum a Casaubono restabat in scriptura Etymologi, explicetur. Non facile enim persuaderi mihi sinam, de nihilo esse, quod apud Etymologum legitur, *ἀλλ' οὐσάνοις*, recteque Casaubonum in eo notum scripturae compendium, *ἀνους* = *ἀνθρώπους*, agnovisse arbitror. Verum Casaubonus hoc recte observato non invenerat quomodo uteretur, sed additum *άνους*, h. e. *ἀνθρώπους*, a librario censet. Ego illud a manu profectum Callimachi, sed male traiectionem ab aliquo librario in locum non suum arbitror. Quare revocavi ab initio versus tertii ad quarti initium. Quo autem errore sedem mutaverit, quaerere supersedeo. Fortasse *ἀνθρώπους* quum omissum ab oscitante librario fuisset, et postea suppletum in margine, ab alio repositum est loco non suo, in vicinia vocabuli *ἄλλους*, quocum sensu coniunctum esset. Similis est a nobis observata verborum transpositio in Fragm. CXXIV. *ἰδεος* male remotum ab initio versus tertii, et versui additum primo. Proximum est ut illustremus verba Callimachi, emendationesque Casauboni ut approbemus atque commendemus. Ac primum nobis, qui necti inter se Fragmenta CLXXXVI. et CX. iussimus, declarandum est, quomodo nexae sententiae fuerint, vel potius quomodo necti potuerint. Id meis faciam versi-

bus, partim ante scripta de loco Suidae et αἰγιαλῷ illustraturus, partim quo monstrem non magno eam in rem ambitu verborum opus fuisse. Multa potuerunt duobus versibus comprehendī. εἰς Ἀσίην, Ἀλυκόν τε, καὶ ἀπόλιν Ἑρμιονήων Δημήτρα τόθι χάσμα δυσέκδρομον αἰγιαλοῖο ἔφρασαν, ἄρπακτὺν τε μελαγχαίταο ἄνακτος. τοῦνεκα καὶ νέκνες πορθμῆιον οὔτι φέρονται μούνη ἐνὶ πτολίω, etc. Quorum non mala videbitur, quippe facta ab eo, qui ipsum poetae locum manu teneret, paraphrasis esse: ἐν αἰγιαλῷ γὰρ καταβάσιόν ἐστιν αἶδον, ἐς ὃ ἀπελθοῦσα ἡ Δημήτηρ ἔμαθε παρὰ τῶν περιούκων περὶ τῆς Κόρης, καὶ ἐδώρῃσατο αὐτοῖς, ὡς λέγει, ἄφεςιν τοῦ πορθμῆιον. Quod enim Grammaticus scripsit ὡς λέγει (Callimachus): non opus est ut diserte docuerit poeta a Cerere datam immunitatem esse. Id satis declarabat τοῦνεκα coniunctio. ὅγς neutrum, non valde usitatum, si recte memini: sed nihil excogites quod maiorem facilitatem habeat. Excidit γε propter similitudinem syllabae, quae sequebatur, τε. τέθμιον praeclare. Sic solet Callimachus: monstrat exempla Index, τέθμαι- ὦραι h. Apoll. 87. τέθμια substantivum h. Dian. 174. Cer. 19. τεθμόν, vel τεθμοῦ, Fragg. CV. 1. Ac nescio an id primus Callimachus ausus sit a poetis Doricis assumere et frequentare. nam dorica forma recte vocabitur, cuius primarius auctor est Pindarus. Praeter Pindarum laudantur Lycophro v. 859. 1173. Oppianus is, qui Cynegetica scripsit, I. 450. Boethus Anal. Br. II. p. 127. Anth. Pal. II. p. 85. Cf. Valckenar. Epist. ad M. Roeverum, Opusc. I. p. 359. et 363. Addo Gregorium Carm. III. 8. XXXVIII. 20. 48. L. 166. οἰσέμεν significatione aoristi: quemadmodum ante Callimachum loquutum esse Homerum animadvertit iam Casaubonus. Idem discrepat a se ipso, dum ad Strabonem ἄλλους, in Lectionibus Theocrit. ἄλλοις legit, et in Epistolis illis ad Theod. Canterum primum sic: — ἄλλον Ἀνθρωπον στομάτεσσι νεῶς Ἀχεροντείας ἐπὶ βάθρον, versu hypermetro, postea sic: ἄλλους Ἐν στομάτεσσι etc. ut ad Strabonem. Et omnino prae-

stat ἄλλους. Rursus atticissat Callimachus versu tertio : νεὼς Ἀχεροντείας. Etsi de Ἀχεροντεία id tantum certum est, exquisitiorem formam esse. Illustrat formam Ἀχερόντιος, Ἀχεροντία, vel Ἀχεροντεία, Monkius ad Eurip. Alcest. 455. Neque immodica videri debet audacia, Ἀχεροντείας restituere Callimacho pro eo, quod apud Etymologum, Ἀχερουσιάς : usitata haec permutatio est, ut in Euripidis loco Euripides λίμναν Ἀχεροντίαν, Scholiastes Ἀχερουσίαν λίμνην habet, non quod ita legerit, Ἀχερουσίαν, apud poetam, sed sponte se scribenti pro exquisitiore forma usitatio obtulerat Ἀχερουσία. Ubi ad Apollonii lib. II. 734. nunc in Scholiis Parisinis τὸ Ἀχερούσιον σπήλαιον legitur, ibi in Scholiis olim vulgatis τὸ Ἀχερόντειον σπήλαιον est. Non gravabor alia a me annotata exempla apponere. Et Apollonius quidem morem consuetum sequitur : Ἀχερουσιάς, Ἀχερουσίδος, II. 554. 728. 750. 806. 844. Ἀχερουσίδα λίμνην Meleager LXXVII. (Anth. Pal. T. I. p. 143.) 9. Ἀχερούσιον ὕδωρ Leonidas LXXVIII. (A. Pal. I. p. 528.) 9. Orac. ap. Suid. v. Τόνον, et Nonnus XI. 460. XVII. 501. λίμνης - Ἀχερουσιάδος Sibyll. II. 245. At Paullus Silentarius Epigr. XXXIII. et XXXIX. (A. Pal. I. p. 154. 156.) Ἀχερόντια πῆματα et νύκτα - τὴν Ἀχεροντιάδα. Ἀχεροντίδα λίμνην : Welcker. Syll. Epigr. p. 104. Ἀχερόντιος : Cramer. A. Gr. II. p. 57, 4. Ἀχερωΐδες : Nicand. Alex. 13. ibiq. Schneid. Neque scriptum semel Ἀχεροντείας attentare volui. Etsi exempla neglecti ita ionismi rara sunt aut certe mihi non praesto. Est λαμπρά : Hermann. Opusc. Vol. VI. P. I. p. 153. 286. et in versu multum celebrato Iliados parvae, in quo fortasse pro dorico habitum λαμπρά originem aliis dorismis, μεσάτα et σελάνα dedit. Mirabar in Nonno ἀστραίαν, I. 461. praesertim postquam apud eundem alibi legissem ἀστραίη, ἀστραίη, ἀστραίην. postea intellexi correctum illud esse a Graefio Praef. Vol. II. p. X. ἐπίβαθρα apud Callimachum h. in Del. 22. utrum *ascensum* ipsum an *pretium ascensionis* significet, dubium est inter interpretes, Bentleium,

alios. Illam rationem commendat imitator Nonnus binis locis, XIII. 457. XLI. 117. Hac, ut ἐπίβαθρον, s. num. plurali ἐπίβαθρα, sit pretium, maxime ναῦλον, ad quam Nonnus aliis locis IV. 258. XIII. 364. accedit, praeter Callimachum in Fragmento hoc nostro, usi sunt iam excitati ab aliis Homerus Od. XV. 449. (καταχρηστικῶς, ut ibi visum est Scholiastis), Apollonius I. 421. alii. Cf. si placet, Claudian. III. (Anth. Pal. T. II. p. 47.) 5. Iulian. Aeg. XXXVII. (A. Pal. II. p. 232.) 3. Diodorus Siculus, ubi Graecis communia cum Aegyptiis, λίμνην Ἀχερουσίαν, alia, recenset, I. 96. συμφωνεῖν δὲ καὶ τᾶλλα τὰ παρὰ τοῖς Ἕλλησι καθ' ἕδον μυθολογούμενα τοῖς ἔτι νῦν γινόμενοις κατ' Αἴγυπτον. τὸ μὲν γὰρ διακομίζον τὰ σώματα πλοῖον βᾶριν καλεῖσθαι, τὸ δ' ἐπίβαθρον [νόμισμα] τὸν ὀβολὸν τῷ πορθμεῖ δίδοσθαι, καλουμένῳ κατὰ τὴν ἐγχώριον διάλεκτον Χάρωνι, vel potius χάρωνι. ubi cf. de v. ἐπίβαθρον Wesselingius. De voce δανάκης quod docet Etymologus, νομίσματος ἔστιν ὄνομα βαρβαρικόν, πλέον ὀβολοῦ, haud dubie ex Heraclide docet. Hesychius: Δανάκη· νομισμάτων τι βαρβαρικὸν δυνάμενον πλέον ὀβολοῦ ὀλίγη τινί. τινί, ut puto: alius e Codice eruet γίνεται. Pollux IX. 6, 82. Persicum vocat: καὶ μὴν καὶ τὸν δανάκην (olim male τὴν δανικήν) εἶναι τινές φασι νόμισμα Περσικόν. Antiquissimus auctor Heraclides est. Sed quinam ille de multis Heraclidis? Odessensis ἱστοριογράφος? Putaverim Cumanum, cum Vossio in Historicis graecis, sed de cuius aetate non statim reperio quod certum sit. Is si posterior Callimacho fuit, quod nunc coniicio, non contendo, proximum est, ut suspiceris sua illa omnia Etymologum, etiam versus Callimachi, Heraclidi debere. Hoc pono tamquam exploratum, ubicumque δανάκην dictum esse istum mortuorum obolum traditur, ab Suida in Ἀχερουσία, et in Δανάκη, ab Hesychio in Δανάκη, ubi ad priora illa additur: ἐλέγετο δὲ καὶ ὁ τοῖς νεκροῖς δίδόμενος ὀβολός, a Zonara p. 468. et ab ipso Etymologo: ubique id Callimacho tradi auctore. Qua de re non piget

adscribere verba ex docta disputatione de obolo mortuorum, deque pertinentibus ad eam quaestionem vocabulis *καρχαδών* et *καπιτήριον* (*καπιτήριον*), Hemsterhusii in Lucian. l. l. p. 515. Praeterea *δανάκη*, vel potius *ὁ δανάκης*, a veteribus vulgo nummus hicce mortualis fuerit appellatus, si verum est, quod viris eruditis Grammatici persuaserunt; id enim ex Hesychio, Etymologo et Suida in *Δανάκης*, Ἀχαιοῦσα iure sibi colligere videbantur. Sed minime dubito, quin a Callimacho fluxerit ista glossa, qui auctor novandi vocabulorum usus haud infrequens forte solus antiquorum viaticum illud infernum *δανάκην* dixit, oboli vice eo nummi Persici genere posito, quod Graecis non ignotum pretio proxime respondebat. Non dissimilis est, quam ante laudatus Diodorus in memoriam mihi revocavit, audacia fortasse Aeschyli, qui primus vocem, ut fertur, Aegyptiacam *βῆρις* in sermonem Graecorum poeticum intulerit. Conferantur, ut consistam in his quae proxima, *βαλὴν, ἀγγάρον πυρός*. Quamquam maior Callimachi audacia videbitur, ut recentioris poetae. De origine vocis *δανάκης* persica quaestionem, quam Salmasius et laudati ad Hesych. et Pollucem agitant, iam seposueram, quum sensi piaculum esse, quod promptum paratumque auxilium habeas, eo non uti. Igitur rogatus a me vir harum linguarum peritissimus, gratus collega mihi, Christianus Lassenus, de origine vocis persica, et si quid sciri de genere vocis persicae et quantitate posset, haec respondit admodum benevole. Primo quae adhuc propositae explicationes vocis fuerint, incertas suspectasque esse, quippe petitas e recentiore lingua persica, in qua vetera vocabula persica prorsus transformata cernantur. In vetere sermone persico se nondum repperisse vocem illam: non mirari tamen, qui cogitet, quam sit notitia veteris sermonis persici imperfecta; ac minime negare persicam esse. Formam per se probam esse, et ex more vetere persico: masculinum *dānākās*, vel etiam *dhānākās*, a radice *dā*, dare. Quorum maxime postrema iucunda mihi fuerunt, et grata ad

disputationem de graeca quidem voce iam absolutam accessio. Quamquam si demonstrari posset, longam Persis fuisse *να* syllabam, non sequeretur, eandem etiam Callimacho debuisse longam esse. Sunt apud Aeschylum in Persis nomina propria nonnulla, longa penultima, ubi ex more graeco expectes brevem; atque ibi suspicio est quaedam, longam factam esse ab Aeschylo in imitationem insolentiae barbaricae. Callimachum puto, quum liberum esset, in voce *δανάκης* illud praetulisse, quod ori graeco facilius atque accommodatius. Syllabae autem *δα* correptio etiam eo se commendabat, quod pronuncianti hoc nomen homini graeco sponte se offerebat graeca originitio, *δάνος*, *δάνειον*, quo ipso vocabulo in eadem re utuntur Suidas et Photius in *Καρκάδοντα* vel *Καρκαδόνα*: *τοῦτο λέγεται Χάροντος δάνειον, συναγόμενον ἐκ τοῦ ὀβολου τοῦ συγκηδευομένου τοῖς τελευτῶσιν*. Scilicet quod nobis accidit, id in Graecis quoque observatur, ut peregrinis et ignota radice vocabulis cogitando eam derivationem significationemque subiicerent, quae propria verbis simile sonantibus graecis esset. *τὸν δανάκην* fuisse, non *τὴν δανάκην*, credo Etymologo, Polluci, tum viris doctis, Iungermanno ad Pollucem, aliis. Sed maxime Etymologo, propter auctorem, quem laudat, Heraclidem. Atque sic *δανάκην* haud dubie accipiendum in versu Callimachi, a nominativo *δανάκης*. Verum *δανάκην* in versu Callimachi quum per se ambiguum esset, inde per errorem Hesychio, Suidae binis locis, Zonarae, Favorino quoque, natam formam puto, non approbandam aliunde, *δανάκη*. Cognatum *ἡμιδανάκιον* ap. Hesychium. et fortasse *δανικόν* Suidae, quod et ipsum Persicum Lasseno sonat.

Superest ut declarem, qua de caussa hic pertractandum, ubi de Hecale agitur, hoc Fragmentum CX. mihi sumpserim. Igitur est qui illud in Hecale fuisse diserte testatur, Natalis Comes Mythol. Lib. III. Cap. 4. p. 131. ed. Ven. 1581. ubi prolatis Luciani verbis, quae sunt in libro de Luctu c. 10. *ὥστε ἐπειδὴν τις ἀποθάνῃ — γεννησόμενον*, pergit: *is autem*

nummulus Danace a Graecis dicebatur, sicuti testatur Callimachus his carminibus in Hecale: τοῦνεκα καὶ νέκνες πορθμήϊον οὔτι φέρονται, μοῦνοι ἐπιπολίων ὅτι μὴ θυμιασέμεν αὐτοῖς. Ἄλλὰ κενοῖς στομάτεσσι νεὼς ἀχερουσιὰς ἴσαν βάθρον, καὶ δανάκης ἐπιδεύεται οὔτις ἀπιών. Haec ille. Omitto versus, quibus graecos ab se factos reddit atque explicat, nam sane opus erat explicatione, latinos. In versu 2. videtur sic voluisse, *θυμιάσομεν*. vertit enim: *nisi sacra feramus nos, et suffitus*. A Natale profectos esse versus istos non versus vel puer sentiat prosodiae graecae mediocriter gnarus. Ut nesciam quid Spanhemio acciderit, qui illis aliquid tribuere fidei videtur, in *Fragm. Callim.* p. 274. et 278. ed. Graev. (p. 384. 388. Ern.) Sciens autem, ni fallor, Natalis intulit vitia, *Ἀχερουσιὰς* brevi ultima, pro quo Sylburgius in *Notis* ad Natalis Mythologiam, contra mentem Natalis Comititis, *Ἀχερουσιῶδος* proponit; et *ἴσαν*, et *ἀπιών*. Ut sic conceptus locus e codice vetere, corrupto, descriptus videretur. Quos passim versus graecos ab se factos tamquam suos inserit, p. 119. sq. 184. 432. 543. sq. non ita imperitum prosodiae ostendunt. *θυμιασέμεν*, vel *θυμιάσομεν*, prima brevi, error non voluntarius: scilicet ita sibi emendasse visus est, quod legebat apud Etymologum, *θυμιονησέμεν*. At, inquires, non semper et per omnia mendacem esse oportet, qui uno in mendacio deprehensus fuerit. Condonanda erit Natali fraus facta in versibus; quod idem de carmine tradit, in quo versus fuerint, vere tradidisse et ex fonte ingenuo credetur. Haec magni viri Hemsterhusii fuerit sententia, ad Lucianum: *quod autem undecunque investigatum Natalis Comes scripsit, versus esse ex Hecale depromptos, certissimum arbitror*. Et post Hemsterhusium, Ernestii. Crederem, si ullo modo probabile esset, Natalem illud ex alio incognito nobis fonte, aut ex pleniore, quam nostrum est, Etymologico tradere. Ut nunc se res habet, quum Natalem versus istos suos interpolando atque corrumpendo effinxisse ex Etymologico appareat, et ex

eo Etymologici exemplo, quod nostro nunc exemplo prorsus simile atque geminum, quis illud Natalis exemplum uno nomine *Hecales* locupletius nostro fuisse credat? Nempe credemus, quum illud in lucem prolatum fuerit. Interea cum viris doctis aliis fidem Natali hac quoque in re denegabimus. Qui sunt Sylburgius, Valckenarius, Ruhnkenius. Sylburgius ad Etymologicum ita: *Callimachi versus a Natale Comite paulo integrius citantur Mythologiae lib. 3. c. 4. — citantur autem ibi ex Callimachi Hecale: quae ubi ei visa sit et perillustrata, non addit.* Acumen Sylburgii ut percipias, recordandum est, quod idem vir doctus scribit in Notis ad Natalis Comitis Mythol. ed. Hanov. Wechel. 1619. *Haec sunt quae in Graecis autorum verbis recognoscendis animadverti, de quibus perlubenter cum ipso Natale per literas, lubentius coram si fieri potuisset, contulissem, oculosque meos et animum pavissem variorum autorum intuitu, quos Natali videre, nobis audire tantum contigit.* Valckenarius in Call. Eleg. Fr. p. 10. et Ruhnkenius ad Timaeum p. 154. breviter, sed ut intelligas nihil illos tribuisse testimonio Natalis de Hecale. Omnino quantum habeat Natalis Comes proprium, ex scriptoribus nunc deperditis, magis dubium mihi est, quam videtur Loebekio esse in Diatr. antiq. de morte Bacchi p. 17. not. 10. coll. Aglaoph. I. p. 573. not. p. ac vellem plura protulisset reconditae huius in Natale doctrinae documenta: nam fortasse hanc quoque in quaestionem maiores meis sunt viri egregii copiae. Ut statim novum mihi erat, quod ex Pronapide profertur Natali commune cum Bocatio, Aglaoph. I. p. 600. not. Neque hoc superat fidem, penes Natalem fuisse aut Tzetzae Chiliadum codicem pleniorum, quamquam quibus aliis locis Tzetzae (qui Zezes audit Natali) Chiliades laudat, sunt autem multi, hanc speciem habent, ut ex edito exemplo laudare videatur, non ex scripto atque inedito; aut fabulam Babrii (Fragm. XLIII. ed. noviss.) ex alio libro, praeter Tzetzen, notam, unde Mythol. IX. 5. duos ineditos versus pro-

tulerit. Alia suspensum per aliquantum temporis iudicium tenent, et laudem venerationemque Natalis Comitum propagant, sed evanescent, ut nulla nisi industriae laus multaeque lectionis, haud raro cum fraude mixtae, remaneat, si verum ac primum auctorem reperire contigerit. Fraudis exemplum minime dubium est, simile ei, quod audentem Natalem in versibus Callimachi vidimus, in Mythol. lib. III. c. 17. p. 169. ed. Ven. versus Sosiphanis ex Scholiis Apollonii III. 533. sed, quum ibi duo sint, apud Natalem tres, ex fabrica Natalis haud dubie, non ex pleniore Scholiorum codice. Memini, quum in Nicandri fragmento, quod Stephanus Byz. v. "Αἰώς conservavit, aliquando versarer, quaerere me, unde Natalis II. 8. p. 110. *Neptuni filium habeat Athon, a quo mons*. Sero incidi in Scholia Theocrit. VII. 76. quamquam ne hunc quidem verum esse Natalis fontem contenderim: deest enim apud Natalem matris nomen, Rhodopes. VII. 1. p. 451. *quem (taurum Marathonium) dicunt nonnulli Dianae Marathoniae fuisse postea a Theseo mactatum*: non dicit, qui sint nonnulli, sed falsum dicit haud dubie. Discat aliquis ex eo loco, quomodo agere in narrationibus componendis homo eodem temporis puncto laude dignissimus industriae et reprehendendus sua suaeque aetatis levitate soleat. De tauro illo priora fere ad verbum ex Pausania non nominato, adhibito Tzetze, quem nec ipsum nominat (sed nominaverat III. 7. p. 139. Chil. I. 19. cf. Chil. II. 36. v. 293. sq.), et fortasse etiam Apollodoro, sed inserens, de quo nihil neque apud Pausaniam, neque apud Apollodorum: — taurum hunc *ignem efflantem naribus*: puto ex epigrammate Quinti Smyrnaei, quod ipse p. 456. apponit. Quocum ea in re convenit vero Quinto Smyrnaeo VI. 237. Deinceps istud de Diana Marathonica. Denique hunc ipsum fuisse taurum Europae, Apollodori sententiam, omisso, quod memorabile est, Acusilao. Dimissurus eram hunc Mythologum, et finem facturum in admonitionibus Heynii ad Apollod. III. 8, 1. Obs. p. 263. Fragm. p. 458. et aliquoties iteratis

Lenzi ac Siebelisii ad Scriptores *Ἀρχιδων*, sed amplius morandum est: audio enim quaerentes, quid commovere Natalem potuerit, ut ex ingenio illud pusillum additamentum comminisceretur, in *Hecale*. Igitur Natalis non solum, quod notum artificium eius, tacere atque abscondere, quo divitior videatur, fontes divitiarum suarum solet, ut *Menaechmum* laudat simpliciter, ubi laudandus erat *Menaechmus* apud Schol. Pindari; *Theolytum Methymnaeum* in *Bacchicis* carminib. ubi addendum erat apud *Athenaeum*: sed etiam amore fraudis, non inaudito aetate illa et in illo hominum genere, vel nescio cuius gloriae cupiditate, magna nomina, et quae fallaci doctrinae specie delenirent animos legentium, ementitur. Exempla non multa annotavi, sed idonea. Quo enim alio nomine dicas, quam mendacium, quum II. 6. p. 99. *Hermesianacti* tribuit versus, qui nunc apud Lobeckium Aglaoph. I. p. 463. leguntur? At Natalem mirifice delectarunt: *Neque minus luculenter sane hoc explicavit praeclarus ille et suavis poeta Hermesianax*, ubi ita cecinit: *Πλούτων, περσεφόνη*, etc. *Aretadae Gnidii* nullam esse eo loco, quem Natalis III. 1. p. 125. laudat, mentionem, iam monuit Sylburgius: v. Schol. Apollonii II. 729. Mendaciumne dicam an inexplicabilem errorem ambigo, quod IV. 10. p. 237. primum recte nonnulla ex Homeri hymno in Apollinem laudantur, tum statim versus eiusdem hymni 340. 341. *Nicandro* dantur *Colophonio*. Eadem *Demarchi* res est V. 13. p. 515. ubi quam Lobeckius locis paullo ante laud. Natali, qui propter illatum pro Nonno *Demarchum* poenas C. Barthio (itemque G. Falkenburgio in Nonn. p. 1326.) dedisset, excusationem parat, errorem hunc esse, non fraudem, de ea excusatione ne nunc quidem, post iteratam viri celeberrimi demonstrationem, persuasum mihi esse fateor. Ut enim concedam, ex solo Etymologico M. in v. *Διώνυσος* eos versus (Nonn. IX. 11. 12.) afferre Natalem, non praesto habuisse Nonnum, quomodo qui, tacente nomen Etymologo, sciret, atque ead. pag. 315. dixisset, *Nonni* esse,

et in *Dionysiaca*, illos quos statim subiicit tamquam eiusdem poetae versus Etymologus (Nonn. IX. 17. sqq.), nescire potuit eiusdem etiam Nonni esse eos qui praecedunt? Rursus V. 6. p. 299. epigramma quod ἀδέσποτον invenisset (Anal. Br. ἀδέσπ. CCXXX.), ut haberet dominum atque auctorem, eumque magnum, *Ibyco* assignavit. V. 17. p. 352. *carminibus Sa-phicis a nobis olim in Latinam linguam translatis* an fraudem facere voluerit, quivis ipse iudicet. Quod VI. 7. p. 381. legitur: *Antimachus libro tertio Argonauticorum Iasonem cum Medea* etc. erratum dicerem, sive Natalis, sive operarum, reponique *Apollonium*, quem et alibi saepissime et hoc ipso in loco laudat Natalis, iuberem, nisi esset scholion in Apollon. Rh. IV. 156. unde nata *Argonautica* Antimachi. Eidem Antimacho aliud carmen, quod ille nunquam scripsit, attribuit, *Centauromachiam*, VII. 4. p. 473. *At Antimachus in centauromachia illos ab Hercule pulsos e Thessalia in insulas sirenum confugisse scripsit, ubi cantibus illarum delectati omnes in apertam pernitiem fuerunt attracti.* Quod addit de Nesso, aliis, e Strabone, recte se habet. *Centauromachiam* Antimachi rectissime in dubitationem vocavit Schellenbergius in Antimach. p. 32. Neque aliud illa, ut puto, fundamentum habet, nisi Natalis ratiocinationem valde infirmam hanc: de Centauris victis ac fugatis aptissime in Centauromachia dici: ergo illud in Centauromachia dixisse Antimachum. Verum ego etiam de *Antimacho* addubito. Quis enim non iuret, Natali ante oculos fuisse auctoris eius, quo utitur saepissime, Tzetzae, vel, ut Natali appellatur, Isacii, in Lycophr. v. 670. haec: Ἐπειδὴ οἱ Κένταυροι διωχθέντες ἀπὸ Θεσσαλίας ὑφ' Ἡρακλέους, εἰς τὴν τῶν Σειρήνων νῆσον (ante Müllerum fuit εἰς τὰς - νήσους) παρεγένοντο, καὶ τῇ ᾧδῇ ἐκείνων θελγόμενοι ἀπώλοντο. De Antimacho nihil. At fortasse apud Natalem plenius exemplar fuit. Itane? Plenius Tzetzae exemplar apud illum, qui IV. 5. p. 199. eodem Tzetze ad Lyc. 555. praeunte a *Simonide* Caeo Genealogo scriptos perhibet, qui sunt versus

Apollonii? qui IV. 10. p. 240. cum eodem Tzetze nostro ad Lyc. 208. versus Apollonii alios *Heliodoro* tribuit? Pleniorē vitiis codicem habuerit. Certe illo loco qui est p. 199. ὕψη-
λῶν ὀρέων additur, quod apud Tzetzen ad Lyc. 355. addita-
mentum, Müllero testante, Leopoldi Sebastiani est haud du-
bie ex aliquo codice. De *Sosicrate* in fabula Scironis VII.
9. p. 484. supra dubitationem movi. An Sosicratem intelligi
voluit rerum Creticarum scriptorem, quem nosse Natalis ex Schol.
Euríp. Hippol. 47. potuit? Vel aliunde: nam Scholia Euri-
pidea si ad manum fuissent de Scírone scribenti, non negle-
cturus erat tam memorabilia testudinem et Callimachum.
Ibid. p. 485. *Theopompi* auctoritate narratur quam Cap. III. p.
570. ex Pausania atque Hygino fabulam commemoravimus.
Apud Theopompum Chium, cuius fragmenta habemus diligen-
ter ab Eyssonio Wichers collecta, frustra quaesiveris. Ne-
que inter caeteros, qui Theopompi nomen gerunt, ullum vi-
deo, de quo audeam coniecturam facere. Et omnino multum
confido, maxime in fabula huiusmodi, doctae diligentiae Me-
ziriaci, qui sponsorem eius narrationis (vne iolie histoire) nul-
lum praeter Hyginum et Pausaniam habet, ad Epist. Hypsi-
pyles T. II. p. 111. sq. An igitur e coniectura male natus
Theopompus est? Versiculos hos: Σειρήνων μετέπειτ' ἀφί-
ξεαι (ἐσαφίξεαι ed. Wechel.) ἄλμυρὸν ἴδωρ, Σειρήνων γλυ-
κερῇσιν αἰοδαῖς δηλήσαντο ταῖς πλείστοις ναύτας, ὧν πίθε-
ται ὅστέα λευκά: non posse tales a *Lesche* profectos esse, ut
VII. 13. p. 499. perhibetur, et a *Lesche* in *parva Iliade*, qui-
vis viderit. Si tamen alicui antiqui videantur, sed corrupti,
interpolati: ut mihi videtur, nec vola nec vestigium horum
exstat, aut exstitit unquam, nisi apud Homerum, unde con-
suti sunt: maximam partem ex notissimo Circes sermone,
quem et ipsum apposuit Natalis, Od. XII. 39. sqq. sed, ut
aliquid differret Homerum inter et *Leschen*, μὲν πρῶτον cal-
lide mutato in μετέπειτα. cf. Od. I. 161. et ἄλμυρὸν ἴδωρ
saepe. Denique de Musarum inventis epigramma Καλλιό-

πη σοφίην etc. merito illud ἀδέσποτον in Anthologia Graeca, Brunckii T. II. p. 513. Palatina T. II. p. 178. et apud Burmannum ad Anth. Lat. Lib. I. 74. unus quem sciam Natalis VII. 15. p. 507. obtrudit *Callimacho*. Scilicet acceperat doctissimum poetam fuisse Callimachum: igitur doctissimo poeta dignum tam doctum carmen. Reputandum est, aetati illi, pro sua indigentia, ea inprimis docta visa esse, quae didactica, et ex quibus statim compendiarie quaedam doctrina hauriri posset: ut epigramma hoc, et Hermesianactis, si diis placet, versus paullo ante commemorati. Post haec nemo mirabitur, quod *Hecales* appellatione, quo de poemate aliquid legerat, locum ab se prolatum Callimachi Natalis illustrare voluerit. Neque temeritatis crimen incurram, si eadem opera fragmentum *Hecales* alterum extorsero Natali Comiti. Id ille IX. 5. p. 635. ita profert, ubi secundum Apollonium I. 1126. de παρέδροις Matris Idaeae, Titia Cyllenoque tradit: *Fuit autem Titias Heros indigena Cretensium, ut sensit Callistratus libro secundo Heracleae: quem fabulati sunt Iovis fuisse filium, cum tamen Callimachus in Hecale illum maiorem natu Cimmerii Mariandyni filiorum tradiderit, ob huius felicitatem cum gens illa maxime res suas auxisset, illum postea Heroem fatis urbium praefectum existimari lege sanxerunt, ut inquit Theophranes, et Promachidas in iis quae scripsit de Heraclea. ἀπεθεώθη γὰρ ὁ τιτίας ἀπὸ Μαριανδύνων, δι' ὃν μάλιστα τὸ ἔθνος ἐκείνον ἡνέχθηται τε καὶ προῆται πρὸς εὐδαιμονίαν.* inter Deos relatus est Titias a Mariandynis, quoniam per illum gens illa maxime aucta est, et ad felicitatem est perducta. Omnia ex Scholiis, praeter illud *Callimachus in Hecale*, quod ipse de suo inseruit, et praeter *Heroem fatis urbium praefectum*, quod ex verbis Apollonii. Comparatur Scholion: Καλλίστρατος δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ τοῦ καθ' Ἡράκλειαν περὶ Τιτίου φησί· Τιτίας, ἥρως ἐγχώριος, ὃν οἱ μὲν μυθεύονται παῖδα Διός, οἱ δὲ πρεσβύτερον τῶν Μαριανδυνῶν τοῦ τοῦ Κιμμερίου παιδῶν· δι' ὃν μάλιστα τὸ ἔθνος ἡνέχθη-

ται, καὶ προάγεται ἔτι εἰς εὐδαιμονίαν. καὶ Προμαγίδας δὲ ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλείας λέγει περὶ Τιτίου, ὅστις ἦν, καὶ Θεοφάνης. ἀπεθεώθη δὲ ἀπὸ Μαριανδυνῶν. Observetur, quam celeriter Natalis novam *Heracleam* procuderit ex verbis τοῦ (vel τῶν) καθ' Ἡράκλειαν. Cf. eadem Scholia in Apollon. II. 723. et in II. 780. haec: τὸν δὲ Τιτίαν οἱ μὲν φασὶ Διὸς παῖδα, ἓνα τῶν Ἰδαίων Λακτύλων, οἱ δὲ τὸν πρεσβύτερον τῶν Μαριανδυνοῦ παίδων. Praeter illa, quae Natalis citat fragmenta Callimachi pauca sunt haec. Nisi unum alterumve me praeterierit, quod tamen non suspicor. Fragm. CXXIII. *Νηφάλαι* etc. Natal. III. 10. p. 146. ubi conf. nota Fr. Sylburgii, et Natalis Comititis ad eam responsio in epistola ad Andr. Wechelium, ed. Hanov. 1619. Fragm. CCIX. *Φωχείων* etc. Natal. VI. 23. p. 438. Fragm. CCCLXXV. de Asopo, Natal. VIII. 16. p. 586. Callimachei libri titulum, *Κτίσεις νήσων καὶ πόλεων, καὶ μετονομασίαι*, quum legisset apud Suidam, id opus aliquoties laudat, sic: *de conditis insulis, de habitatis insulis, in conditis insulis et habitatis urbibus, et earum nominibus*, vel etiam graeco titulo: II. 1. p. 58. 64. 4. p. 88. VII. 5. p. 476. VIII. 23. p. 607. bis. Quae omnia an sint vera fragmenta Callimachi, non vacat quaerere: ex illo libro esse, coniectura est Natalis Comititis, per se non inepta. Ex Hymnis locos apponere longum est; laudat autem omnes. Illud ridiculum, quod quum ante oculos haberet hymnum *in lavacra Palladis*, etiam alios ita nuncupat aliquoties, *in lavacrum Deli, in lavacrum Dianae, hymno in lavacrum Apollinis*. Haec de Natale, nimis multa, ut mihimet ipsi videtur, sed necessaria fortasse, ne iniuriam fecisse homini dicerer. At enimvero quoniam nec fraudulentum mendacemque sua defraudandum esse laude video, ut sit verissimum, nihil nisi hariolationem esse, impudenter venditam pro veritate, quod ille Fragmentum Callimachi CX. ad *Hecalen* retulit, quid si felix hariolatio sit? Equidem ut non assequor, quibus caussis Hemsterhusius permotus id *certissimum* esse, *versus esse ex He-*

cale depromptos, scribat, ita ipse dignos esse eo loco fa-
teor. Digni qui inferantur in Hecalen, in universum versus
sunt ii, in quibus longitudinem atque gravitatem agnoscas
carminis epici, et quibus aliud poema Callimachi, ad quod
referantur, non invenias. Iam Aetiis hos fore argumento
aptissimos recte senserant Valckenarius et Ruhnkenius l. l. sed
obstat, quod Aetia fuerunt, ut constat nunc quidem, metro
elegiaco scripta. Ab historia Thesei non alienam mentionem
Hermiones esse supra monui. Verum ut ad Hecalen accom-
modetur hoc fragmentum, et alterum CLXXXVI. ponendum
erit, Theseum in Episodio vel etiam ipsum poetam antea ea
in parte carminis, quam nos circumscripsimus Capite tertio,
satis multa narravisse de rebus Thesei, pueri, iis, quae non
comprehendebantur ambitu, qualem supra designavimus, Epi-
sodii. Asine enim, Halice, Hermione non sunt in via ea,
quae Troezenae Athenas ducit. Nisi Theseus Callimacheus,
quum Athenas proficisceretur, huc illuc excurrere, etiamsi
nihil ibi magni peragendum esset, sed tantum visenda mira,
memorabilia, quam recta via uti maluerit.

Nullum excogito idoneum locum Fragmento CLXXXV.

Βριλησσοῦ λαγόνεσσιν ὁμόριον ἐκτῆσαντο.

Excogitaretur fortasse, si certius de situ Brilessi montis con-
staret. De eo monte testimonia veterum a me alibi et a Mül-
lero in *descript. Atticae* p. 216. excitata sunt. Etymol. M.
p. 214, 9. *Βριλησός, ὄνομα τόπου τῆς Ἀττικῆς*: ubi nunc et
Simonidis locus ille laudatur, et *τρεις χοῦς μέλιτος Βριλητιίου*
ex eodem Etymologico p. 149, 24. *Βριλησός*, an ex nuper
edito praecepto Theognosti (*Cram. A. Gr. II. p. 73, 2.*) *Βριλη-*
σος: nota vel ex Thucydide varietas. Ruhnkenius in *Epistt.*
Tittm. p. 102. Libanii et Plutarchi exemplis usum vocis *λαγών*,
λαγόνες, comprobatur, de quo is cui fragmentum debetur Cal-
limachi, Galenus T. IX. p. 368. ed. Lips. Ex Alciphrone III.
23. αἱ *Βριλήσιαι λαγόνες*, etiam ab Hemsterhusio adnotum
Callimacho. *ποταμοῦ - λαγόνι* Antip. Sid. XXIII. (A. Pal. T. I.

p. 280.) 6. *λαγόνες*, latera lapidis, urbis, sepulcri: Nonnus XXXVII. 108. XL. 318. Gregorius Epigr. 185. 188. Graecus interpres Virgilii Ecl. IV. 50. *σκληρῶν - πένκης λαγόνων*. Nonnus II. 390. *λαγών - γαίης*, nisi hoc magis ad aliam disputationem referendum, quum *λαγόνες* sunt ilia, viscera. Caeterum *λαγόνεσσιν ὁμούριον ἐκτ.* admodum felix Bentleii emendatio est ex vulg. apud Galenum *λαγόνες εἰσὶ νόμου ὃν ἐκτ.* Ad datur vera, ut videtur, correctio Blomfieldii *ἐκτίσσαντο*. ut sententia sit, illos conterminum Brilessio monti oppidum, vicum, *δῆμον*, condidisse. Comparo Callimachum Fragm. CIV. *λᾶα παρὰ ξανθῆς Ἀρμονίης — ἄστυρον ἐκτίσσαντο*. Euphorio Fragm. L. 1. Apollonius III. 1094. 5. *Μενύην, ἔνθεν φάτις Ὀρχομενοῖο δὴ ποτε Καδμείοισιν ὁμούριον ἄστυ πολίσσαι*. Praeterea *ὁμούριοι* apud eundem Apollonium II. 379. cf. Dionys. P. 649. 686. 1132. Nonnus IV. 320. XIII. 254. XXI. 246. et *ὁμουρος* Dion. P. 435. Orph. Arg. 747. et cognata *μεσούριος*, *ἄγχουρος*, apud Dionysium, Lycophronem, Orpheum, Crinagoram. *ὁμούριον* coniectura Hermanni in Hermesianactis v. 55.

Est alia quaedam suspicio mea, levis illa, sed tamen suspicio, occasione quam Hecale offerebat multifariam dicendi de antiquitatibus Atticae, usum esse sive Theseum sive poetam, ut insereret vetustum nomen *Mopsopiae*. Fragm. CCCLI. e Stephano Byzantio:

Μοψοπία, ἡ Ἀττική, ἀπὸ Μόψοπος · Καλλίμαχος.

Nam hoc tantum agere Stephanum existimo, *Mopsopiae* appellationem ut comprobet auctoritate Callimachi. Ea appellatione bis utitur Lycophro, fuitque Euphorionis, in quo similis doctrinae ostentatio, titulus carminis *Μοψοπία*. *τὰν κραναὰν Μοψοπίαν* Agathias LXXXII. (A. Pal. T. I. p. 493.) 8. *Μοψοποίους - ἐνναέταις* Paull. Sil. LX. (A. Pal. II. p. 660.) 8. Et apud amatores nominum exquisites poetas latinos haud raro. At de Fragmento CCCLXVII. quo qui aliis *δῆμος τῆς Ἀιοντιδος φυλῆς* fuit, *Ἀλιμοῦς*, Callimacho πόλις fuisse tra-

ditur, quid sentiam, breviter indicatum est p. 43. Cur autem sentiam, hoc est, quod verba Stephani, *Καλλίμαχος δὲ πόλιν ἡγεῖται*, magis grammatici de re geographica disputationem quam mentionem carminis loqui videntur.

Non nego alia in Fragmentis Callimachi latere ad Hecalen pertinentia, et referenda aliquando ad Hecalen, si bona fortuna voluerit, certis testimoniis, mythologica, historica, geographica. Quis metiatur animo, quae data opportunitate obiter commemorare potuerit poeta omnia? Nobis in iis consistendum fuit, quae ex Hecale esse aut boni testes testantur, aut internum quoddam indicium persuadet. In quibus nullum eiusmodi indicium est, aut nullum imbecillitati oculorum nostrorum comparuit, excludenda erant. De his nunc loquor, quae sunt mythologica, historica, geographica. Nam alia dictione memorabilia, atque hac de caussa laudata grammaticis, saepius inserere ausus sum sola coniectura ductus, ubi apta argumento, quod mihi obversabatur, carminis, singulisque locis viderem. Etsi semper sensi, et satis significavi ubique, qui coniecturam eiusmodi faciat, similem esse tesserris ludenti, quo in ludo spem boni eventus fere aequat erroris damnique periculum. Quod si quis idem dicendum esse de fragmentis aliis, in quibus certa deprehendere indicia mihi visus sum, et quae confidenter suis assignavi locis, contenderit: veluti si quis *Glaucopium* fuisse quidem in Hecale, sed qua in parte fuerit, et in quo sententiarum nexu, dici non posse obiiciat: ego ne hoc quidem nego. Enimvero satis curavimus, ni fallor, tum insertis hic illic admonitionibus, tum colore atque habitu totius disputationis nostrae, ut significaremus hoc quicquid conati sumus in Hecale, magnam partem in probabilitate versari; probabilitatis autem quasi quosdam gradus esse: ut quod summum probabilitatis gradum habeat, id pro demonstrato atque explorato haberi possit, donec aliud etiam magis probabile inventum fuerit. E. g. de *Γλαυκωπίῳ* unum certum est idoneo testimonio, *Γλαυκωπίον*

mentionem in Hecale fuisse. Deinde pro certo habitum iri confido, fuisse verbis conceptam his: ἡ τ' ἄρκης θῆνα Γλαυκώπιον ἴζει. Etsi hoc iam ex iis est, quae non persuadeas ei, qui plane nolet credere: nullus enim antiquus auctor ea verba diserte tribuit Callimacho. Alterum, fuisse *Glaucoῖ* mentionem loco a nobis monstrato, ab eo, quod Episodium fuisse de rebus Thesei ante actis deque itinere Thesei monstravimus, summam probabilitatem habet. Rursus illud ipsum, fuisse tale quoddam Episodium, non solum in univ-
ersum ex natura carminis epici, sed probabile est, ut quod maxime probabile, propter fragmenta nonnulla, e. g. illud: ὃς ῥ' ἔφηνεν μὲν Ἀρκαδίην, ἡμῖν δὲ κακὸς παρενάσσατο γείτων, de Cercyone: quod in Hecale fuisse tam veri similis coniectura est, ut pro vera certaque haberi debeat; si autem in Hecale, fuisse in narratione ante actorum, necessario sequitur ex eo, quod de argumento atque ambitu poematis constat.

Sed in eo eram, ut ostenderem, quae excludenda fuerint. Eius generis maxime duo habeo, si non excludenda ac praetereunda silentio, at tamen hic tantum digna mentione inter ea, quae prorsus incerta: unum a Valckenario adhibitum ad Hecalen, a Blomfieldio alterum. Ammonii p. 103. verba sunt: Ὀλίγον καὶ μικρὸν διαφέρει· τὸ μὲν γὰρ ὀλίγον ἐπ' ἀριθμοῦ, τὸ δὲ μικρὸν ἐπὶ μεγέθους τάσσεται. Ἀριστόνικος ἐν ὑπομνήματι, ἐκάλεσ' ἐπὶ στοιχείου, ὀλίγην νησίδα Καλυψοῦς. φασὶ δὲ οὕτω, ὀλίγην μακρὰν (vel μικρὰν) ὑπαλλακτικῶς. τὸ μὲν γοῦν ὀλίγον ἐπ' ἀριθμοῦ, τὸ δὲ μικρὸν ἐπὶ μεγέθους τάσσεται. καὶ Ὅμηρος, (Od. XX. 259.) δίφρον αἰκέλιον παραθεῖς ὀλίγην τε τράπεζαν. τὴν μικρὰν. Mirum: inprimis illud his positum τὸ μὲν-ὀλίγον ἐπ' ἀριθμοῦ, τὸ δὲ μικρὸν ἐπὶ μεγέθους τάσσεται. Et manifesto corruptum ἐκάλεσ' ἐπὶ στοιχείου. Tentavit p. 181. Valckenarius: — Ἀριστόνικος ἐν ὑπομνήματι Ἐκάλῃς, ἐπὶ στίχου.

ὀλίγην νησίδα Καλυψοῦς.

φησὶν οὕτως, ὀλίγην, μικρὰν, ὑπαλλακτικῶς. τὸ μὲν etc. Quo

statim prior difficultas illa tollitur: nam prius τὸ μὲν γὰρ — τάσσεται Ammonius, alterum τὸ μὲν γοῦν — τάσσεται excitatus ab Ammonio Aristonicus dicit. Et quum vulgo legatur φασὶ δὲ οὕτω, aliquanto propius ad vulgatam accedemus distinguendo ita: Ἀριστόνικος — ἐπὶ στίχου· ὀλίγην νηϊδα Καλυποῦς. φησὶ δὲ οὕτω· ὀλίγην etc. Illud tantum dubium, utrum postrema, καὶ Ὅμηρος — μικράν, ex disputatione Aristonici, an addita sint ab Ammonio. Pars emendationis primaria — Ἐκάλῃς, ἐπὶ στίχου· — quam incerta sit, quum de Aristonici ὑπομνήματι Ἐκάλῃς nihil aliunde constet, et Valckenarius senserat, qui de sua ipse emendatione ita scribit: *Sed haec mera est et nullo argumento nixa hariolatio*; et acute nuper Lehrsius de Aristarchi studiis Hom. p. 6. collegit quae obstant speciosae coniecturae illi. Et Lehrsio ut unum alterumve opponi haud male poterit, ita hoc facile omnes concedent, prorsus incertam rem esse Valckenarii. Unum tantum caveri velim, quod ad nostram nunc rem facit: ne quis haec, ὀλίγην νηϊδα Καλυποῦς, quod aliena ab argumento Hecales videantur, plane non debuisse ad Callimachum et Hecalen referri dicat. Nam ut dixi, quis metiatur animo certisque circumscribat finibus, quas poeta res fabulasque obiter commemorare, data opportunitate, potuerit, quas non potuerit? Ac si vehementer urgear, ut locum Hecales, quem obtinere illa potuerint, ostendam, ego in Prooemio poematis fuisse coniecerim, inter alia contra adversarios scriptum, hoc fere modo: νῆϊδες, qui ignorant ὀλίγην νηϊδα Καλυποῦς. Coniecturam docte communiendam eo, quod, ut supra p. 54. vidimus obiter, aliunde constat, Callimachum alicubi sententiam dixisse de Gaudio, parva et obscura insula, quam tamen ipse pro *insula Calypsus* habuit. Hoc tantum exempli caussa, et in honorem Valckenarii emendationisque speciosissimae.

Opinionem Valckenarii aliam, de Hecale cogitantis in Fragmento Callimachi CCXXVI. tractavimus Prolegg. extr.

Non magis certa res est de Fragmento, Blomfieldiano CCCCLXXV.

σὺν δ' ἡμῖν ὁ Πελαργὸς ἀμορβέεσκεν ἀλήτης.

ex Etymol. M. in Ἀμορμεύω, Lexico Ms. Mosq. in Matthaei Lectt. Mosquens. V. II. p. 82. et Zonara Tittmanni. Et Callimacho ne tribuatur versus, qui apud grammaticos istos sine nomine fertur, non dissuadeo. Digna Callimacho vocabula Πελαργός, ad quod Blomfieldius Fragmentum CCLXXXIII. Τυρσ. τείχισμα Πελαργικόν, comparat; ἀμορβέεσκεν, quod supra Cap. II. p. 546. attigimus. Quamquam hoc quidem etiam alii de hac docta prosapia poetae usurparunt, ut Nicander Theriacorum versu eo, quem apponit Etymologus, et alibi. Sed placet in unum colligere testimonia. Igitur ἀμορβοί Callim. h. Dian. 45. Fragm. XLVI*. Nicand. Ther. 49. Cyneget. I. 132. ἀμορβῆες Cyneget. III. 295. ἀμορβάδες Apoll. Rhod. III. 881. (ἀμορβαίους Nicand. Ther. 28. 489.) ἀμορβέοντο idem Ther. 349. ἀμορβέουσιν idem Fragm. XXXV. Verum quod alterum scribit Blomfieldius: *Nihil dubium quin ex Callimachi Hecale sit*, nescio utrum recondito aliquo mihi inobservabili argumento an nullo scribat. Et omnino ὁ Πελαργὸς ἀλήτης, ut recte dedisse Blomfieldium pro Etymologi scriptura ἀλοίτης arbitror, quis est? Populum recordamur πλανήτην, vel gentem, Tyrrhenos Pelargos, e scriptoribus iis, quos ad Fragm. CCLXXXIII. indicavi. An ea ipsa gens significatur verbis ὁ Πελαργὸς ἀλήτης, ut sit collectivum, pro plurali? Ut Nonno, qui multum delectatur verbo ἀλήτης, XIII. 287. λαὸς-βαλανηφάγος Ἀρκὰς ἀλήτης dicitur, et similiter XLV. 114. Τυρσηνὸς ἀλήτης. Periclitabor aliquid, sed longe incertissimum, et in quo opus erit, ut, cuius rei nullum usquam vestigium exstat, non natam in Attica esse Hecalen, sed immigravisse aliunde conicias. Ut Hecale dicat, tempus significans adventus sui: σὺν δ' ἡμῖν ὁ Πελαργὸς ἀμορβέεσκεν ἀλήτης. At magis unus quidam vir videtur esse ὁ Πελαργὸς ἀλήτης. Qualem vix invenias, quocum

aliquid Hecalae commune fuerit. Neque Theseus, quod sciam, eo in itinere, de quo agebatur in Hecale, ullum aut laborum socium, aut comitem itineris, qualem alibi Pirithoum, et quales Hercules Iolaum, Telamonem, ipsum Theseum (Plutarch. Thes. 26. coll. 29.), Ἀρκάδας, habuit. Et tamen notum quendam hominem fuisse dixeris, de quo poeta ita simpliciter: ὁ Πελαργὸς ἀλήτης. Obiter moneo frustra futurum esse, si quis ex locis eiusmodi: τοῦτον (Sinin: Schol. Eurip. Hippol. 974.) ἐφόνευσεν ὁ Θησεὺς μόνος, colligat, in aliis facinoribus Theseum adiutum ab aliquo socio fuisse. Additum μόνος augendae admirationis caussa. Similiter Isocrates Encom. Hel. p. 236. ταυρὺν, ὃν πάντες οὐκ ἐτόλμων ὑπομένειν, μόνος χειρῶσάμενος etc.

Inseram obiter meas quasdam subitarias, h. e. natas aliquando, et sepositas quum vix natae fuissent, de locis ad Hecalen referendis mythologicis, historicis, geographicis suspiciones. Nam in illis, quas supra pag. 5. sqq. apposui, sententiis, ut dicebam, generalibus aliqua tamen veri similitudo inerat ex eo ipso, quod erant tam generales. In his fere nulla. Non ineptum videbatur aliquando de introitu Thesei in urbem, primo illo, acceptum Fragm. CXLI.

ἐγὼ δ' ἤντησα Ἀνκείου

καλὸν αἰεὶ λιπόωντα κατὰ δρόμον Ἀπόλλωνος.

Nunc unum teneo hoc, licuisse poetae Theseas illas Athenas etiam iis instruere monumentis institutisque, vel monumentorum institutorumque initiis, quorum incerta aetas nulloque idoneo documento temporibus vindicanda Thesei esset; vel quorum, quae tunc erat, conformatio ad posterius Theseo tempus certo referenda esset. Id quod de Lyceo constat. Fragmentum CCCCXL. (coll. Valckenar. Diatr. Eurip. p. 281. A. et Schol. Homer. Bekker. Il. X. 67.)

ἄνωγε δὲ πορθμέα νεκρῶν:

quo argumento Blomfieldius ad eum locum pertinere, unde Fragmentum CX. desumptum, coniiciat, non dicit. Ego si

accommodare hoc ad Hecalen iuberer, verba esse Thesei conicerem collocanda in parte poematis extrema, Cap. X. Praeces deo, ut placidum traiectionem Hecale habeat. Obversatur mihi ex tragoedia Chorus apprecans deos pro sereno Oedipi exitu, utque non impeditum a Cerbero descensum habeat. Neque multum obstaret, quod Hecale tum iam mortua, ubi accessit Theseus. Certe illud elegantissimum, quo fingitur etiamnum in via esse: ἴθι, προηεῖτα γυναικῶν, τὴν ὁδόν etc. Rursus in Epimerismis Hom. Anecd. Gr. Cramer. I. p. 264, 26. memorabile est fragmentum Callimachi: — ἄλλοι δὲ [λαὸς vocabulum] παρὰ τοὺς λάας ὠνομάσθαι.

λαοὶ Δευκαλίωνος ὅσοι γενόμεσθα (Cod. γενόμεθα).

Καλλίμαχος. qui aut Thessali cuiusdam sermo est (non Hecales, nisi forte alicui, Fragmento CXXIV. in subsidium vocato, Thessalam facere Hecalen, atque inde advectam singulari casu in Atticam, placuerit): aut dictum a nescio quo poetica libertate vel negligentia, cuius quidem cum aliis Nonnus III. 211. VI. 367. coll. VII. 52. particeps est, de cunctis hominibus generatim. Quod deest ad versum, non uno modo supplebitur. fortasse γεγείου. sed praestat aliquid tale: λαοὶ Δευκαλίωνος ὅσοι γενόμεσθα γενέθλης: cf. Coluth. 269. vel Δευκαλίωνος-βολάων. Et apud Theognostum p. 38, 25.

ἔν' Ἀμαζόνες ἄνδρες ἔωσιν.

vel ἔωσιν: habile fortasse ad locum de beneficentia Hecales, hac lege, ut ἀμαζόνες, *pauperes*, scribatur. Cf. Etymol. M. p. 75, 53. Gud. p. 41, 3. Steph. Byz. in Ἀμαζόνες. omnes e Callimacho, ut puto. Sepono examinata quae reliqua annotaveram. Unum est ap. Choeroboscum B. A. Gr. III. p. 1188. (coll. Goettling. in Theodos. p. 241.) et Herodian. π. μον. λ. p. 12, 5. alienum haud dubie ab Hecale, sed de quo doceri me velim, qui sint homines fortasse satis noti, mihi nondum cogniti, Chellon et Comes: δημεχθεῖα Χελλῶνα κακόκνημόν τε Κόμητα. Χέλλωνα Dindorfius ad Herodian. Χέλλων quidem aeolicum illud saperet, de quo supra. An sunt nomina ficticia, for-

tasse adversariorum Callimachi? *Χελλών*, Labeo, ut est piscis nomen; et *Κόμης*, quod et ipsum suam explicationem in se habet. Fortasse ex Ibide. Sed abstineo.

Ut nulla non parte officio hospitis satis faceret Hecale, utque omnis explicaretur parvae domus opportunitas, etiam noctem transegisse Theseum in humili tugurio conicio. Accedit causa altera. Quod instabat Theseo iter, quae expeditio, ab Hecale in campum Marathonium, adversus taurum, quum per se non multum temporis posceret, siquidem neque iter longum, et cum tauro congressio ac pugna brevem habere debuisset eventum, sive eum felicem sive infelicem, videtur: tamen antiquitati, et qui ad opiniones fabulosae antiquitatis sese accommodaverunt, poetis aliter visum est. Visum est autem, quo magnam ac difficilem fuisse expeditionem appareret, etiam temporis quadam longitudine opus esse. Quo factum est, ut quasi extenderentur brevia per se spatia loci, et magnum ut videretur iter, quod re vera non magnum fuisset. Id me quidem maxime Molorchii historiae comparatio docuit. In qua si quaeratur, quo tandem opus fuerit intervallo *triginta* dierum, quum tamen Molorchii domicilium proximum fuisse regioni, in qua leo versaretur, omnia suadant, duplex parata est responsio: una, tempore opus Herculi fuisse, ut leonem investigaret excuteretque e cubili, quod indicat Apollodorus verbo *μαστεύσας*, etsi Theocrito XXV. 216. 223. eam in rem paucae horae sufficiunt; altera, quae latius patet, tempore opus fuisse, et multo tempore, ut res fieret gravior. Sic Theseum aliquot dies abfuisse, postquam reliquisset Hecalen, occupatum in tauro, ut eum investigaret, idoneamque aggrediendi opportunitatem captaret, Hecalen vero non statim primo die primave nocte, postquam abiisset Theseus, mortuam esse, sed paullatim consumptam cura, moerore, anxietate, et praeter hoc gravem annis, post

aliquot dies decessisse statuo. Hinc aptissime nox una concedetur Theseo secure peragenda in domo hospitae. Et Herculis quoque apud Molorchum commoratio in noctem producta fuit, et per noctem, Probo testante, ut est Probi testimonium a me supra explicatum ac suppletum ex Pomponio Sabino. Fragmenta poetae quae huc referam nulla habeo. Suspicebam aliquid de versu, qui est apud Suidam in v. *Κλισία*: — *λέξομαι ἐν μυχάτῳ · κλισίῃ δέ μοι ἐστὶν ἐτοίμη*. Sed praeter exquisitiorem vocis *κλισίῃ* significationem, non percipiebam ex eo illud Callimacho proprium. Et nunc probabiliter G. Bernhardy versum ad fabulam refert, cuius tres versus apud eundem Suidam v. *Ἐταιρεία*. Cf. Babrii Fabb. ed. Knoch. p. 203. Caeterum admonet locus iste, ubi Theseus cubuisse censendus sit. Scilicet in lecto, quem Hecale paraverat subitarium, in parte casae anteriore; ipsa suo consueto loco cubabat, *ἐν μυχάτῳ*, vel *μυχῷ*. Mos Homericus: II. IX. 658.sq. et 663.

VII.

Si recte coniecimus etiam in noctem Theseum hospitio Hecales usum esse, splendidum huius septimi capitis, vel partis septimae, initium paratum est. Fragmentum est Callimachi CCVI. hac specie, ut illico cuivis ad longiorem narrationem et carmen pertinere epicum videatur. Nexum fingas huiusmodi, colores mutuans ex locis Homericis. Et illum quidem altus somnus tenuit; non item Hecalen, quam expertem somni, vel mature excitatam ex somno, nunc haec cogitatio, nunc subibat illa:

τόφρα δ' ἀνίσχουσα βλοσυρὸν λόφον ἔγρετο Τιτώ.

Apud Tzetzen in Lycoph. v. 941. quum vulgatum *τόφρα δ' ἀνίσχουσι βοσσὸς λόφον ἔγρετο Τιτώ*, in Codice autem MS. *ἀνίσχουσα Βοσσὸν* legeret, Bentleius hoc edendum proposuit: *τόφρα δ' ἀνίσχουσα* (ed. Graev. *ἀνισχούση*) *Βοσσὸν λόφον*,

ἔγχετο Τιτώ. sed ille fatens Βοσσόν collem se nescire, et quaerens an μέσσον legendum sit; et rursus, an Βοσσὸς λόφος idem sit qui Φηγίου πάγος apud Lycophronem v. 16. Et hoc quidem qui concesserit, quod accipere videtur Bentleius, ut est ibi latine versum: *Interea autem ascendens Bossum cli-
vum expectata est dies: collem esse λόφον, et ἀνίσχειν ascen-
dere*, non uno modo tentare βοσσόν poterit. Nam de ortu Aurorae qui scribunt, diversas rationes sequuntur, unam mythicam, alteram poeticam. Mythica est, quam proponit Lycophro: Cernen quandam esse, cubiculum Tithoni, unde asurgens Eos primum in Φήγιον collem conscendat. Hinc Cernen, ut alios taceam, Nonnus habet locis a Graefio Praef. Vol. II. p. XII. indicatis. Quibus addiderim XXII. 136. 7. Ἄλλ' ὅτε χιονόπεζα, χαραξαμένη ζόφον, Ἡὼς — δροσερῇ πορφύρεο πέτρῃ. Etsi enim alii in eo consistunt, ut montes collustrari ab oriente Aurora, sive Lucifero, sive sole dicant, nullo addito montium nomine, quemadmodum Quintus II. 1. 183. IX. 529. loquitur: tamen Nonni illud ita scriptum est, ut certam quandam πέτρην significari putes: fortasse illum ipsum Φήγιον πάγον. Contra quum *de Ida nasci* (Serv. in Virg. Ecl. VIII. 30. Aen. II. 801.) Luciferum dicunt, vel Auroram, ut Nonnus III. 55. sq. facit, id haud dubie ad communem rationem poeticam revocandum est. Saepe poetae suo iure eos primum in montes ascendere Auroram, atque hos collustrare recenti lumine scribunt, qui sunt in vicinia regionis eius, in qua res agitur poetae. Ut, si quis exempla desideret in re satis per se clara, Pelion nominat Apollonius I. 520. Caucasum idem III. 1224. cf. II. 164. Nonnus Evang. Io. VI. 22. Ἄλλ' ὅτε πορφύρων Τιβερεήτιδα γείτονα πέτρην ἀκροφανῆς ἐχάραξε λιπόσκιον ὄρθρος δμίχλην. cf. ibid. II. 1. Itaque ad eum modum licebat Callimacho ponere nomen montis, quem ascendisset Τιτώ, Attici cuiusdam. At neque montis nomen Attici aut vicini quisquam exsculperit ex corrupto βοσσόν; neque ἀνίσχειν ascendere significat. Aliud est enim, quum intransitivum

est, quod saepe fit, ἀνίσχειν, ἀνέσχε. Quare recte Ruhnkennius in verbo ἀνίσχειν non *ascendendi*, sed *in altum tollendi, efferendi* significationem esse sensit, et in corrupta voce βοσσόν epitheton latere ad λόφον referendum, quod *nitidum, radians, splendens*, significet. Confert Ovidium Metam. VII. 663. *iubar aureus extulerat Sol.* et eandem rem Callimachum Fr. CCLVII. venuste sic expressisse: φιαρὴ τῆμος ἀνέσχεν ἔως. Inscr. Memnon. L. quam ego inscriptionem dum recordor, simul memoriam praeclarae demonstrationis multa cum voluptate revoco: igitur Inscr. Memnon. L. in illo Letronnii opere, ex probabili viri eruditissimi p. 224. restitutione: ἐδὲ ἂν (ex *ATTAN*) δ' ἡέλιος φάεθων ἀκτεῖνας ἀνίσχη. Quod Ruhnkenius quaerebat epitheton, invenit Toupius, vix ut dubites, quin ipsam poetae manum assequutus sit: βλοσυρόν, Emendd. in Suid. P. III. Vol. II. p. 253. 4. (T. I. p. 481. Lips.) Idem quod coniectat Emendd. Hesych. P. III. Vol. IV. p. 141. ἀνισχούση τε βοὸς λόφον, coniectatum esse ante editas Emendationes Suidae tenendum est. *aureum iubar* esse βλοσυρόν λόφον credimus cum Toupio, etsi non multum ad rem facit βλοσυρώτατον ὄμμα Icaenae apud Callimachum, et βλοσυρόν idem significare quod λαμπρόν, paucorum grammaticorum magis coniectura esse quam certa doctrina videtur: Etymol. M. p. 201, 7. Schol. Apollon. Rh. II. 740. At recentiores poetas reperio, Manethonem et Nonnum, confirmare eum usum. Manethonem II. 6. ubi αἰγλήσι φαινώμενοι βλοσυροῖσιν ἀστέρες opponuntur iis, qui σελάεσσιν ἀφανροῖς. Ambigua sunt apud eundem VI. 129. βλοσυρὴ Κυθήρη, et ibid. 202. Μῆνη βλοσυρῶπις. et non ambiguum III. 14. βλοσυρῷ Λέοντι, qui haud dubie *truculentus* leo est: cf. V. 196. Deinde Nonnus quum saepissime et de multis rebus usurpet βλοσυρόν, semel ita usurpavit, ut manifesto λαμπρόν, *splendidum*, sive malis, quod fortius, *igneum* significet, utque is locus sive imitationem sive recordationem loci Callimachei haud obscure prodatur. Ut enim Callimachus βλοσυρόν λόφον-Τιτώ, ita Non-

nus βλοσυρῆς Ἡοῦς dixit, II. 551. καὶ δύσιν εἰσορόων βλοσυρῆς ἀντώπιον Ἡοῦς. Alter locus est, quem fateor me non satis intelligere, XXVII. 148. καὶ πυσύρων ἀνέμων φλογερῆς ἀντώπιον Ἡοῦς, τέτραχα τεμνομένην στρατιήν ἐστήσατο Βάκχων. Verum hoc satis apparet, gemina esse, seque illustrare invicem, βλοσυρῆς ἀντώπιον Ἡοῦς et φλογερῆς ἀντώπιον Ἡοῦς. Vocabulo ἀντώπιον saepe, ut solet sua repetere, utitur Nonnus, ut his exemplis, quae prope accedunt ad illa: II. 500. V. 78. XXII. 150. XXIII. 256. (XXVI. 209. XXVII. 18.) XXXIII. 184. (XLII. 422.) Hemistichium hoc, καὶ πυσύρων ἀνέμων, est etiam II. 273. et 524. Sunt et alii loci, in quibus βλοσυρόν coniicias *splendidum* esse: quum *currus* dicitur βλοσυρός, Cereris VI. 113. Bacchi XLII. 19. At plerumque ad notionem eam, quae manifesto subest apud Homerum Hesiodumque, *truculenti* revocandus est vocabuli huius usus. Ut quum βλοσυρούς Nonnus dicit leones, pantheras, Titanes, Cyclopes; βλοσυρῆς Πείης I. 20. Σφιγγὸς βλοσυροῦο XVIII. 244. de Gorgone XXIV. 37. βλοσυρὴ θεὸς Minerva XXX. 254. βλοσυρὴ Πανόπεια XLIII. 264. et per translationem res alias non animatas: σπινθήρας (XXXII. 123.), manus, ungues, γέννας, pedes, cornu, comas, aures, voces. Eodem fortasse sensu Ioannes Gaz. v. 641. (II. 283.) βλοσυρόν Φθινοπώριδος ὄμμα. Et Callimacho h. in Cer. 53. βλοσυρώτατον ὄμμα leaenae haud dubie est, ut ibi vertitur, *truculentum*. Atque sic adducor fere, ut ne illis quidem in locis, Manethonis, Nonni ipsiusque Callimachi, *splendoris* notionem, sed magis *vehementiae*, eiusque quod graviter percellit sensus, maxime oculos, tenendam putem. Illud ἀνίσχονσα λόφον Toupius collato Callimachi Fr. CCCCXXXVIII. de quo ego supra p. 33. sq. et Theocrito XVIII. 57. illustrat. Magis memorabilis fuerit productio ἀνίσχονσα βλ. paullo durior illa in longiore vocabulo, si bene novi artem Callimachi. Exempla habeo, huius quidem quae in vocabulo longiore, pauca, sed idonea: h. in Iov. 16. Apoll. 51. (82.) Cer. 31. et

Θῖνα Γλαυκώπιον. Post dactylum, quae aliquanto iucundior ad meum sensum: h. Del. 253. Cer. 101. Fr. CXXXI. 4. et CLXVI. Et tuetur quodammodo nostrum ἀνίσχουσα, quem novum testem adhibendum ad hoc Fragmentum coniicio, Suidas: Ἀνίσχων. ἀνατέλλων. καὶ Ἀνίσχουσα, ἀναδύουσα, vel ἀναδύνουσα. putaverim, ex hoc ipso loco Callimachi. Sed tamen ut dubitem faciunt Lexicon Seg. in Anecd. Bekk. I. p. 405. quod eas glossas sic conceptas exhibet: Ἀνίσχουσαι· ἀναδύουσαι. Ἀνίσχων· ἀνατέλλων. et Hesychius, qui sic: Ἀνίσχει· ἀνατέλλει. Ἀνίσχουσιν· ἀναδύουσιν, ἀνατέλλουσιν. Ἀνίσχων· ἀνατέλλων. Qui retinuit istud vulgatum apud Tzetzen ἀνίσχουσι, Boissonadius, quum nihil incogitate facere soleat, fortasse aliquid cogitabat huiusmodi: *interea ascendentibus Bossum collem orta est dies.* ad similitudinem Homeri: καὶ νῦν ὄδυρομένοισι φάνη ξοδοδάκτυλος Ἥώς, et — — ἔδν φάος Ἡελίοιο. Nonni XX. 23. Τοῖσι δὲ τεροπομένοισιν ἀνέδραμεν Ἑσπερος ἀστήρ, φέγγος ἀναστείλας χοροτερπέος Ἡριγενείης, cf. XXV. 567. XXIX. 525. Non inepte. Sed insolenter dictum ἀνίσχουσιν *ascendentibus*. Et omnino praestat alterum. Τιτώ totum Callimacheum: ut qui eam vocem laudant grammatici, Etymologi, qui quidem ὑποκοριστικόν esse tradunt a Τιτανίς, Suidas, Hesychius in Τι' τῷ, et cui prorsus conveniebat cum Etymologis, Choeroboscus Cramerii in Anecd. Gr. II. p. 263, 50. (cf. ibid. p. 454, 29.), omnes e Callimacho laudare censendi sint. Unus habet praeter Callimachum, sed a Callimacho haud dubie, Lycophro v. 941. οὐπω τὸ Τιτοῦς λαμπρόν ἀγάζων φάος: ubi λαμπρόν respondere Callimacheo βλοσυρόν videtur. ἔγχετο δ' Ἥώς frequentatum Quinto IV. 75. VII. 1. IX. 1. 67.

Callimacho Ruhnkenius Epp. Tittm. p. 21. tribuit, nos autem non male in Theseum convenire, qui parat abitum, animadvertimus hoc, quod apud Suidam in v. Πασσαγίην sine nomine:

εἶλε δὲ πασσαγίην, τόδε δ' ἔννεπε.

Fragm. Blomf. CCCCLXXXVI.

Iam hinc, si quis expetit reliqua, pergendum est ad edita a me anno 1829. capita Hecales posteriora quatuor, VII. VIII. IX. X. In quibus summam rei quod attinet, hoc est, partium carminis dispositionem seriemque narrationis, nihil habeo quod reprehendam; at aucta darem atque amplificata, si iterum edenda essent, non eam ad amplitudinem, quam Cap. VI. habet, sed tamen insigniter: ut monstravi tum hoc novo Capitis VII. initio, tum nuper alibi edito loco de *ominibus*. Item Prolegomena. Verum ut nihil taceam: neque enim est cur taceam, quod nemo factum mirabitur in tali argumento: dum Caput sextum emitto, iam succrevit non contemnenda novarum in Capita priora observationum seges. Sic vereor ne delendum sit, quod Cap. IV. init. *Ἐκαλήν* pagum illustraturus cupide arripueram testimonium, Inscript. Boeckh. N. 27. p. 46. Atque hic mea mihi accusanda negligentia est. Diu est enim quum de ea inscriptione Hermannus sententiam dixit suam, et restituendum esse, quod ex iis ipsis, quae narrat de exemplo Fourmontii Boeckhius, maiorem quam illud probabilitatem habet, *Κεφαλῆθεν* coniecit. Eidem displicet in Fragm. CCCCLXXXIV. Cap. IV. p. 524. propositum a me *χείρεσσιν*. Epitheton desiderat. Idque rem suppeditare ipsam, *ἐπικαμπές*: quum etiam in theatro *καμπύλη*, Polluce testante, *γερόντων φόρημα* fuerit. Idem meam in gratiam ad Fragmentum CLXXVIII. editionem Etymologici principem contulit: cui prorsus convenit cum collata a me Cap. V. p. 557. Veneta a. 1549. *Λάκτιν σημαίνει ἡ λέξις σκντάλην. τορύνην. καλλίμαχος. Ἀῖθις ὑπαιτίζουσιν ἔκνον εὐεργέα λάκτιν.* De alia eximia emendatione supra p. 24. relatum est.

Scrib. extremo Iulio 1836.

A. F. N.
